ELLEN JENKINS

Ferma din insulă

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Uite ce este, îl admonestă femeia cea zveltă; te-am angajat să-l urmărești, iar tu, ce-ai făcut? L-ai lăsat să-ți dispară de sub nas! Spunând acestea, își aruncă părul bogat, pieptănat modern, spre spate.

– Este adevărat, mormăi Steve Shariek. Se așează pe bancheta din fața ei. Am fugit după el vreo două blocuri dincolo de depozit, dar l-am pierdut. Ce puteam să fac? Omul i se adresă pe acel ton sacadat, caracteristic absolvenților școlilor publice britanice; femeia avea accent newyorkez.

– Vreau să mi-l găsești, insistă Vera Herst. În lumina slabă, chipul ei de păpușă părea cam trist. Și mai vreau să afli de ce a venit la St. Vincent!

– Da, cu siguranță, răspunse agentul de investigații, uitându-se pe ușa deschisă a barului Basil și apoi spre portul Kingstown, a cărui panoramă se deschidea cu generozitate din acest bar.

Tavanul fostului depozit de zahăr, acum transformat în bar, era foarte înalt, și parcă oprea căldura soarelui Caraibelor. Pereții construiți din rigips, împărțeau acel fost hambar, dând impresia de intimitate. Fiecare încăpere era decorată cu flori naturale sau artificiale.

– Mai spune-mi o dată ce am de făcut, te rog, zise omul.

Ea scutură dezgustată din cap și mai gustă din romul cu Cola. Se înfuriase în timpul discuției cu acest individ, ceea ce era un punct prost împotriva omului.

– Îl cheamă Marston, James T. Marston. Are un metru optzeci și vreo șaptezeci și cinci de kilograme. Părul lung până la umeri este castaniu închis, iar ochii de culoarea alunei. Când a împlinit optsprezece ani, tatăl lui i-a dat patru milioane de dolari. Pe la douăzeci și opt ajunsese deja la patruzeci de milioane. Acum, are treizeci și trei de ani și este un tip dur. Cu toate astea, lumea spune că ar avea o inimă de aur; de fapt, mai are o calitate, transformă în aur tot ce atinge. Scoate profit din orice. Iar eu și partenerii mei vrem să profităm de această calitate a lui. Treaba ta este să-l găsești.

– Nu va fi chiar așa o problemă să-l găsesc, zise Steve. Insula St. Vincent are doar optsprezece mile lungime și unsprezece lățime. Dar ca să aflu ce mai pune la cale, va trebui să plătești în plus.

Aflat de cealaltă parte a perdelei de bambus, Jim Marston, care auzise totul, zâmbi, dând peste cap paharul de apă minerală. După câteva minute, aruncă pe bar câteva bancnote și ieși.

– Uită-te la bărbatul ăsta, îi spuse barmanul chelneriței de lângă el. Este un bărbat adevărat, se mișcă precum o felină. Nu este bine să te pui cu el!

– Mi-ar plăcea să mă pun cu el! exclamă chelnerița cu accent irlandez.

La vremea aceea, Marston ajunsese afară, la Volkswagenul său. Porni motorul.

Începu să bată cu degetele în volan, așteptând ca motorul să se încălzească.

Cinci parteneri ai tatălui său, cinci trusturi, alcătuiseră acea conspirație care-l dusese la sinucidere. Patru din ei învățaseră ce înseamnă să regreți. Al cincelea, Harriman and Sons, era reprezentat de Vera Herst.

Cu un an în urmă, decisese să nu mai facă nici o operație ilegală de preluare, dar aceasta era mană cerească.

Îi căzuse pur și simplu în poală și Jim Marston nu era genul de bărbat care s-o lase să-i scape. Așadar, încă o lovitură?

Jim zâmbi când motorul dădu semne că s-a încălzit destul.

Zâmbi ca un rechin înainte de a se arunca asupra prăzii.

Decise să pornească pe Leeward. Ar fi putut să pornească spre Atlantic, prin Windward Highway sau prin Seaward. De fapt, nu era mare diferență între ele.

Numai dacă ar fi știut cei doi care discutau despre el în bar!

După o lună de peregrinări, Jim Marston ajunsese din întâmplare pe insula St. Vincent, bucurându-se de o binemeritată vacanță, după opt ani de muncă neîncetată.

Era plictisit, obosit de problemele de la firmă, de cele de la bursă, ba chiar și oamenii îl plictiseau. Dar astăzi, instinctul său de vânător reînvie și dintr-o dată lumea i se păru din nou interesantă.

– Dacă n-aș mai câștiga nici un ban de acum înainte, tot mi-aș permite să cheltuiesc un milion pe an, până la șaptezeci de ani. Ce-mi mai trebuie? îi spusese mamei sale.

– Nu mă întreba pe mine, zisese bătrâna doamnă. Dacă tatăl tău s-ar fi lăsat de afaceri la vârsta ta, s-ar mai bucura încă de viață. Ar fi avut și o mulțime de nepoți.

– Bine, mamă, să lăsăm asta, zise el. Ne vedem după vacanța asta, mamă dragă. Cu aceste cuvinte, plecase.

O curbă bruscă îi reaminti că trebuia să aibă grijă pe acest drum, de mașina închiriată. Era cam pretențios să i se spună drum, era de fapt o singură bandă, cu suișuri și coborâșuri. La ce te-ai fi așteptat? se întrebă Jim, de la o insuliță unde nu poate funcționa nici măcar un aeroport?

Trecu pe lângă Cane Grove, urcă pe Buccament Valley, lăsând în urmă Grand Bonhome și muntele St. Andrew, apoi muntele St. Soufriere, ale cărui erupții vechi de peste o mie de ani contribuiseră la formarea acestei insulițe.

Trebuie să am asta în vedere, își spuse el: acest vulcan crease o insulă pe care locuiau cel puțin o sută de mii de oameni. Dar tu ce-ai făcut pentru cineva vreodată, Jim?

Chiar și mama ta îți spune că ești un egoist și ar putea avea dreptate. Ce-i mai poți dărui unui om care are de toate? O tonă de umilință! zisese mama.

Acest gând, că nu făcuse nimic niciodată pentru cineva, îl obsedă tot drumul până ajunse la zece kilometri de Chateaubelair, unde dădu peste o altă ciudățenie a locului. Fără a fi atenționat în vreun fel, după o curbă strânsă, drumul se sfârși brusc.

Acest fapt îl alertă. Se luptă să mențină controlul asupra mașinii, care începu să derapeze spre șanțul din dreapta. Numai puterea și îndemânarea îl făcură să păstreze mașina pe drum, dar se auzi un pocnet la caroserie, apoi sfârși tot în șanț. Motorul muri și el.

Jim Marston fu aruncat înainte, dar centura îl salvă. Se lovi cu pieptul de volan, cu capul de parbriz, dar își reveni imediat și vru să vadă ce se întâmplase.

– Ți s-a rupt axul planetar, îl anunță o voce feminină.

Jim ridică ochii spre ea. Mișcarea rapidă îl făcu să descopere că nu se simțea prea bine.

„Bărbatul care avea totul“ pufni în râs. Avea nevoie de un ax nou, probabil, de unde naiba să-l ia? Simțindu-se un pic amețit, se așeză pe marginea drumului, în praf, râzând.

– N-am vrut să te sperii, zise tânăra care păștea un măgar. Te-ai accidentat?

Jim încercă în zadar să-și ridice privirea spre ea. O făcu destul de greu.

Era o fată mică de statură, cu o figură de spiriduș, îmbrăcată într-o rochie fără formă.

Jim clipi de mai multe ori pentru a o vedea mai bine.

Era frumos bronzată și-l privea cu ochi mari, plini de îngrijorare.

O pălărie mare de pai îi acoperea părul și purta sandale de plastic.

– Nu sunt rănit, o liniști Jim, după ce o examină. Mi se întâmplă mereu. Niciodată n-am învățat să parchez ca lumea.

– Te-ai rănit la cap, mai zise fata, care nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani.

Jim închise ochii, simțindu-i mâna pe obraz. Mirosea a liliac, a primăvară.

Era o prostie tot ce gândea, își spuse el. Liliacul nu crește la tropice. Nici măcar primăvară nu este! Dumnezeule, cred că nu mă simt prea bine! exclamă el și se rezemă de mașină.

Peggy Mitchell îl mai privi o secundă, apoi își puse mintea la contribuție. Bărbatul ținea ochii închiși, încerca să zâmbească, dar lucrurile nu erau așa de bune, cum voia el să le facă să pară.

Îi deschise pleoapele pentru a-i verifica pupilele, apoi îi puse o batistă udă pe frunte. De data asta, el se mișcă.

– Mulțumesc, zise, deschizând ochii s-o privească.

Fata observă că avea ochii de culoarea alunei. Sau poate erau verzi? Era greu de spus în lumina soarelui.

– Ar fi mai bine să te duc la umbră, se oferi fata. Crezi c-ai putea urca dealul din față, până acasă?

– Cred că ar fi mai bine să încerc să ajung la casa de pe deal, decât să stau aici, mormăi el. Asta făceai? Stăteai pe marginea drumului să ademenești călătorii?

– Nu sunt vreo Lorelei, dacă asta vrei să spui...Fata chicoti în timp ce-i ținea batista udă pe frunte. Este ceva ce nu se potrivește în logica ta. Ai putea fi un călător, dar nu unul care moare...

Reuși să se ridice, sprijinit de brațul fetei.

– Nu mai sunt atât de tânăr, bombăni el.

– Poftim?

– Nu mai sunt tânăr, cum am fost. Mai bine stau aici, la umbră. Se așeză, mai precis se prăbuși la rădăcina unui cocotier. Peggy se așeză lângă el cu grație, adunându-și rochia sub ea.

– Mă cheamă Marston. James T. Marston, Jim, pentru prieteni.

– Mitchell, spuse ea. Peggy pentru dușmani, dar și pentru prieteni.

– Am avut mare noroc cu tine, zise Jim. Numai Dumnezeu știe cât aș fi zăcut în mașină.

– Vin aici în fiecare zi la ora asta, zise fata, scoțându-și pălăria de pai, iar el observă o clipă că avea părul roșu. Vin să aștept autobuzul care aduce corespondența. O, dar mi-ai distrus cutia poștală, Jim! exclamă ea în glumă.

Jim încercă să se uite în direcția indicată, dar nu văzu nimic.

– Ei bine, nu contează, zise ea cu un oftat. Scrisorile mai pot aștepta. Ce vrei să faci cu mașina?

– Ce vreau să fac cu mașina... repetă el. Nu este prea legal ce vreau să fac. Dar ce s-a întâmplat cu drumul?

– Până în acest loc l-au construit, aici se termină brusc, ce-i drept, răspunse ea. Cred că a fost ceva legat de un fond nerambursabil, care s-a terminat, sau așa ceva. Oricum, aici se oprește. S-au petrecut destule accidente; numai anul ăsta au fost trei.

– Oh! exclamă el, pufnind în râs. Trei accidente pe an? Ce problemă teribilă de circulație! Spune-mi, ce-aș putea face cu mașina?

Ea îi zâmbi și Jim observă că avea gropițe în amândoi obrajii, iar dinții îi erau foarte albi. Avea un licăr anume în priviri. Ochii îi erau verzi.

Cu atenție, Jim Marston continuă s-o privească. Nu era prea înaltă, cu o figură foarte frumoasă și armonioasă. Părul îi era roșu ca văpaia. Sânii, care se conturau prin acea rochie oribilă, ar fi impresionat orice bărbat. Și cine știe ce altceva mai ascundea! se gândi el.

– Nu-mi place asta, o auzi deodată.

– Ce nu-ți place? Jim începuse să se simtă mai bine, mai sigur.

– Nu-mi place cum te uiți la mine. Acum să vorbim despre mașină. Henry are o pereche de boi. Ar putea să remorcheze mașina până la forja lui și s-o repare. A, am uitat să-ți spun: Henry este fierarul satului și face toate reparațiile de pe aici.

– Este o mașină închiriată, o lămuri Jim. Nu știu dacă...

– Sau ar putea s-o remorcheze până la Kingstown, adăugă ea cu un zâmbet. Henry abia așteaptă! Ar dura o singură zi. Cred că nu ți-ar lua mai mult de cinci dolari. Americani, desigur, adăugă ea.

– Bine, conveni el. Sunt de acord. S-o ducă la Kingstown. Cinci dolari, ai spus?

– Dolari americani, insistă ea.

El nu păru afectat de ceea ce auzea. Pe insula asta, unde jumătate din oameni nu aveau slujbă, cinci dolari reprezentau salariul pe o săptămână, dar nu-i păsa.

– Dar de ce nu mergem spre casa mea? îl întrebă ea.

– Nu cred c-aș putea urca până acolo, protestă el, încercând să se ridice.

– Eu aș putea să merg pe jos, iar tu pe măgar, spuse ea abia șoptit. Satan așteaptă să te ducă. Dar când se îndreptă spre acesta, măgarul păru să se împotrivească. Numai când Peggy îl prinse de hăț și-l struni, măgarul se lăsă convins să o ia spre cocotieri.

– Crezi că pot să mă urc pe obiectul ăsta mișcător?

Jim reușise să se ridice, sprijinindu-se de tulpina cocotierului. Era destul de confuz și de fiecare dată când își ridica încet capul, lumea părea să se învârtească.

– Sigur că da! exclamă Peggy. Important este să te așezi aici și... bătu încet cu palma spinarea animalului.

– Mi se pare că animalul ăsta nu este de-ajuns de puternic pentru ca să ...

– Te asigur că este, insistă ea.

– Și tot drumul va trebui să am grijă să ridic picioarele de la pământ?

Măgarul începu să ragă și lovi de câteva ori cu copitele.

– Ai reușit! L-ai insultat! Acum n-o să ne mai ducă pe nici unul! Era mai bine dacă nu-l supărai!

– Da, era mai bine, dar ce să facem, să mergem, Annie Oakley!

– Poftim?

– Scuză-mă. Să mergem, miss Mitchell. Așa te cheamă?

– Da, așa mă cheamă, oftă ea, lovind ușor cu palma crupa animalului, urmărind cum bietul măgar acceptă în sfârșit să ducă povara.

Era o mișcare periculoasă, se gândi Jim, urcând în spinarea animalului.

Sesizase că fata ar fi vrut să-și schimbe numele de Mitchell, dar cu ce? E prea tânără ca să fie în căutarea unui soț, iar eu sunt prea bătrân pentru asta! Oricum, îi făcu plăcere s-o urmărească unduind în fața lui în așa fel încât și acea rochie anostă care semăna cu un sac părea atrăgătoare.

***

Era a treia oară că urca muntele în această zi și se simțea deja obosită. Nu dormise prea bine în cele șase luni de la care trecuseră de la moartea mamei. Sau de la fuga tatei. Aceea fusese o zi și mai frustrantă. Tata nu-i trimisese nici o scrisoare. Cu trei săptămâni în urmă, îi scrisese fratele ei, Andrew. Și trecuseră mai mult de șase luni de când scrisese la firma de avocatură Simon and Poke din Chicago, care

reprezenta interesele bunicului ei. Așteptase cam mult veștile despre moștenirea mamei. Sau poate acestea nu vor veni niciodată.

Și acest biet om! Bine că putea să-și miște brațele, măcar! Ce bărbat frumos!

Când ajunseră pe acel mic platou unde se afla casa părintească, trase aer adânc în piept. Întotdeauna făcea la fel. Casa se afla cu patru sute de metri deasupra nivelului mării, ceea ce-i dădea un anume sentiment de siguranță, care-i lipsise de la dispariția tatălui.

Era o construcție tipică pentru zona aceea, cu un singur etaj. Era ridicată pe piloni de beton, parțial pentru a păstra răcoarea podelelor, dar și pentru a descuraja invazia insectelor. O verandă destul de largă înconjura toată construcția. În fiecare colț al casei se aflau jardiniere cu flori viu colorate.

Un câine lătra undeva, în spatele casei. Lătratul lui scoase din casă o femeie bătrână.

– Cine este bărbatul?

– A avut un accident, răspunse Peggy. Este...

– Unde-i găsești, Peggy? Unde găsești numai epave?

– Nu este epavă, murmură Peggy, urcând câte două trepte. Oftă apoi, pentru că nu era sigură de ceea ce afirmase. S-a accidentat din cauza drumului care se sfârșește brusc; s-a lovit la cap. Ajută-mă să-l întind pe sofa, Bea.

Bea, care era mai scundă decât Peggy, îl prinse de braț, după ce bombăni ceva.

– Nu cred că mai am mare lucru, le spuse el, dar se lăsă condus spre sofa.

– Aici, așază-te. Tu, Bea, pune-i o pernă sub cap.

Această“ epavă“ cum îl numise Bea, avea picioarele foarte lungi. Era un bărbat bine făcut, musculos, bronzat, cu un chip atrăgător, cu ochi care păreau că râd!

– Nu este cazul să râzi, îl atenționă Peggy, scoțându-i cizmele.

– Nu râdeam; n-aș îndrăzni să râd. Mi-am amintit că, de cel puțin cincisprezece ani, nu m-a mai îngrijit cineva.

– Și nu-ți place? După ce termină cu scosul cizmelor, Peggy își aruncă pălăria pe un scaun și-și trecu degetele prin păr. Avea părul ondulat, roșcat deschis. Cu un gest incoștient, Peggy încercă să-l ordoneze. Buclele se mai potoliră, dar imediat reveniră la forma dinainte.

– Nu-mi displace deloc. Oricărui bărbat îi place să i se dea atenție când și când, știi prea bine.

– Mă tem că nu, răspunse Peggy. Nu prea am... dar nu-ți întoarce capul atât de repede. Pupilele îți sunt dilatate, cred că ai avut parte de o lovitură puternică. Relaxează-te. Ar trebui să-ți treacă într-o zi sau două.

– Și dacă nu se întâmplă asta?

– Atunci, într-o săptămână, două. Acum trebuie să mă schimb și eu. Stai aici liniștit.

– Desigur, doamnă, răspunse el.

Peggy se ridică de pe canapea și-și netezi rochia. Ezită o clipă, apoi dispăru din încăpere.

Oglinda, care fusese a mamei, avea ramă roz și reda perfect făptura care se oglindea în ea.

Peggy își scoase repede rochia. O folosea când mergea călare pe măgar, mai ales pe unul ca Satan, care avea o reputație proastă. Nu purta decât lenjeria intimă dedesubt. Și cu toate acestea, oglinda nu mințea.

Era prea slabă, după cum putea să constate și singură, umerii îi erau cam osoși. Cu toate acestea, sânii îi erau destul de bine dezvoltați, avea stomacul plat și picioare lungi, frumos formate. Sunt destul de sexy, râse ea.

Nu-i fu greu să aleagă altă rochie; nu prea avea de unde să aleagă, căci garderoba îi era destul de limitată. Dar rochia albastră de bumbac era preferata ei. Îi mai luă o clipă să-și pieptene părul lung.

Fusese foarte lung cu trei luni în urmă, când tăiase o mare parte din el.

Bea apăru în prag.

– Vine de la New York, o anunță Bea.

– Unde a dispărut fiica dumitale? o întrerupse Jim Marston. Abia se ținea pe picioare, îl durea capul cumplit.

– Fiică? repetă Peg oprindu-se în dreptul scaunului pe care se așezase Bea. Vii de la New York? Am avut un bunic, care trăia în apropiere, la Chicago. Îl chema Patrick Brennan. Nu cred că l-ai cunoscut, domnule Marston.

– Nu aveam cum să-l cunosc, cu toate că Chicago este destul de aproape. El zâmbi, ceea ce-l făcu să pară mai tânăr cu cel puțin zece ani. Cred că sunt cel puțin cinci sute de

Brenan la New York. Dar tu ești aceeași fată care m-a salvat de la capătul drumului, sau sora ei mai mare?

– Aceeași, zâmbi Peg. Se pare că este adevărat că o rochie schimbă teribil femeia. De fapt, eu n-am fost prea bună la geografie. Așadar, New York și Chicago nu sunt chiar așa de aproape? Se vede că n-am primit o educație sistematică. Sunt incultă în două limbi străine, cum spune Munoz Marin. Te simți mai bine?

– Da. Bea asta a ta mi-a dat niște medicamente.

– I-am dat un ceai de plante, asta a fost tot, răspunse Bea. Acum, mi-ați putea spune câte persoane vor fi la masă?

– Domnul Marston rămâne, desigur, zise Peggy roșind.

– Jim, insistă el. Spune-mi Jim. Dar nu crezi că-ar fi mai bine să mă întorc la Kingstown?

– Nu cu capul crăpat, zise Bea imperativ. Mă duc să aduc trusa de prim– ajutor.

– Și oricum, nu trece nici un autobuz până mâine după-amiază, și va trebui să mergi pe jos până la Chateaubelair, asta dacă nu vrei să te folosești de măgarul meu...

– Bine, rămân, o întrerupse el. Fac orice numai să nu mai merg pe asinul ăla încăpățânat!

– Măgarul, îl corectă Bea. Nu avem asini pe aici, la St. Vincent. Pe insula asta se vorbește engleza și franceza. Dar nu spaniola, dacă mă înțelegi.

Bea se opri, de parcă ar fi vrut să-și sublinieze spusele, apoi să vadă efectul lor. Zâmbi, arătându-și dinții superbi, datorați hranei cu foarte mult pește.

– Ei bine, zise Peggy, așezată pe scaunul preferat al tatălui ei. Ia să vedem cum se prezintă rana. Îi era greu să nu roșească. Gândurile îi erau aiurea. Gânduri ciudate care-i făceau inima să-i bată mai tare, s-o facă să transpire, încât simți o picătură prelingându-se în decolteu.

– Este un început bun, zise el.

Peggy simțea greutatea vorbelor lui, de parcă acesta ar fi atins-o, de parcă s-ar fi înfruptat din trupul ei. Apoi, ochii i se închiseră și se lăsă pe pernă.

Peggy făcu un efort să se ridice, să ia vasul cu apă adus de Bea.

– Te rog să nu te miști, zise ea cu autoritate, atingând rana de pe fruntea lui. Mai avem niște gheață, Bea?

– Destul ca să punem în whisky, răspunse femeia. Dacă i-o punem pe frunte, nu facem mare brânză.

– Aș prefera să mi-o puneți în stomac, desigur în whisky, glumi el.

– Nici o șansă, murmură Peggy apropiindu-se mai mult pentru a-i examina cu atenție rana. Cei cu lovituri la cap nu au nevoie de alcool. Acum, dă-mi drumul!

Bărbatul o prinsese de mâini, apropiind-o de el, lipindu-i sânii de pieptul său. Ea începu să se zbată. Era un bărbat puternic, dar în aceste momente, când era vulnerabil din cauza rănii, era ușor de învins. Se pare că după o lovitură la cap, bărbații au impresia că sunt Tarzan... cu toate acestea, simți mirosul lui masculin foarte tentant.

– Am o durere cumplită de cap, continuă el. Nu m-a mai durut capul de douăzeci de ani.

– Cred că este mai bine să stai în pat liniștit, domnule Marston.

El deschise un ochi, privind-o ciudat.

– O, doar nu ești cumva medicul comunității!

– Eu îi îngrijesc pe cei de aici atunci când au probleme, altcineva nu există.

Cu toate că era cam amețit, el sesiză că fata era destul de autoritară. O lăsă să-l conducă spre dormitor. În acel moment, totul se întunecă pentru James T. Marston.

***

Se trezi în miros de cafea, într-o dimineață superbă, auzind voci din camera alăturată și observă imediat că i se scoseseră hainele. Îi trebui doar o clipă să-și amintească unde se afla, apoi zâmbi. Îi reveni în minte drumul care se oprea brusc, măgarul încăpățânat, cutia poștală pe care o dărâmase, apoi femeia!

Nu trebuia s-o mai considere o fată, pentru că nu era! Dar capul, capul îl durea cumplit. Făcu o mișcare ușoară, apoi regretă. Gemu puternic și asta atrase atenția femeilor.

Peggy Mitchell apăru imediat. Era îmbrăcată în haine de lucru în dimineața asta, observă el.

Pantaloni, bluză albastră, părul legat la spate. Și două aspirine pe care i le întinse.

– Te rog să le iei.

Era mai mult un ordin.

Iar Jim Marston nu primea ordine de la nimeni! Cu toate astea le înghiți, lucru destul de neplăcut.

– Trebuie să iau legătura cu cei de la firmă, zise el. Aș putea folosi telefonul?

– Telefon? repetă Peggy.

– Da, văd c-am pus o întrebare prostească. Nu aveți telefon?

– Ar fi unul la o fermă din Buccament Valley, începu ea, dar este departe de aici.

Dar apoi, Peggy se înfurie. Ce drept avea acest bărbat să critice felul în care trăia ea? Nimeni de pe insulă nu avea mai mult, dar erau oameni mulțumiți și fericiți.

– Nu avem nici lumină electrică, spuse ea repezit. Dar apă avem!

– Ei, îmi pare rău, n-am vrut să te critic!

Ea se îmblânzi imediat.

– Este rândul meu să-mi cer scuze. Uite, tocmai aveam o discuție cu Bea, este săptămânală. Dacă mă scuzi câteva clipe, vom putea vorbi apoi. O s-o rog pe Bea să-ți pregătească micul dejun.

Înainte ca el să mai spună ceva Peggy plecase, dar după zece minute reveni, aranjându-i perna, ridicându-l.

Bea îi aduse cafeaua pe care el o sorbi ca un cunoscător și dintr-o dată se simți mai bine. Apoi, femeia ieși din încăpere, iar Peggy îi luă mâna, să-i verifice pulsul.

– Ai calificare de asistentă? o întrebă el.

– Da, am făcut școala de asistente de la Santurce, răspunse ea, notând ceva într-un carnețel. Asta este în Puerto Rico.

Mama a fost mult timp bolnavă și cea mai bună soluție a fost să avem o asistentă calificată în casă. Apoi, tata a avut problemele sale cu St. Vincent...

Peggy îi trecu mâna prin păr, apoi începu să-i descheie nasturii cămășii pentru a-i verifica rănile de pe piept.

– Nu cred că ai coaste rupte, concluzionă ea, apoi îi spuse: tata a vândut tot ce aveam și a cumpărat două sute optzeci și opt de acri de pământ aici. A făcut și împrumut la bancă, desigur.

-A, ipotecând pământul! Înțeleg. Dar care a fost problema?

– O vei vedea, când te vei ridica de aici. Mâine sau poimâine, precizã ea. El vru să protesteze, dar ea îl opri. Acum nu ai altceva de făcut decât să te uiți pe fereastră. Ne aflăm pe versantul vestic al muntelui Soufriere. În 1979, vulcanul a erupt. N-a fost o activitate vulcanică majoră, dar a distrus toate recoltele, iar oamenii au fost prea speriați să mai rămână aici. Sunt sigură că am fi putut obține pământurile la jumătate de preț, dar tata n-a fost un bun afacerist niciodată!

– Și acum, tu singură te ocupi de toată ferma?

– Deocamdată. Fratele meu, Andrew, este student la Massachussetts. Când termină, o să vină înapoi, pentru că a studiat agricultura.

Jim o privi lung. Cum se putea descurca o copilă ca ea cu o asemenea fermă?

– Mama a murit de curând?

– Acum șase luni. Dar a bolit mult timp.

– Îți lipsește mult?

– Da, sigur, oftă Peggy, dar nu atât de mult, am plâns pentru ea cât a fost bolnavă. A avut dureri foarte mari, timp îndelungat. Sfârșitul a venit ca o eliberare și pentru ea și pentru noi. Și după cum ne spune biserica, acum se află într-un loc mai bun, nu?

– Desigur, murmură el, nefiind prea sigur de afirmație. Nu mai trecuse pe la biserică de mulți ani, așa că nu era prea convins.

– Iar tatăl tău?

Când o privi, citi durere în ochii ei.

– Tata n-a fost un om puternic, zise ea. A plecat, chiar după moartea mamei.

Jim Marston nu prea știa multe despre religie, dar cunoștea oamenii. Fata din fața lui tânjea după tatăl ei „cel care plecase“ mai mult decât după mama, care murise și fusese credincioasă.

– Înseamnă că ai rămas singură?

– Nu chiar. O am pe Bea, oamenii care lucrează...

– Și cel pe care-l așteptai?

Peggy luă un șervețel din cutia de pe masă și-l strânse în palmă.

– Așteptam o scrisoare, nu un bărbat. De la o firma de avocatură, Simon& Poke, din Chicago. Mama i-a trimis bunicului o scrisoare chiar înainte de moarte, așa că am crezut că... nu ești avocat, nu?

– Eu? Nici vorbă! Jim începu să râdă pentru că nu avea nici un fel de apreciere pentru avocați, considerându-i cumva mai buni decât canibalii și mai răi decât vânzătorii de mașini uzate.

Dar lucrând la firma tatălui lui, Jim mai știa câte ceva.

– S-ar putea să-ți fiu de ajutor cu un sfat, cine știe?

– Domnule Marston...

– Jim, o întrerupse el.

– Bine, Jim.

– Eu nu prea te văd rezolvând problemele fermei, dând de mâncare animalelor, așa că mai bine stai aici lângă mine și să vorbim.

Jim se gândise că poate lovea două păsări cu o singură piatră.

Când ridică privirea din nou, Peggy dispăruse din cameră, fiind înlocuită de Bea, care-i adusese micul dejun.

– Am spus ce nu trebuia? o întrebă el.

– Nu știu ce ai spus, domnule, răspunse femeia. Te rog să lași fata în pace, este o fată foarte bună și cuminte, n-a avut de a face cu bărbații ca dumneata. Așa că ascultă, domnule Marston, dacă nu-ți ții mâinile acasă s-ar putea să rămâi fără ele. M-ai auzit?

– Cred că da, murmură el.

Omleta pe care i-o adusese femeia avea un gust foarte bun, cafeaua la fel. După ce mâncă, adormi din nou, iar în fața ochilor nu-i apăru decât un chip oval, bronzat, cu ochii verzi și bucle roșcate.

Capitolul 2

Răsăritul soarelui era un moment special pe o insulă tropicală. Oamenii aveau tendința de a-l considera un adevărat spectacol, un moment în care celebrul Soare își vestea sosirea și defilarea pe bolta cerească, într-o aură de glorie. Și așa era desigur pe partea de răsărit a insulei.

Pe cea de apus însă, unde predomina lanțul muntos, fenomenul căpăta alte aspecte.

Ziua debuta cu învingerea întunericului; de fapt, nu începea cu adevărat decât după ora opt, când soarele ajungea deasupra munților.

Locuitorii din St. Vincent nu erau familiarizați cu termenul calvinist de etică a muncii, așa că nu se supărau că li se prelungea timpul de odihnă, se gândi Peggy, terminând de hrănit porcii.

Era a treia zi de când apăruse Jim Marston pe acele meleaguri și nu și-l putea scoate din minte; o tulbura prea

tare. Doar munca fizică mai reușea să i-l alunge din fața ochilor pentru câteva clipe!

Deschise hambarul, apoi scoase caprele la păscut, după care se îndreptă de spatele care o durea și se duse în casă să se spele și să se pregătească de micul dejun.

– Bea! Am terminat cu treaba!

– Pentru moment, vrei să spui, bodogăni bătrâna. Nu pot să cred că o domnișoară ca tine face muncă grea! Spală-te din nou pe mâini! Cred că n-am trăit timpuri mai grele ca ăsta!

– Mai grele? chicoti Peggy.

– Da, așa este și nu-mi mai răstălmăci spusele! Oamenii creează cuvintele și nu invers! Ce vrei să mănânci? Avem turte de ovăz.

– Ei, dacă asta avem, asta vom mânca, zise Peg. Dar de ... musafirul nostru... ce mai știi?

– O să se hotărască astăzi, zise Bea. I-am arătat unde este baia și...

– Păi, ai uitat să-i spui că avem doar apă rece! încheie Peggy. Oricum, trebuie să-l trezesc.

– Dacă apa rece nu-l va ucide înaintea ta, adăugă Bea. Ar trebui să fii atentă cu bărbatul ăsta, draga mea. Nu este de ai noștri. Mă sperie ceva la el. Ochii, poate. Se uită la tine parcă ar vedea pe dinăuntru!

Cam așa era, se gândi Peg. Tocmai asta o făcea să se simtă nesigură în prezența lui. Îmi citește gândurile. Toate visurile mele simple, prostești. Dar arată bine, își spuse ea întinzând untul pe pâinea abia scoasă din cuptor.

Bea zâmbi.

– Știu la ce te gândești, draga mea. Voi doi ați avea copii frumoși!

– Bea! exclamă Peg.

– Ei, nu trebuie să te rușinezi, mormăi bătrâna cu capul în cuptor. Așa e viața, draga mea. O femeie și un bărbat trebuie să aibă copii!

– Presupun că așa este, oftă Peg, sprijinindu-se cu coatele de masă. Mai greu este când prin preajmă nu prea sunt mulți tineri și nu ai de unde alege!

– Nu trebuie să încetezi să speri, îi reaminti Bea. Uite, mănâncă-ți turtele de ovăz!

Peg mai puse niște zahăr pe ele și niște lapte din ulcior. Era lapte de capră, desigur. Vacile se aflau în cealaltă parte a insulei, în așa-numita vale a Mesopotamiei, sau pe Young Island, dar aici în zona muntoasă în care se aflau, trăiau doar caprele.

Așa se visa ea, Peggy Mitchell, Regina Lumii, stând pe un jilț, cu zeci de servitori în jur.

Sau putea fi „Peggy Nu știu Cum“ cu o droaie de copii în jur, toți cu părul negru și ochii de culoarea... alunei?

Îi era greu să-și ascundă roșeața feței și încercarea o făcu să se înece cu turtele de ovăz. Începu să tușească, să strănute, încercând să-și păstreze respirația.

Chiar acela a fost din păcate momentul în care a apărut în scenă Jim Marston.

– Bună dimineața, spuse el.

Peggy ridică încet capul.

Jim era proaspăt bărbierit, făcuse duș, se îmbrăcase cu hainele spălate de Bea.

Le tăie respirația. Bea și Peggy se uitau la el ca la un zeu coborât pe meleagurile lor. Pe Peggy o făcu să simtă conștientă de părul dezordonat, legat la spate cu un șiret de pantof. Nu avea nici urmă de machiaj, era îmbrăcată cu cea mai ponosită bluză.

– Oh! exclamă ea, de parcă ar fi fost surprinsă goală.

– Am spus ceva ce nu trebuie? zise Jim care se afla deja în spatele scaunului ei și-i pusese o mână pe umăr.

– Cred că turtele mele nu sunt prea comestibile, o salvă Bea.

Peggy întinse mâna spre cana cu cafea și reuși să bea o gură, să se mai calmeze.

Jim trase un alt scaun chiar în fața ei, dar din cauza mesei de bucătărie care era foarte mică, picioarele li se atingeau.

Peggy roși din nou. La naiba cu bărbatul ăsta!

– Ce vrei să mănânci, omule? îl întrebă Bea, cu mâinile în șolduri.

– Ouă, șuncă, pâine prăjită, cafea, suc de portocale, comandă el, de parcă se afla în restaurantul preferat.

– Bine, dar durează un minut, răspunse Bea și se duse spre soba de gătit.

– Dar... Peggy încercă să protesteze.

– Este un bărbat în toată firea, îi explică Bea, cum să-l hrănim cu turte de ovăz?

– Turte de ovăz? Aveți așa ceva?

– Avem vreo trei sute de saci cu ovăz, îi spuse Bea. Îi avem de doi ani, dacă nu-i mâncăm mai repede se strică. Proastă idee!

– Să înțeleg că i-a aparținut tatălui tău? o întrebă Jim pe Peggy.

Ea încuviință.

– Tata și Bea nu se prea tolerau.

– N-am înțeles niciodată ce a găsit fata mea la bețivul ăla cu care s-a măritat, bombăni Bea din spatele mașinii de gătit, referindu-se desigur la mama lui Peggy. Tatăl ei l-a lăsat vreun an, apoi l-a dat afară din casă. Și pe fata mea, continuă bătrâna. Să nu mai vii aici dacă te întorci tot cu ăsta! a strigat la ea. Nu le-a scris, nu le-a răspuns la telefoane, nimic. Era singura lui fiică. Era un bărbat foarte dur bătrânul, dar drept! N-a apucat să-și vadă nepoata. Poate nici n-a știut c-a avut una. Zici că vrei suc de portocale? Nu avem în dimineața asta. Nu vrei suc de papaia în loc?

– Bea!

– Ce este, fetițo? Doar a cerut suc, nu?

– Nu la asta mă referem, zise Peg foarte rece. Vorbești prea mult.

– Doar asta mi-a mai rămas! răspunse bătrâna. M-am măritat de trei ori, pe toți trei i-am îngropat. Acum nu mai am nimic în afară de fetița asta. Bătrâna străbătu bucătăria făcând zgomot cu papucii ei de lemn, continuând să bombăne.

– Îmi pare rău, zise Peg după o clipă.

– Nu trebuie să-ți pară.

– A crescut-o pe mama, apoi pe mine, iar acum nu pot s-o mai opresc.

– Nu este nevoie să mai explici, o opri Jim. Mi-aș fi dorit să am și eu măcar o singură persoană alături. Loialitatea este greu de cumpărat. Și-mi place turta de ovăz, adăugă el.

Ca un robot, Peggy se ridică imediat ducându-se la mașina de gătit, înainte de a realiza ce face. Când o făcu, rămase cu mâinile în aer și se uită înapoi peste umăr.

– Vorbești serios?

– Sigur că da!

Peggy zâmbi și-i pregăti o budincă din ovăz.

În timp ce amesteca cerealele pe foc, începu să se gândească. Era un bărbat înalt și frumos. Nu era bătrân, dar nici prea tânăr. Cu ce se ocupă oare la New York?

El gustă din budinca de cereale, apoi luă siropul pe care i-l întinse ea.

– Este miere. Ultima noastră recoltă, are gust de cafea, o să-ți placă.

– Am o afacere la New York, îi explică el. Import-export. Ce gustoasă e mierea asta! Nu mai ai?

– Nu, este ultima sticlă. Tata nu era făcut să fie fermier, domnule Marston. Cu câțiva ani în urmă, a tăiat toți arborii de cafea; mai avem albinele, dar nu este nimic mai bun ca mierea făcută din florile acestui arbore. Ce spuneai?

– Spuneam ceva?

– Da, despre importuri și exporturi. Presupun că ai depozite și vapoare, nu?

– Nicidecum, zâmbi el. Sunt doar intermediar. Găsim oameni care vor să vândă ceva, apoi căutăm alții care vor să cumpere acel ceva. Pentru asta ne plătesc un procent, desigur. Jim se gândi că fata din fața lui va spune că are o muncă interesantă și o mulțime de bani.

Dar ea se sprijini cu coatele de masă și oftă.

– Ce bine ar fi fost să te întâlnesc cu doi ani în urmă! Aș fi putut să mă folosesc de serviciile dumitale, contra cost, desigur.

El nu-și abținu curiozitatea. De fapt, curiozitatea fusese cea care-l mânase spre cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, curiozitatea și o memorie excelentă, ca și banii tatălui său pe care-i înzecise.

– Vrei să discutăm despre asta?

– Este o poveste lungă, începu Peg. Dar lasă-mă să-ți mai torn niște cafea. Tata era omul căruia îi plăceau extremele. A tăiat arborii de cafea, dar nu mai vreau să mă repet. Nu se vindea bine cafeaua atunci și nu obțineam profit. Dar în locul ei a plantat arorut, o plantă din care se extrage amidonul.

Jim păru să se gândească, dar nu-și putea aminti cum arăta planta. Peg îl urmărea atent.

– Arorut, repetă ea. Produce amidonul cel mai digestibil din lume. Se folosește la hrana pentru copii, la curele de slăbire și altele...

Jim ridică din umeri.

– Nu-mi amintesc decât că la un moment dat n-a mai avut căutare. Ce s-a întâmplat?

– Ceea ce se întâmplă ori de câte ori prețul crește prea mult, îi spuse ea. Un chimist a inventat amidonul în laborator la jumătate de preț.

– A! Și tocmai în anul acela tatăl tău a plantat arorut?

– Cam așa ceva. Dar pe toți îi apucase febra arorutului în St. Vincent. Tot arorut a plantat și anul următor și aveam tone în magazie. Așa că anul ăsta când a venit vremea ce crezi c-a plantat?

– Tot ...?

– Exact, zise Peg. Pe două sute de acri! Dacă găsește cineva un cumpărător pe piață, se îmbogățește!

Mintea lui Jim lucra repede. Auzise ceva despre o cerere de acest gen... nu mai avea decât să-și amintească. Iar Vera Herst îl aștepta la Kingstown, sau îl căuta, poate.

– Dar nu arăți ca o falită, Peg, îi spuse el prima oară pe nume.

Ea simți un fior, sau un foc, nu se putea decide.

– Nici nu sunt tocmai falită. Ea începu să râdă cu convingere. M-am certat de multe ori cu tata pe tema asta, încât până la urmă l-am convins. Și-a păstrat cei două sute de acri cu arorut, iar eu am folosit cei optzeci rămași ca să cultiv legume care se caută la hoteluri sau pe piață: morcovi, fasole păstăi, varză chinezească și ceapă. Anul ăsta au început să rodească și arborii de pâine și pătlăgelele. Nu suntem faliți, nici vorbă! Dar nici bogați nu suntem. Reușim să ne plătim

dările la timp, asta e tot. Eu am intrat într-o cooperativă care are și două bărci, iar marea e plină de pește. Și cu asta am terminat. La anul nu mai cultiv arorut. Dar nu vreau să te plictisesc cu problemele noastre.

– Dar îți dorești ca fratele tău Andrew să se întoarcă mai repede acasă, nu?

Ea nu-i răspunse.

– Poate vrei să facem o plimbare să-ți arăt ferma, propuse ea.

Bea veni înapoi în clipa aceea. Stătuse la ușă, trăgând cu urechea în timpul ăsta, se gândi Peg. Biata Bea, mă păzește ca pe ochii din cap!

– Missy, omului ăsta trebuie să-i găsești o pălărie mare, zise ea, dacă vrei să-l iei cu tine.

Peg începu să râdă și plecă în căutarea unei pălării.

– Țin minte ce mi-ai spus. Nu scot mâinile din buzunar. Trebuie să și fluier în timpul acesta?

***

– Iată totul, zise Peggy, făcând un gest cu brațul.

Era un peisaj de vis. Peste tot plantele înfloriseră, se vedeau flori de toate culorile. Undeva la distanță, muncitorii scoteau din pământ niște rădăcinoase. Satan, care îi transportase la câmp, rontăia din coșulețul cu mâncare.

– Ei bine, exclamă Jim dând peste cap pălăria împrumutată; nu este ce mi-am imaginat. Am crezut că sunt acri de grâu, dar aici sunt mai multe culturi.

– Sunt și mai ușor de recoltat, zise Peggy. Iar ăsta este arorutul indian. Maranta arundinacea. Știi?

– Nu, dar tu cred că știi.

– Sigur că da, răspunse ea. Tata era botanist, iar fratele meu studiază agricultura. Aș putea să fac și eu același lucru după ce termină Andrew, dar nu sunt convinsă, deocamdată. Vreau să studiez în continuare dar... am întâmpinat multe piedici.

– Presupun că din cauza mamei tale n-ai putut s-o faci.

– Este adevărat, a trebuit să-i fiu asistentă patru ani. Am învățat multe în acei ani. Dar eu nu sunt de valoarea fratelui meu, un student excelent. A trebuit să stea cineva și acasă.

În momentul acela, Peggy întoarse capul.

Stăteau pe o pătură cărată de Satan, care rontăia prin preajmă.

Peggy privea spre Marea Caraibelor, când simți un braț puternic în jurul umerilor. Apoi brațul o trase spre spate, până ajunse să se sprijine de pieptul bărbatului, descoperind că acest lucru îi făcea chiar plăcere.

Părul îi era lăsat liber pe umeri, în adierea brizei. Observă că Jim se uita spre mare; era greu de spus la ce se gândea.

– Ce-ai vrea să faci acum, Peg? o întrebă el.

– Să moțăi câteva minute. Tu ce zici?

– Cred că este cea mai interesantă ofertă care mi s-a făcut vreodată!

Jim se întinse lângă ea pe pătură.

Apoi, după ce o privi lung, trasă cu arătătorul o linie imaginară care începea cu nasul, gura, bărbia ei, apoi ajungea pe vârful sânilor. Peg simți că nu mai poate respira. Se simți ca niciodată cuprinsă de senzații puternice, necunoscute.

Era îmbrăcată cu o bluză de bumbac și nu purta niciodată sutien. Era ca și cum i-ar fi simțit degetele direct pe piele. Intră în panică.

Mâinile lui începură mișcări controlate care reușeau să-i producă senzații ciudate. Nu mai putea să respire.

Jim încercă să-i descheie nasturii bluzei și tot atunci observă că fata își ținea respirația, poate de emoție.

– Dumnezeule, femeie, respiră! strigă la ea. O scutură apoi de umeri.

Sări în picioare și o ridică și pe ea. Când aerul îi pătrunse în plămâni, ea începu să tremure. Jim o strânse în brațe.

– Nu-i nimic, o liniști el.

Apoi, vocea lui ajunse ca un murmur și o strânse din nou la piept. Creștetul ei îi ajungea sub bărbie.

Cu o mână, Jim îi mângâia părul bogat.

– Peggy, dragă. Îmi pare rău dacă prin felul meu de a fi am făcut ce nu trebuia... mă ierți?

Ea își lăsă capul pe spate pentru a-l vedea mai bine. I se păru că-l cunoaște dintotdeauna. Se eliberă din brațele lui, se ridică pe vârfuri, și-l prinse după gât cu brațele.

– Ești o mică ciudățenie, murmură el. Știi că râdeai și plângeai în același timp? Se aplecă și-i sărută pleoapele. Acum e mai bine.

Ea clipi de câteva ori, încă incapabilă să rostească vorbe coerente. Jim o sărută. A fost un sărut gingaș, dar și senzual iar după terminarea lui s-a retras un pas lăsându-și mâinile pe umerii ei.

– Iar acum, miss Mitchell, zise el brusc, mai vorbește-mi de culturile de arorut.

Peggy nu apucă să spună nimic, pentru că Satan apăruse să vadă ce se întâmplase. Privirea lui ageră nu scăpase nimic. Porni în viteză spre ei, lăsă capul în jos și-l lovi cu putere pe Jim Marston chiar în spate.

Jim fu aruncat în față, dar în cădere o prinse și pe Peg. Căzură de pe deal astfel îmbrățișați, ca o minge, ajungând la câteva zeci de metri de platoul pe care fuseseră până atunci.

Iarba era înaltă aici. Nici unul nu se lovise, poate doar mândria lui Jim fusese puțin cam șifonată, se gândi Peggy străduindu-se să se ridice.

Un altul ar fi țipat la ea, ar fi învinuit-o pentru cele întâmplate, dar el se opri și începu să râdă, prinzând-o din nou în brațe.

Măgarul se uita ciudat la ei de pe platoul pe care rămăsese. Apoi coborî spre locul în care se aflau și li se alătură.

– Ce-ai făcut? îl admonestă Jim, iar măgarul începu să ragă cu putere de se auzea până departe. Două capre care pășteau se opriră, privind curioase.

Cu coada ochiului, Jim văzu cum Peggy se aplecase asupra măgarului, dojenindu-l.

Acesta începu din nou să ragă.

Cu mâinile la urechi, Jim se duse s-o consoleze.

Când ajunse în dreptul ei, Peggy își îngropă fața la pieptul lui; atunci el realiză că fata se scutura de râs!

***

– N-a fost foarte politicos din partea ta să râzi.

Urcaseră din nou dealul și se așezaseră pe marginea unei stânci, la Sunset Point.

Sandvișurile pe care le pregătise Bea se consumaseră de mult, inclusiv de către Satan.

– Nimeni n-a murit vreodată de râs, îl informă Peggy. Ea își scosese pălăria, iar briza îi răvășise pletele. Stăteau în jurul capului ca un halou. Înțelese că lui îi plăcea felul în care se aranja părul ei, dar nu acesta era scopul ei acum.

Se gândi că n-ar avea nici un motiv să nu-i facă pe plac. Gesturile prietenești nu costă nimic!

– Eu am fost la un pas de asta, o dată. Dar cred că nu ai idee cât de ascuțit a fost răgetul măgarului tău.

– Nu am de unde să știu, glumi ea, nu m-a atacat niciodată. Știe că-l iubesc.

– Da, asta se vede, răspunse el solemn. Presupun că un măgar trebuie să-și apare stăpânul. Dar eu nu știu prea multe despre măgari.

– Sau despre arorut, adăugă ea zâmbind.

– Sau fermele de la tropice, continuă el. Sau despre femei, îi șopti o voce interioară. Știa el destul de multe

despre acele femei de la New York, dar aici în lumina soarelui, rostogolindu-se cu această domnișoară pe deal, începu să descopere că nu aflase prea multe!

– Prespun că... începu ea.

– Arorutul ăsta bănuiesc că este o plantă perenă, care se smulge din pământ la timpul cuvenit apoi se salvează bulbul pentru a fi plantat din nou, iar din mustăți se face amidon.

– În general, așa este, zise Peg. Ai învățat mult astăzi, nu?

– Și se muncește destul pentru planta asta, nu?

– Destul...Nu există o mașină cu care se face recoltarea, dar pe aici se găsește mână de lucru. Rata șomajului este foarte ridicată pe insulă.

– Ce-ar fi să-ți găsesc un cumpărător pentru tot arorutul ăsta?

– Glumești? Nu ți-am spus cât am încercat în anii trecuți? Nu numai eu și tata, dar și guvernul?

– Guvernul englez?

– Nu, murmură ea. Constat ce mult știi despre insula asta! St. Vincent este independent! Iar tu ai făcut acea remarcă tocmai pentru că eu n-am știut ce distanță este între New York și Chicago!

– Dar nici tu, nici guvernul, nu știți despre piețele mondiale, așa cum știu eu.

– Chiar ai vorbit serios afirmând că ai putea găsi pe cineva care să-mi cumpere arorutul?

– Exact. Sunt sigur că sunt multe ferme chiar și aici pe insulă care vor să vândă arorutul. Dacă găsesc clientul, va trebui să acționezi ca și cum ai avea cel mai bun arorut din lume.

– Nu ești departe de adevăr, pentru că aici pe insulă solul este vulcanic, de aceea obținem cel mai bun arorut. De ce s-ar impune condiții?

– Vor fi niște condiții, dar nu atât de drastice, Peggy. Ți-am spus că nu cumpăr pentru mine ci doar intermediez. Pentru asta, trebuie să fii pregătită să te aștepți la diferite condiții din partea lor.

– De exemplu?

– Ar putea să vrea mai mult decât recolta pe care o ai acum pe câmp.

– O, dar am triplu în hambar!

– Foarte bine. Stabilește-ți costurile.

– Nu prea știu s-o fac, nefiind aici o piață de desfacere.

– În general, trebuie să-ți stabilești costurile pentru trei ani, apoi să dublezi cifra aceea.

– Adică să obțin profit sută la sută?

– Exact. Cred c-ai putea obține și mai mult, dar nu trebuie să-ți forțezi norocul chiar de la început.

Peggy, care nu avea prea multe cunoștințe de marketing, rămase pe gânduri. El o atinse ușor pe umăr.

– Ce reacții ciudate ai! exclamă el.

– Adică?

– De fiecare dată când te ating, tresari. Faci asta cu toți bărbații?

– Nu, răspunse ea imediat, fără a pregeta, apoi roși. Vreau să spun că nu sunt obișnuită... de fapt, m-ai surprins.

– În acest caz, este o reacție normală. Uite, acum te anunț din timp că te voi săruta, ca să nu te iau din nou prin surprindere.

El o prinse în brațe, iar ea nu simți nevoia să se împotrivească. Buzele lui ridicară o barieră între ea și lume.

– Vezi, reuși ea să murmure, după ce sărutul încetă, n-am mai tresărit...

– Nu, n-ai mai tresărit, este adevărat, zise el, dar în sinea sa își spuse: dar tu ai făcut-o, omule!

– Arorutul pe care-l ai acum în pământ poate fi recoltat?

– Da, ar fi trebuit să începem de săptămâna trecută, oftă ea. Ai vreo idee?

– Mai multe, glumi el. Uite ce este, Peggy, crezi că ai putea pleca de la fermă câteva zile?

– Da, de ce nu? Nu sunt cea mai importantă persoană de aici.

– În acest caz, vom pleca amândoi la Kingstown. Parcă îmi amintesc de unul din beneficiarii care căuta așa ceva. Stăm acolo câteva zile. Voi face rezervare la hotel, voi trimite câteva telegrame. Poate că mi-ai putea arăta insula.

– Cu mare plăcere, răspunse ea. De fapt, ar fi chiar grozav! Numai că Bea...

– A, da mama ursoaică.

– Bea a fost mai mult ca o mamă pentru mine. Iar dacă promiți să-ți ții mânile în buzunare, n-ar fi o problemă. Voi putea merge cu tine, zise ea, râzând. Dar acum hai să-l luăm pe Satan și să ne întoarcem. Abia aștept să-i spun Beei!

– Peggy, nu mai spune nimănui în afara ei! Acest lucru trebuie ținut secret până se semnează contractul. Dar acest măgar de ce nu vine la mine când îl chem?

– Pentru că este un animal independent, iar tu vrei să-l forțezi, chicoti Peg. Trebuie să-i faci o solicitare politicoasă.

Peggy trase aproape animalul, îi vorbi cu blândețe, întinzând mâna. Micul animal o privi câteva secunde apoi se ridică docil.

Drumul de întoarcere dură mai puțin. Erau acum mulțumiți amândoi, după ce stabiliseră detaliile unei viitoare afaceri, aici pe munte.

Bea îi aștepta la intrare.

– Bine c-ați venit sănătoși, mormăi bătrâna, privindu-l fix pe Marston, parcă pentru a-i demonstra cât se îndoise de asta.

– Ai crezut că nu vom mai veni? chicoti Peg. Am petrecut o zi frumoasă cu domnul Marston, care ne va ajuta să vindem recolta de arorut.

– Pe vremea mea se spunea „teme-te de grecii care vor să facă daruri", bodogăni Bea. Ai stat fără pălărie la soare, Peg. De câte ori ți-am spus c-o să faci pistrui! Acum grăbiți-vă, masa este gata. Am pregătit ceva special.

Peste jumătate de oră se reîntâlniră la masă; Bea pregătise carne de porc cu mirodenii.

– Este mâncarea mea preferată! exclamă Jim. Dar voi mă faceți să cred că viața aici, la tropice, presupune tot felul de pericole.

– Numai dacă nu te supui regulilor; să mănânci moderat, să fierbi totul, în special apa. Când plecăm la Kingstown?

– Foarte repede. Dar zâmbetul îi pieri când văzu figura Beei.

– Despre ce vorbiți? întrebă aceasta.

– Este o călătorie de afaceri, răspunse Peg. Câteva zile, să găsim cumpărători pentru recolta de arorut.

– Cred c-o să vă însoțesc; o lăsăm pe Ada să aibă grijă de plantație.

– Dar nu este necesar Bea, insistă Peggy, sunt adultă!

– Tocmai asta este problema, ești adultă.

– Bea, încetează! Este doar o călătorie de afaceri.

Bea bombăni tot restul după-amiezii și se duseră la culcare mai devreme ca de obicei.

Bea reuși să bombăne în continuare, Marston să pună lucrurile la cale, iar Peggy să viseze.

Vise sălbatice. Vise fără început și fără sfârșit, dar care indicau toate că plecarea de a doua zi va aduce multe schimbări.

Capitolul 3

Fiind ultima care adormise, dar și prima care se trezise, Peggy coborî din pat la primul cântat de cocoș. La fereastra ei, se afla o lumină mică, dar soarele nu răsărise. Se întinse și făcu o serie de exerciții, așa cum făcea în fiecare zi. După aceea, se privi în oglindă.

– Oh! exclamă ea așezându-se pe un fotoliu, îndepărtându-și de pe față buclele. Avea părul aproape roșu, ca o vâlvătaie, ochii verzi, pielea albă.

Pe umeri îi reapăruseră pistruii, consecințele unei zile petrecute la soare. Era una din puținele tinere cu pielea albă din St. Vincent, de aceea avea nevoie de protecție.

Scoase capul pe hol să se asigure că nu trece nici un bărbat pe acolo, apoi porni spre baie. Făcu duș cu apă mai rece, ca de obicei.

Apa provenea de la un lac din muntele Soufriere.

Era acum pe jumătate îmbrăcată, își usca și peria părul, când auzi zgomotul făcut de cizme bărbătești. Sigur erau bărbătești! Numai ea și Marston ocupau această aripă a casei.

Bea locuia în două camere aflate lângă bucătărie. După ce zgomotul făcut de cizme încetă, se întoarse în camera ei.

Începu să împacheteze hainele pentru drum, după care coborî la bucătărie.

Jim era deja la masă, iar Bea trebăluia la mașina de gătit.

– Am făcut clătite, anunță bătrâna. Mi-a spus că-i plac.

– Iar pe mine nici nu m-ai întrebat măcar! exclamă Peggy.

Bea pufni. I se părea normal ca bărbatul să comande în casa lor.

Peggy nu era de acord cu ea.

De fapt, Peggy începu imediat să-și imagineze cum ar fi viața lor dacă Jim ar rămâne aici mai mult timp. Va trebui să fac multe modificări, se gândi ea; dar și mie îmi plac clătitele, așa că...

– Te-ai îmbrăcat foarte frumos, îl auzi pe Jim.

Se întoarse spre el.

– Așa crezi?

– Îți stă foarte bine; nu mi-am imaginat că există haine de firmă pe aici. Apoi atenția lui reveni asupra clătitelor.

Cele două femei se priviră peste capul lui.

Bea o privi apoi pe Peggy, de parcă vorbele lui ar fi atins o coardă sensibilă în sufletul ei. Peggy era și ea uimită.

– Nu prea sunt lucruri ca astea pe aici, răspunse Bea, numai că missy a mea poate face lucruri grozave, cum este costumul ăsta. Grozavă fată, missy a mea! Poate face orice!

– Da, am observat, zise Jim, pe un ton care lui Peggy i se păru puțin sarcastic.

– Dacă nu te grăbești, vom pierde autobuzul, îl anunță ea.

– Și ce dacă? Îl vom lua pe următorul! zise Jim, cu obișnuita-i nonșalanță. Ți-ai luat tot ce trebuie?

– Dacă-l pierdeți pe ăsta, zise Bea, următorul mai trece abia vineri!

– Haine, la haine mă refer, poate va trebui să stăm peste noapte, sau poate mai mult. Ne va lua timp să găsim cumpărător. Și nu uita, Peggy, să-ți iei ceva sexy pentru seară!

Peggy ridică din sprâncene.

În spatele ei o auzi pe Bea:

– Să-ți ții mâinile doar în buzunare și să fluieri tot timpul, băiete, dacă vrei să stea cu tine peste noapte! Dar asta n-o să-ți folosească la nimic!

Peggy porni râzând pe urmele lui Jim.

Trecuseră doar trei zile de când ea îl condusese în direcție opusă; era pe atunci un străin cu ochi frumoși, dar cam arogant. Iar acum Jim sărea cu îndemânare din stâncă în stâncă, de parcă ar fi trăit dintotdeauna acolo.

Peggy îl privi lung; era un bărbat atrăgător, își spuse ea, în pofida predicilor ținute de Bea.

– Bine, o să fiu atentă, murmură ea.

– Ai spus ceva Peg? o întrebă el, întorcându-se brusc.

– Nimic, răspunse ea; mă gândeam doar că pari mai tânăr ca mine. Peg se sprijini de el, așteptând să-și recapete ritmul respirației. Urmă un moment foarte plăcut când Jim o strânse la piept. Se desprinse cu regret din brațele lui.

– Autobuzul coboară de acolo? o întrebă el. Ce naiba mai există acolo? Am crezut că lumea se sfârșește aici!

– Mai sunt câteva sate ca ale noastre. Acolo este și Fancy!

– Peg, încetează cu gluma!

– Este un orășel, insistă ea, pe partea cealaltă a insulei Windward.

– Vine autobuzul, o atenționă el brusc.

Așa era; se apropia autobuzul, scârțâind din toate încheieturile. Era un Ford vechi de când lumea, vopsit portocaliu și roșu. Avea în loc de scaune banchete de lemn și o capacitate de douăzeci de călători, dar deja transporta treizeci și doi.

Mașina se opri în fața lor cu un alt scrâșnet și cineva le întinse mâna să-i urce pe scara de lemn.

– Nu este loc nici să arunci un ac, mormăi Jim.

– Te vei convinge că nu este chiar așa, îl încurajă Peg.

Deodată, toată lumea păru că vrea să le facă loc și chiar așa se și întâmplă. Se iviră ca din senin două locuri.

Jim se așeză și imediat puse un braț după umerii ei.

– Cred că nici Bea n-ar avea pretenția să-mi țin mâinile în buzunare pe înghesuiala asta, șopti el.

– Nu, răspunse Peggy, dar dacă vom fi parteneri de afaceri, lumea se așteaptă să te comporți mai sobru!

– Parteneri de afaceri? repetă el, apoi exclamă: a, uitasem de arorut!

Autobuzul porni cu o smucitură, pasagerii începură să discute, să cânte, să râdă, să facă glume.

– Toți pasagerii te cunosc? o întrebă Jim.

– Da, ne cunoaștem de când lumea, răspunse Peggy. Sunt oameni deschiși, prietenoși, înțeleg viața, știu că nimeni nu este perfect. De exemplu, doamna aceea cu chipul luminos este mătușa Bess, la care fugeam ori de câte ori aveam probleme cu tata, care bea cam mult. Sunt oameni iubitori, care spun ceea ce gândesc. Aici locuiesc în jur de optzeci și cinci de mii de oameni, continuă Peg. De fapt, nu știm câți sunt, pentru că rata nașterilor este destul de ridicată, dar și cea a emigrației. Sunt descendenți ai sclavilor africani, un amestec de scoțieni, francezi și englezi. Majoritatea sunt fermieri sau pescari.

Aceste insulițe și-au câștigat independența în cadrul Commonwealthului, la 1979. Există un sistem parlamentar cu un prim-ministru și un guvernator general, care o reprezintă pe regină. Capitala este Kingstown.

Cu aceste vorbe, Pegg lăsă capul pe umărul lui și începu să moțăie, în timp ce autobuzul hurducăia pe drumul accidentat. Se mai oprea oriunde îi făcea câte un pasager semne, lumea urca și cobora cu marfa pe care o transporta, până când, în cele din urmă, se zări orașul Kingstown.

Jim o trase mai aproape, așezându-i capul mai bine pe umărul lui. Aerul proaspăt, mișcările lente ale autobuzului, noaptea trecută în care nu prea dormise, toate acestea conspiraseră împotriva ei și Peggy dormi adânc, cu un zâmbet pe chip.

Ceea ce era mai interesant, faptul că îl visa doar pe el, nu putea fi știut de către Jim.

În timp ce ea moțăi autobuzul șerpui pe drumul de munte urcând apoi coborând, prin vegetația luxuriantă în care putea avea oricând loc un accident.

Se oprea oriunde făcea un alt pasager cu mâna, oameni coborau, alții urcau.

Când ajunseră la Kingstown, capitala insulei St. Vincent, era zi de târg, și se aflau acolo peste treizeci de mii de rezidenți.

Pe cele douăzeci sau cel mult treizeci de străzi oamenii trăiau și mureau, făceau afaceri, mergeau prin ploaie și trăiau clipa. De la gura largă a estuarului urcai aproape abrupt pe munte, în spatele căruia se afla dealul Dorset, apoi centrul civic. Dar autobuzul se opri în fața catedralei anglicane St. George.

– Peggy?

Jim o scutură cu delicatețe.

Ea gemu încet, apoi îl luă de-a binelea în brațe și se strânse la pieptul lui.

Rămaseră singuri în mijlocul autobuzului, iar șoferul veni spre ei.

– Peg?

O scutură din nou. Ea gemu din nou și-l prinse mai bine în brațe.

– Peggy Mitchell!

– Nu acesta este adevăratul meu nume!

Peg reuși să deschidă un ochi, să-i zâmbească, neștiind unde se aflau. Când văzu vechiul turn în stil baroc al catedralei, nu mai făcu nici o mișcare, apoi se mută la câțiva centimetri distanță de el.

– Crezi că am...?

– Tot drumul, zâmbi el. Am crezut că va trebui să mi se amputeze brațul.

– Îmi pare rău, Jim!

Peg încercă să se ridică printr-o mișcare bruscă, dar regretă. Cele douăzeci de mile de mers pe o banchetă de lemn avuseseră un efect puternic asupra ei, dar o doamnă nu trebuia să-și maseze acea zonă în public.

Parcă o și auzea pe Bea amenințând-o!

– Vrei să spui că nu te cheamă Peggy?

Jim reușise s-o conducă spre spatele autobuzului și s-o coboare fără efort, prinzând-o de mijloc cu amândouă mâinile.

Peggy simți fiori, și-i păru rău când Jim o lăsă pe pământ.

– Nu, îl asigură ea, după ce-și netezi rochia. Mă cheamă Margarita Eloise Melinda Elizabeth Julia. Asta stă scris pe certificatul meu de naștere. Tata avea o mulțime de surori

nemăritate și după cum nimeni nu s-a așteptat să supraviețuiesc după primele douăzeci și patru de ore, iar eu am făcut-o...

– Peggy, repetă el, eu așa te voi striga, este mai simplu.

Jim făcu o pauză apoi o privi lung.

– Unde este Blue Caribbean hotel?

– Pe aici, zise Peg.

– Și bagajele? întrebă Jim privind spre cele două sacoșe de pe caldarâm.

– Nu-ți face probleme în privința lor. Hotelul își va trimite hamalii să le ia. Și de fapt nimeni n-ar îndrăzni să fure în timp ce este urmărit de atâta poliție.

Peggy făcu un gest spre un colț unde se aflau niște ofițeri care discutau. Și chiar dacă le-ar fura careva cum ar putea părăsi insula? Nu este nici un avion până mâine, nici măcar o barcă până marțea viitoare!

– Bine Peg, am înțeles.

Deodată, Jim Marston observă un bărbat pe treptele bisericii.

Era Steve Shariek, un agent pe care-l detectase imediat. O trase mai aproape pe Peg.

– Privește-mă cu adorație, îi spuse el și mergi mai încet. N-aș vrea ca tipul ăsta să ne piardă din ochi.

– Mi-aș dori să știu despre ce vorbești, zise Peggy, dar fără a protesta. Nu era nevoie de nici un efort să-l privească admirativ pe acest bărbat.

Peggy îi zâmbi conducându-l spre catedrala catolică aflată lângă biserica St George, de care era separată doar printr-un mic cimitir parohial.

– Ce-mi poți spune despre catedrala St. George?

– Este destul de veche, cred că datează din 1820. De fapt, denumirea i se trage de la candelabrul dăruit de regele George III. Strălucește...

– Este de aur?

– Nu, de alamă.

– Nu asta este important, îi spuse ea. De fapt, nu știe nimeni cu siguranță dacă regele a donat acest candelabru. El a murit în ianuarie 1820, iar acest obiect se află aici din 1811. Este o legendă locală...

– Nu mă interesează prea mult biserica, o întrerupse Jim. Aerul este divin!

Uimită, ea trase aer în piept. Fumul de lemn ars era singurul poluant din St. Vincent.

– Miroase plăcut, nu?

El o privi ca pe o ființă fără putere de discernământ.

– Miros plăcut, zici? Aerul ăsta este o comoară! Ar trebui ambalat! Ce este mirosul predominanat?

– Migdal.

Era prima oară că-l vedea entuziasmându-se.

– Întotdeauna a mirosit atât de frumos, zise ea, neștiind ce altceva ar putea spune. Iar acum, dacă vrei să vezi ceva interesant te voi duce la grădina botanică.

Vei vedea acolo niște pomi pe care i-a adus căpitanul Bligh, din cea de a doua călătorie prin mările sudului. Nu cu Bounty, mai apoi cu Providence. Și pomii sunt încă vii!

Văzură o bancă de fier, pe care Jim o invită să se așeze.

– Și acum o să-ți citesc din cartea de la St. Vincent, zise el foarte serios.

– Mulțumesc foarte mult, spuse Pegg foarte serioasă. Nu există o astfel de carte.

– Acum există, Peggy Mitchell, zise el încet. Care este diferența dintre un om bogat și unul sărac?

– Banii! exclamă ea. Dar acum am putea...

– Nu chiar acum, zise el așezându-se alături de ea pe bancă. Nu era o bancă mare, iar el ocupa destul spațiu.

Ea se gândi că o domina, dar nu avea să tolereze această situație.

– Sunt bani pretutindeni în lume, continuă el, de parcă ar fi citat din Biblie. Diferența dintre un bogat și un sărac este că bogatul intuiește imediat profitul, indiferent sub ce formă. Sunt astfel de oameni la St. Vincent? Sunt! Și acum să vorbim de migdali, există migdali la St. Vincent?

– Aici totul se dezvoltă perfect, răspunse Peggy sfidător. Avem și noi câțiva în curtea din spatele casei.

– Migdale dulci?

– Cum altfel?

– Există și migdale amare.

Ea începu să râdă.

– Am crezut că acelea se puteau întâlni doar în romanele Agathei Cristie. Detectivul știe dacă cineva a fost otrăvit pentru că miroase a migdale amare!

– Să nu complicăm lucrurile, Peg, o opri Jim. Otrava este acidul prusic. Miroase cam la fel cu migdalele amare pentru că se extrage din ele! Când se deshidratează, se transformă în cianură.

– Văd că știi foarte multe despre migdale. De unde?

– Pentru că atunci când citesc ceva îmi și rămâne în minte. Și acum spune-mi, Peg, știi cât ești de frumoasă când te înfurii?

Peggy ridică privirea spre el, neștiind cum să reacționeze: să râdă, să plângă, să-l sărute?

Ridică mâna încă nehotărâtă, dar el o luă și-i sărută palma:

– Nu trebuie să uităm că suntem observați, îi spuse el. Și chiar dacă nu crezi, ești foarte frumoasă, missy, mai ales când te înfurii.

– Nu știu cum să mă port cu tine, se confesă ea.

Jim îi sărută din nou mâna, dezorientând-o complet.

Peggy luptă să-și regăsească echilibrul.

– Mai bine discutăm despre migdale, îl atenționă ea cu vocea înăbușită de emoție.

– Despre migdale! exclamă el. Missy, poți face foarte mulți bani găsindu-i pe cei care au nevoie de ele, vânzându-le la un preț mult mai mare decât cel la care le-ai cumpărat.

– Asta am mai auzit.

– În acest caz, ar trebui să știi că Japonia deține cei mai mulți bani din lume. Iar japonezilor le plac teribil migdalele

dulci. Plătesc destul de bine pentru marfă de calitate. Atât de mare este cererea de migdale, că au început să cumpere ferme în California unde să le cultive. Iar după ce vei scăpa de surplusul de arorut, cred că ar fi profitabil să cultivi migdale.

– Nu sunt sigură... ar trebui ceva timp ca pomii să ajungă să dea roade, dar este o idee genială!

Pegg se aruncă de gâtul lui, sărutându-l. Pe moment el păru surprins, apoi zâmbi și o sărută și el.

Apoi după ce se uită în jur o invită să se așeze pe o bancă.

– Cel care ne supraveghea a avut ce să vadă. Cred că s-a și dus să raporteze ce-a văzut.

– Da, roși Peg amintindu-și de sărutul lor. Mai bine ne întoarcem la hotel.

– Eu aș prefera să mai stăm aici; sper că nu-l deranjăm pe arhiepiscop!

– Nu știu dacă este bine să mai stăm aici; oricum, hotelul este la câteva minute de mers.

***

Recepționerul îi întâmpină cu bucurie. În hol, se mai aflau patru persoane care moțăiau pe fotolii.

– Sigur că vă putem caza! Vă putem oferi o cameră frumoasă, să vă simți foarte bine, iar doamna să nu aibă ce să vă reproșeze.

Jim zâmbi.

– Vreau două camere. Alăturate.

– Sigur că da, spuse recepționerul.

– Aș dori să aibă și telefon.

– O să vă găsim o cameră cu telefon, promise omul. Avem destule camere libere.

– Câte, mai exact?

– Optsprezece, oftă omul. Vă vor transporta imediat bagajele.

– Ai fost prea dur cu el, domnule Marston, îi spuse Peggy după ce-și văzură bagajele în camere. L-ai eclipsat pe bietul om! Au optsprezece camere libere în total!

– Uite ce este, Peg, oftă el. Îmi cer scuze, pentru tot ce nu am făcut bine. Îmi pare rău pentru tot răul din lume. Îmi pare rău că astăzi nu-ți sunt pe plac, orice aș face. Îmi pare rău că și ieri ai simțit la fel pentru mine. O să sun la recepție să-mi cer scuze, bine? Sau și mai indicat ar fi să deschid fereastra să-mi cer scuze în gura mare de la tot universul.

– Eu mă voi retrage în camera mea să fac duș, zise Peggy, dispărând în același moment.

Îl auzi râzând când închise ușa în urma ei.

Capitolul 4

– Este vineri după-amiază, îi spuse Peg, exasperată. N-am învățat destul din ce mi-ai spus aseară? Nu m-am comportat ca și cum aș fi crezut fiecare cuvânt?

– Ce ți-am spus aseară n-a avut prea mare importanță, iar mâncarea a fost atât de...

– Condimentată, îl întrerupse ea. Oamenilor de pe această insulă le plac mult condimentele. Cu toate acestea, ți-a plăcut supa de callalo și budinca de cartofi dulci. Ca să nu mai vorbim de gris-grisul pe care l-ai băut pe nerăsuflate. Era făcut dintr-un rom puternic.

– Mi-a plăcut totul, încuviință el cu o grimasă. Numai că nu prea mi-au mai umplut paharul. Condimentele mi-au ars limba în așa hal că nici nu puteam să-mi dau seama dacă mă priveai admirativ sau nu! Dar unde naiba este oficiul poștal?

– Peste drum. Serviciile poștale ale maiestății sale, stil Grenadine.

După ce o forță să țină pasul cu el, spre surprinderea ei, Jim trecu pe lângă oficiul poștal și urcă treptele băncii Barclay.

Peg nu-și mai ascunse uimirea.

– Dacă o să mai traversezi strada așa, fără să te asiguri, ai putea fi accidentat, îl atenționă ea.

– Oricum, aș muri fericit, bombăni el. Dar văd că individul acela nu ne slăbește deloc.

– Acel agent?Nu este ceva ieșit din comun, aici în oraș!

– Eu trebuie să trimit un mesaj, îi explică el, căutându-și cartea de credit. Dacă-l vezi, vino să mă anunți, mai ales dacă intră în bancă.

Peggy scutură cu tristețe din cap.

– Cred că este din cauza căldurii. Am uitat să te atenționez să porți pălărie de soare; acum te afli la bancă, domnule Marston. Oficiul poștal este peste drum.

El zâmbi.

– Mai ai multe de învățat, micuță domnișoară Mitchell. Dacă intram direct în oficiul poștal, cel care ne urmărește ar fi știut că vreau să trimit o telegramă și sunt sigur că ar fi găsit pe cineva de la care să afle conținutul mesajului. Dacă dacă am intrat în sediul băncii, este normal să scoatem bani, sau orice altceva și nu să dăm telegrame. Fiind client fidel a băncii, aceasta este obligată să-mi transmită telegrama. Băncile se poartă foarte bine cu cei care au depuse la ele sume considerabile. Iar dacă văd că suma are un anumit număr de zerouri, îți oferă și cazare... iar transmiterea unei telegrame este un fleac.

Peg îl urmări cum se îndreaptă cu umerii săi largi spre unul din ghișee.

Abia atunci își aminti că Jim îi spusese să vadă dacă agentul îi urmărea în continuare, așa că se îndreptă spre fereastră.

Iar el, omulețul acela gras, îmbrăcat într-o cămașă albă, cu mâneci scurte, pantaloni cu bretele, care se curbau peste pântecele proeminent, se afla acolo. Era congestionat la față, sudoarea îi acoperea fruntea, și-și trecea jacheta dintr-o mână în alta pentru a se putea șterge cu o batistă mare.

– Jim, șopti ea. Este acolo!

Ce naiba este cu acest bărbat? se întrebă ea. Dar unde este Jim?

Privi în jur la ghișeele unde lucrau funcționarii băncii, în fața cărora se afla un client sau doi, dar nici unul nu era Jim Marston.

Luă la rând toate birourile, până îl găsi. Se afla la biroul vicepreședintelui băncii, unde completa un formular.

Se opri de câteva ori să se gândească, apoi zâmbi oficialului băncii.

– Vom fi fericiți să vă putem transmite mesajul, îl asigură vicepreședintele acesteia. Cu maximă confidențialitate.

Peggy îi studie profilul. Era profilul unui bărbat obișnuit să comande. Însă ochii de culoarea alunei râdeau permanent. În obraji, avea gropițe.

Peggy fu luată prin suprindere când Jim îi atinse nasul cu degetul și o întrebă:

– Visai la cineva anume?

Ea tresări.

– Nu, așteptam să termini.

El o privi lung.

– Ceea ce am făcut acum zece minute, o anunță el. Ce este, ai văzut ceva interesant?

– Eu... nu știu ce să spună. Nu cred c-ai terminat acum zece minute, spuse ea roșind.

– Nu este nici o problemă dacă ai venit doar să admiri.

– Omul este aici, îl informă ea. Este cel cu bretele roșii.

– O, l-ai și detectat! o persiflă Jim.

Pegg se înfurie.

– Te rog să nu mă tratezi ca pe un copil prost!

Apoi lăsă capul în jos rușinată. Numără până la zece, Peggy Mitchell și calmează-te. Jim este aici ca să te ajute. Trage aer în piept!

– Insist că detectivul se află pe partea cealaltă a străzii, accentuă ea fiecare cuvânt.

– Foarte bine. Jim o luă de braț pentru a o scoate din bancă. Iar acum te rog să-ți imaginezi că mă iubești la nebunie. Privește-mă cu toată dragostea de care ești capabilă.

– Dar nu pot s-o fac la nesfârșit, fără să mă uit pe unde calc.

– Gândește pozitiv, insistă el. Eu te voi lua după umeri, iar tu pe mine după mijloc și...

– Nu se poate, ai talia prea groasă.

– Sau brațul tău este prea scurt.

Trecură ca la plimbare pe lângă cel mai mare depozit, iar în fața lor apăru portul.

Apa era calmă ca de obicei.

În fața lor, un vas de mare tonaj încărca banane pentru Anglia. Hamalii treceau pe lângă ei cărând cutiile cu banane.

– Este drum lung până în Anglia, zise ea. Spune-mi, mai suntem urmăriți, mai trebuie să mă prefac că te ador?

– Nu, zise el, dar ai putea să-mi explici ce se întâmplă aici. Ceea ce știu eu despre banane se poate scrie pe spatele unui timbru.

– Ei bine, spuse ea îngăduitor, oprindu-se în loc. Bananele sunt principala recoltă a acestei insule. Majoritatea se exportă în Anglia. Sunt înfășurate în plastic încă din copaci, după ce au fost mai întâi pulverizate.

– Pulverizate? repetă Jim. Stai mai încet pentru că detectivul se pare că nu ne poate urmări prea bine.

– Da, pulverizate, insistă ea. Împotriva insectelor, dar și pentru a le încetini procesul de coacere. Dumnezeule, dacă ai vedea ce gust au bananele coapte în copac! Acest sistem de tratare schimbă prea mult gustul fructului. Ce altceva mai dorești să afli, Sherlock Holmes?

– Acum vom porni spre iahtul meu, iar tu vei continua să mă sorbi din priviri, micuță doamnă. Există denumiri diferite pentru banane?

– Da, prin comparație cu degetele unei mâini. O banană singură este comparată cu un deget în timp ce un mănunchi este o mână. Dar unde-ți este iahtul?

– Acolo, la capătul acela. De acum, poți să nu mă mai adori.

– Slavă Domnului pentru asta, zise Peggy solemn.

Jim o opri în fața unei ambarcațiuni de vreo patruzeci de metri lungime.

– Ea este Sea Witch.

O ajută să se urce. Imediat ce ajunse la bord, Peggy își scoase pantofii cu tocuri înalte, timp în care el remarcă încă o dată că avea picioare foarte lungi și frumoase.

De fapt, își spuse el, aceasta micuță doamnă nu are ceva care să-mi displacă. Iar cu cât o văd mai mult, cu atât aș vrea să fiu mai mult cu ea! Și ce mult aș vrea să-i spun ce simt!

I-aș putea spune chiar așa:

– Peggy, stai aici să-ți pun ce simt pentru tine.

Dar rațiunea îl opri s-o facă. Nu era nici locul, nici momentul.

– Ar fi bine să ne relaxăm puțin, se trezi spunându-i pentru ca omulețul nostru, detectivul, să aibă timp să raporteze. Apoi voi da câteva telefoane la New York.

– Dar ai sunat și aseară îi reaminti ea, și ai vorbit destul de mult. Dacă aveai atâta de vorbit de ce nu te-ai dus la oficiul poștal?

– Se vede că nu știi prea multe despre comerțul internațional, râse el. Nici nu prea te uiți la televizor.

Peggy îl privi intrigată. Pe plantația Mitchell nu era lumină electrică; despre televiziune, ce să mai vorbim?

– Ce crezi că am făcut la bancă? Am trimis un mesaj codificat la biroul meu spunându-le ce trebuie să facă, dar și amintindu-le că nu-i voi suna. Înțelegi?

– Nu, oftă ea. De ce mai vrei să-i mai suni, dacă tot le-ai spus că n-o vei face?

– Pentru că, draga mea Peggy, fiecare ambarcațiune din acest port, m-ar putea intercepta. Am spus o mare minciună și de fapt le-am întins o capcană urmăritorilor. Clar?

– Nicidecum. Nu știu ce vrei să faci, dar Bea se va supăra pe mine, iar fratele meu Andrew, ce să mai vorbesc... am crezut că am intrat cu tine într-o afacere onestă, iar acum sună mai mult a conspirație.

– Peggy, liniștește-te nu facem nimic ilegal. Toți oamenii mei de la New York fac eforturi acum să găsească pe cineva care să cumpere arorutul. Va fi o afacere ca toate celelalte, după cum ți-am mai explicat.

– Se pare că sunt mult prea ignorantă, spuse ea oarecum cântat. Restul familiei mele este alcătuit din oameni inteligenți, dar eu la împărțirea minții se vede c-am rămas după ușă. Poate dacă voi mai crește...

– Câți ani ai, Peg?

– Douăzeci și șase.

– Nu arăți mai mult de șaptespreceze!

– Și pentru că eram singura fiică, și ne-am mutat de foarte multe ori, n-am avut ocazia să mă duc la școală. Mama m-a instruit și am citit foarte mult.

– N-am știut, zise el. Dar cum de poți pune diagnostice atât de repede și de corect?

– Pentru că am absolvit școala de asistente, dar ceea ce am citit în enciclopedii nu înseamnă prea mult.

– Vrei să spui că ai citit o enciclopedie întreagă?

– Nu trebuie să fii cinic, domnule Marston, îl atenționă ea. Nu voiam să spun asta, dar este adevărat c-am citit de trei ori enciclopedia din 1946 și Biblia de șase ori. Vrei să-ți dovedesc?

El realiză imediat că depășise măsura, punând-o într-o lumină neplăcută.

– Și eu ți-aș putea recita din Cântecul lui Solomon, se oferi el.

Ea scutură din cap cu tristețe.

– Nu trebuie să-mi arăți că ești educat.

Apoi întoarse capul și-l ignoră complet.

Jim preferă să o lase singură cu gândurile ei, în timp ce el trecuse la altfel de gânduri, mai greu de împărtășit. Și-o imagina goală, întinsă în cabina iahtului, cu părul ei roșu ca flacăra, risipit pe pernă, cu ochii ei mari, verzi...

Dădu drumul la radio.

Peggy îl urmărea. Nu fusese invitată în cabină. Poate era prea mică?

Se duse mai aproape, să vadă dacă asta era explicația.

Ei bine, nu, era spațiu destul pentru amândoi, aveau spațiu destul pentru orice... Roși și întoarse fața, pentru a nu lăsa să se vadă că era jenată de propriile-i gânduri.

Ce gândește acest bărbat despre mine? se întrebă ea, apoi lăsă umerii în jos descurajată. Nu putea să știe. Mă consideră vreo Lorelei? Pieptănându-mi părul la marginea apei, spre a atrage marinarii? Pufni în râs. Dacă așa crede, este problema lui!

Lăsă briza să-i mângâie fața, să-i răsfire părul. Scoase micul pieptene din poșetă și începu să asculte convorbirea lui Jim.

– Larry? Vom purta o discuție confidențială, iar tema este arorutul. Ai înțeles?

Auzi ceva aproape neinteligibil.

– Foarte bine, râse Jim. Ar fi o vânzare rapidă, cu profit foarte mare. Verifică din nou toate sursele, pe cei care folosesc

arorut la hârtie. Le poți promite o recoltă întreagă și să mai garantezi încă una, imediat ce este gata de recoltat.

Din nou tăcere, apoi, Jim continuă:

– Da, există o singură sursă aici pe insulă.

Apoi Peggy nu mai auzi nimic.

După câteva momente, Jim Marston reveni pe punte, râzând.

– Ce ți se pare atât de amuzant? îl întrebă. Ceea ce auzise fusese o conversație obișnuită, nimic care să provoace ilaritate. Dar când Jim se așeză foarte aproape de ea, atingându-i încet coapsa cu mâna, Peggy Mitchell simți dintr-o dată că trupul ei are să-i spună ceva! O ceață densă îi acoperi mintea, logica, împiedicând-o să raționeze.

Vântul începu să sufle mai tare și o rafală îi învălmăși părul mătăsos.

Jim se repezi să-i aranjeze părul.

O prinse după umeri ca și cum ar fi vrut să se sprijine de ea.

Pentru un moment, Peggy se lăsă în voia simțurilor, dar imediat chipul Beei îi apăru în minte, atenționând-o.

– Scuză-mă, zise ea și se ridică brusc. Domnule Marston, Jim, uneori nu te înțeleg... acum am convingerea că ești un om de încredere...

– Nu veau să te dezamăgesc, missy, dar nu sunt decât un om de afaceri obișnuit.

– Nu știu ce vrei să spui cu asta, zise ea cu seriozitate, dar sper să nu mă implici în ceva ilegal.

El se ridică apoi îi prinse fața cu mâinile și o ridică și pe ea.

– Nu te voi implica în nimic ilegal, Peggy, promit.

Peggy simțea că o doare gâtul de la capul dat pe spate. Se ridică. Această mișcare parcă o aduse mai aproape de el.

El își așeză mâinile pe umerii ei.

– Două lucruri fac lumea afacerilor să se miște, începu el. Ambiția și avariția. Ceea ce facem noi este să le oferim celor avari șansa de a deveni și mai bogați.

– Nu te înțeleg, oftă ea.

Jim o prinse în brațe.

– Oricum, eu am aranjat totul, iar mâine te voi ruga să faci ceva pentru mine, după care vei putea să pleci acasă. Peste câteva zile, voi putea să-ți trimit primul cumpărător. Acești oameni vor veni la tine și-ți vor face o ofertă pentru arorut, Peggy. El rosti o cifră care o făcu să amețească. Simțind brațele lui care o strângeau, își reveni repede.

– Insiști că vor accepta cifra spusă de tine și vor cumpăra și recolta de pe câmp?

– Exact. Este o afacere și vreau să scoți un profit bun, pentru ca să ai din ce să-mi plătești comisionul.

Ea încuviință.

– După cum ți-am mai spus, vor cumpăra toată recolta, continuă el. Va trebui să insiști să-l angajeze pe Henry și pe ceilalți săteni pentru cules. De asemenea, va trebui să insiști să ți se plătească bani gheață sau prin cec.

– Mulțumesc pentru sfaturi. Îi voi spune și fratelui meu toate astea. Va avea nevoie de aceste informații când va prelua ferma.

– Bine, Peggy; în acest caz să ne întoarcem la hotel, frumoasă doamnă.

– Aș vrea să nu mai fi atât de generos cu complimentele. Frumoasă doamnă! Știi să sucești capul unei biete fete de la țară! Dar ai observat că va începe ploaia curând?

Jim se opri pe loc, ridicând ochii spre cer. Nori negri se adunau dinspre sud-vest.

– Vine o ploaie serioasă, repetă el.

– Știam asta, doar trăiesc pe aceste meleaguri, este sezonul ploios.

– Și nimeni nu poartă umbrelă sau manta de ploaie?

– Nu este nevoie; pe aici lucrurile sunt aranjate diferit de ceea ce știi de la New York. Plouă zilnic la ora patru. Oamenii știu asta și-și aranjează programul în așa fel încât potopul să-i prindă în case.

– În acest caz, trebuie s-o rupem la fugă. După ceasul meu este patru și zece.

– Oricât am alerga, tot ne va prinde ploaia, spuse ea. Trebuie să rămânem aici până trece. Intră în cabină.

Jim o conduse spre cabină dar nici nu apucară să intre că ploaia începu în rafale puternice.

Ambarcațiunea începu să se legene, apoi se mai echilibră. Zgomotul ploii era asurzitor.

– Ce noroc am avut! strigă Peg. Dar unde îți ții lucrurile?

– Voi aduce tot ce trebuie. Ia loc aici.

Nu era nici un scaun în cabină, ci doar o masă mică, bine ancorată, dincolo de care văzu o banchetă. Se așeză cu multă grație.

Jim începu să cotrobăiască și aduse un primus, niște conserve și tacâmuri de plastic.

Privindu-l, Peggy observă că era foarte eficient în tot ce făcea. Nu urmărise prea mulți bărbați în viața ei, dar la acesta începuse să îndrăgească totul, fiecare mișcare.

De ce naiba mă comport ca o adolescentă la prima dragoste? se întrebă deznădăjduită. Nu găsi răspuns.

Jim reveni cu două cești în mână, timp în care ea își aranjă cutele rochiei și-și netezi părul.

– Îmi place mai mult părul tău când este răvășit de vânt, zise el așezând cestile pe masă. Are aceeași culoare cu părul nepoatei mele celei mari. Vrei zahăr la cafea?

– Nu-mi place să-l las liber, răspunse ea, mă face să arăt ca un copil. Nu vreau zahăr, mulțumesc. Luă o înghițitură apoi făcu o grimasă.

– Am crezut că este ceai.

– Nu, este cafea americană de prima calitate. Îmi pare rău că nu am ceai... mea culpa!

– La St. Vincent se consumă doar ceai, îl lămuri ea.

Jim ridică din umeri.

– Iar am greșit, spuse Jim foarte spășit de data asta.

Privirea lui avu darul s-o îmbuneze.

– Eu trebuie să-mi cer scuze, spuse Peggy. Uit mereu că vorbim limbi diferite, care se cheamă engleză. Acum nu trebuie decât să-mi dai laptele și zahărul.

Jim se execută, cu o figură preocupată.

– Nu ți-am făcut decât probleme până acum, nu-i așa, Peg?

Ea scutură din cap.

– Nu poți nega, așa este. De cum ne-am văzut, am început să-ți creez probleme. Jim prinse cana între palme de parcă și-ar fi tras puterea din căldura acesteia. Sincer să fiu, nici eu nu te înțeleg în toate, missy, dacă-mi permiți să-ți spun așa.

– Sigur că-ți permit. Toată lumea mi se adresează astfel. Și bănuiesc că nu sunt mult diferită de celelalte femei pe care le-ai cunoscut.

Jim sorbi din cafea, privind-o cu atenție.

– Am cunoscut foarte multe genuri de femei, recunoscu el. Unele păreau puternice ca tine, dar nici una nu te egala. Nimeni nu avea forța de a ține frâiele unei plantații ca tine, lucru pentru care te respect. Mi-a plăcut și înțelegerea pe care o ai față de familie, față de semeni. Aici, toată lumea te cunoaște și te îndrăgește. Iar eu nu te cunoc defel. Cum ești cu adevărat?

– Este greu să deslușești felul de a fi al unei persoane, admise Peggy. O faci doar atunci când iubești pe cineva cu adevărat, sau ești iubit la rândul tău. Sunt sigură că atunci când erai copil...

– Nu insista pe tema asta. Tatălui meu îi cam plăceau jocurile de noroc. Nu i se spunea în față „cartoforul“ dar asta și era. Nu suporta nimic altceva, în afara jocurilor de noroc. Și scotea milioane din asta! Dar din același motiv și-a pierdut și familia. Considera copiii o pacoste, așa că ne-a îndepărtat din viața lui. Când am împlinit optsprezece ani i-am spus că aș vrea să merg la colegiu, dar în loc să discute cu mine bărbătește, mi-a dat patru milioane de dolari și mi-a spus că nu vrea să mai audă de mine.

Peggy scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

– Și te-ai dus la colegiu?

– Nu! Eram fiul tatălui meu, cum să mă duc la colegiu? Nu voiam decât să câștig. Am luat cei patru milioane de dolari și l-am urmat la bursă. Am câștigat foarte mulți bani de atunci, dar el nu mi-a adresat nici o vorbă. Au urmat cinci ani de tăcere, îți imaginezi?

– Nu, nu-mi pot imagina așa ceva, oftă ea. Și eu am avut probleme cu tata, dar nu atât de grave și dure. V-ați mai împăcat vreodată?

El începu să râdă.

– Să ne împăcăm, spui? Nu, niciodată. Acum câțiva ani, am avut ocazia să dau o mare lovitură la bursă. Cei cu care lucram au alcătuit o conspirație, să zicem, iar eu am fost momeala. Pe la ora patru dimineața controlam toată bursa. Partenerii mei au făcut avere atunci. N-am știut dinainte ce se va întâmpla, dar alții au pierdut extrem de mult. Tata a pierdut aproape totul.

Jim se opri în momentul acela și ascultară ploaia care bătea în puntea iahtului.

– Nu cred că acesta a fost sfârșitul povestirii, îl grăbi ea, dornică să afle mai mult. Spune totul, te vei simți mai bine.

– De ce, Pegg, ești și psihiatru cumva?

– Nu, doar o ființă căreia îi place să asculte.

El strânse din dinți, apoi Peggy sesiză o lumină ciudată în privirile lui.

– Era bine să fiu o ființă religioasă, să mă confesez; poate aș fi fost iertat. Dimineața următoare m-am dus acasă la tata,

vrând să-i spun ce-am pus la cale și ce reușită am avut; n-a răspuns nimeni la ușă, așa că am intrat. Tata stătea la birou, cu un pistol lângă el; se sinucisese la întoarcerea de la bursă.

– Dumnezeule! exclamă Peggy.

– Acum știi ce-l face pe James Marston să meargă înainte. Am petrecut câțiva ani buni cu acei parteneri ai mei. Acum ești mulțumită că ai aflat tot adevărul?

Jim se ridică trântind ușa cabinei și ieși în ploaie.

Peggy vru să iasă după el, dar rămase în prag, cu fața scăldată de picăturile de ploaie.

Cum să alini suferința unui bărbat care crede că și-a ucis tatăl? se întrebă ea cu puțina ei experiență de viață.

Dar deodată căpătă curaj și plecă prin ploaie după el.

Vântul și ploaia se întețiseră. Jim înaintase destul, se afla la tribordul iahtului Sea Witch, cu mâna streașină la ochi. Nu era mare distanță între ei, dar din cauza ploii și a vântului așa părea. Ținându-se de parapet, Peggy înaintă spre el cu vântul în față. Părul i se udase și simțea apa șiroindu-i pe gât. Puntea era udă și lunecoasă sub picioare.

Jim se întoarse brusc, alertat de strigătul ei când îi alunecă piciorul.

– Du-te înapoi în cabină, aici o să te uzi!

– În mod sigur, așa se va întâmpla!

Peggy dădu drumul parapetului și vru să înainteze, dar dacă Jim n-ar fi prins-o la timp, s-ar fi trezit aruncată peste bord.

– Cred că ești și cea mai inconștientă femeie pe care am cunoscut-o, bombăni el după ce o strânse la piept. Din fericire ploile tropicale sunt foarte calde.

Peggy se prinse cu ambele brațe de mijlocul lui.

– Poate ai dreptate, zise ea și se îmbrățișară.

– Nu este bine că ți-am spus toate prostiile astea, zise el. De fapt, nu le-am spus nimănui, nu știu de ce ți le-am destăinuit ție. De ce oare?

Peggy îl strânse și mai tare în brațe.

– Pentru că simțeai nevoia să te destăinui cuiva.

– Se poate, răspunse Jim și o strânse la piept.

Deodată, razele soarelui se iviră ca prin minune printre picăturile de ploaie; pătrunzând printre nori, apăru soarele și curcubeul.

– Jim?

– Da?

– Cred că ești conștient că nu tu l-ai omorât pe tatăl tău.

– Poate că sunt, zise el cu blândețe, dar nici de mare ajutor nu i-am fost.

Capitolul 5

Era duminică după-amiază când intrară în restaurantul hotelului.

– Dumnezeule, cum mă dor picioarele!

Peggy făcu o grimasă, luă brațul oferit de Jim Marston și se așezară la o masă mai retrasă. Ferestrele erau deschise, briza care sufla dinspre ocean era încărcată de mirosul florilor din grădină.

– A meritat, nu? o întrebă Jim ajutând-o să se așeze. Deși nu cred că aș vrea să mai văd vreo grădină botanică prea curând. Ești sigură că acel căpitan care a adus aici copacul de pâine s-a numit Bligh?

– Foarte sigură, răspunse ea zâmbind. Și mai știu că acea catedrală catolică a fost proiectată de un preot belgian. Dar asta nu înseamnă că sunt prea bine informată, cum probabil ai vrea să spui.

– Și pe mine mă dor picioarele, dar sunt fericit că m-ai ajutat să văd lucruri foarte interesante. Și cred că am văzut aproape tot ce se putea vedea în Kingstown, nu?

În timp ce-i vorbea, Jim zâmbea mereu încercând s-o oprească să vadă grupul ascuns în spatele unor plante ornamentale mari.

Era desigur, Vera Herst cu un grup de compatrioți. Așadar, renunțase la detectiv și ceruse ajutor de la un avocat al firmei și un membru mai important al acesteia.

Se pare că Vera mușcase momeala.

– De ce ai devenit brusc atât de jovial? îl întrebă Peggy.

– Pentru că este o zi frumoasă și mă aflu în compania celei mai frumoase femei de pe insulă. Dar unde este meniul?

– Este duminică după-amiază, îl informă Peggy. Turiștilor li se oferă hrană rece; miel cu sos de mentă, cartofi dulci și poate salată.

– Cred că era mai bine să ne ducem la McDonalds, mormăi el. Dar de unde își iau materia primă?

– Totul este cultivat aici, pe insulă. Pe valea Mesopotamia crește tot ce-și poate dori un britanic. Salut, Joseph, îi răspunse ea la salut chelnerului care veni să-i servească; apoi i se adresă lui Jim: Joseph este fiul lui Henry.

– Îmi amintesc, zise Jim, fierarul.

– Ce faci, miss Mitchell? zise chelnerul. Știi ceva?

– Ce, Joseph?

– Doamna de acolo mi-a dat zece dolari ca să-i spun numele tău.

– Care doamnă? întrebă Peggy, curioasă.

– Nu poate fi nimeni important, o întrerupse Jim. Eu îți voi da încă zece dolari dacă îi vei spune femeii unde locuiește miss Mitchell, după o bătaie, bineînțeles!

– Bătaie? Va fi o bătaie? zise tânărul cu ochii strălucind de interes. Duminica nu sunt bătăi aici. Poate la New York, la Londra, dar nu aici! Poate doar lupte de cocoși...

– N-ar fi prea rău, îl asigură Jim. Iar acum, adu-ne meniul special, te rog.

– Imediat, promise tânărul și dispăru după ce luă hârtia de zece dolari.

– Despre ce vorbeai? Ce femeie? Ce luptă? Și de ce să dea adresa mea?

– Este una din obiceiurile mele, răspunse Jim. Nu suport liniștea și pacea. Dar te rog să ai încredere în mine, Peggy.

– Da, voi avea, îl asigură ea și începu să mănânce.

După ce mâncară cu poftă din mielul foarte bine gătit, urmat de brânzeturi și cafea, au vrut să se ridice să plece.

Deodată, Jim se sprijini cu coatele pe masă. Privindu-l, Peggy observă că bărbatul din fața ei nu mai semăna cu cel cu care se obișnuise.

La început, Jim Marston fusese un bărbat vesel, dornic de cuceriri, după care îi prezentase o altă față, cea a unui om cu inima frântă, cu conștiința încărcată de moartea tatălui său, pentru ca acum să fie un vânător care abia aștepta să apese pe trăgaci.

Jim îi luă ambele mâini în palmele sale mari și se aplecă peste masă spre ea.

– Aș vrea să faci o mare prostie, Peggy. Aș vrea să lași impresia că ți-am făcut o propunere indecentă.

– De ce aș face asta? întrebă ea.

Jim o strângea de mâini.

– De ce, Jim? Dar te rog să-mi dai drumul la mâini, mă doare!

– Asta este, murmură el. Te rog să pari speriată. Ea nu mai trebuia să simuleze, căci era realmente speriată. În tot acest timp, el îi șoptea ce are de făcut. Afară te așteaptă un taxi plătit de mine. Când îți dau drumul la mână, dă-mi o palmă peste față și fugi. Du-te la taxi și vom lua legătura când ajung la hotel.

– Nu pot face asta! Dar de ce ai astfel de reacții, Jim?

– Acum, lovește-mă, Peg! Lovește-mă! repetă el. Haide!

Peggy se hotărî și în loc să-l pălmuiască strânse pumnul și-l pocni în nasul lui de bărbat arogant.

Nu se îndoise niciodată de capacitatea ei de a lovi, dar acum se afla într-o situație absurdă.

Sângele țâșni din nasul lui Jim, masa se răsturnă, iar Jim Marston se afla acum sub masa care căzuse peste el.

Căzură tacâmurile și paharele. Peggy, complet confuză, se lovi de propriul ei scaun dar se ridică și porni spre ieșire.

După ce trecu de ușa de la intrare, coborî treptele dând la o parte portarul somnolent și o luă la fugă spre taxi.

– Să ieșim din oraș, repede! îi spuse ea.

– Cunosc locul, răspunse șoferul, un tip placid. El dădu drumul la motor și o luă spre autostradă.

Întorcând capul, Peggy apucă să-l vadă pe Jim Marston care apăruse pe treptele hotelului și făcea semne ținându-și un prosop la nas. El strigă ceva ceea ce ea nu vru să audă.

– Să mergem mai repede, zise Peg.

***

Se lăsase întunericul. Bătea un vânt puternic prin pădurice deasă. Aflată la bucătărie, Peggy aprinse singura lampă.

Se duse apoi cu Bea pe verandă, după ce se protejară împotriva țântarilor.

– Ai spus că vine încoace? o întrebă Bea.

– Așa mi-a spus, dar nu cred că va face asta. N-am mai lovit pe nimeni până acum cu atâta putere. Dar tot nu înțeleg de ce mi-a cerut să fac asta. Cred că s-a întors la iahtul lui și acum este la mare distanță de aici. La naiba, Bea, este un bărbat bun, dar nu înțeleg ce se întâmplă!

– Se poate să fie un om bun. Toți sunt așa până obțin ce vor. S-a purtat bine cu tine?

– Un domn adevărat, oftă Peggy. Dar oftatul o îngrijoră. Ce voia de la ea? se întrebă, dezorientată. Ai obosit să tot fii virtuoasă, Margarita? Vrei să știi mai multe despre relația bărbat-femeie?

– Eu nu înțeleg chiar nimic din tot ce se petrece între voi, mormăi Bea, și nu-mi place ce nu pot să înțeleg. Mai spune-mi o dată. A cumpărat tot arorutul?

– Nu el l-a cumpărat, Bea, repetă Peggy pentru a zecea oară. Un grup din firma lui. Vor cumpăra tot arorutul pe care-l avem.

Dar abia atunci realiză că uitase de vânzare, el devenise mai important decât afacerea în sine.

Pepper, câinele bătrân care-și făcea veacul în spatele casei, începu să latre.

– Vine cineva, anunță Bea, care se ridică și se îndreptă cu greu de spate, privind înspre locul din care lătra câinele. El este, cine altcineva?

– De unde știi, Bea? Este atât de întuneric!

– Îți spun sigur că el este, repetă Bea cu obstinație.

Și chiar așa era. În clipa următoare, Jim apăru pe treptele casei.

Peggy sări în picioare. Simțea nevoia să-i alerge în întâmpinare, dar un gând anume îi spunea să nu facă asta.

Peggy îngheță în poziția în care se afla.

– Tu ești? abia reuși să îngaime.

– Chiar eu! Ce frumos mă întâmpini!

– Nu uita că vorbești cu o domnișoară, omule, i se adresă Bea.

– În fața acestei domnișoare trebuie să mă păzesc, are pumnul cam greu! Îmi voi aminti lovitura asta, Peggy!

– Cum ai ajuns aici, James?

– Cu o mașină închiriată, îi răspunse el. Am lăsat-o în sat. I-am spus fierarului că missy mă așteaptă. A fost ca și cum aș fi invocat autoritatea reginei. Dar nu te bucuri că mă vezi?

Ignorând-o pe Bea, o prinse în brațe pe Peggy și o sărută cu pasiune.

Bea nu putea să-și creadă privirilor, observând că nu numai el era entuziast. Bătrâna clătină din cap. Acest Jim Marston nu

era tocmai ce și-ar fi dorit ea pentru miss Peggy; era un bărbat atrăgător, plăcut, dar... asistă neputincioasă două sau trei minute la ceea ce se petrecea sub ochii ei.

– Poate ți-e foame. Bea îl bătu pe umăr pentru ca omul să fie sigur că lui i se adresase. Am o bucată de friptură de miel tocmai bună.

Jim ridică încet capul, ușor uimit.

În aceeași clipă, Bea îl luă de lângă Peggy. Aceasta era la fel de uimită ca și el, dar își reveni mai repede, apoi roși și se depărtă de el.

– Desigur, vrea să mănânce, zise ea. Cred că-i este foame. Am uitat de acest aspect, nu sunt o gazdă prea bună.

El le privi zâmbind pe cele două femei.

Avea cu totul altceva în minte, dar întâmpina prea multă opoziție în clipa aceea.

– Sigur că sunt înfometat.

Peggy îi aruncă o privire scurtă, știind că nu era înfometat de mâncare, apoi, realizând asta, roși din nou.

Bea, care veghea ca situația să nu scape de sub control, îl prinse de braț și-l conduse spre bucătărie, unde-l aștepta friptura de miel cu cartofi dulci.

– O, ce bine miroase! Ești o bucătăreasă desăvârșită, Bea.

– N-am gătit eu, ci missy. Este o gospodină excelentă, fata asta. Coase, face tot ce trebuie într-o casă.

– Bea, te rog, interveni missy roșind. Nu trebuie să-mi faci reclamă. Apoi îi spuse șoptind; nu cred că mă vrea, sau mă rog, să zicem că mă vrea, dar nu așa cum aș vrea eu.

– Prostii! exclamă bătrâna. Oricum, nu mai ieși la plimbare cu el sub clar de lună. Nu știu dacă ai observat, dar luna este acoperită de nori. O să plouă din nou.

– Da, desigur ai dreptate, zise Peggy apoi se întoarse spre Jim: ce se mai aude cu vânzarea?

– Totul decurge conform planului. Vor mai veni aici doi experți ca să încheie și alte contracte. Dar între noi fie vorba missy, n-aș fi crezut că o femeie are o asemenea lovitură!

Ce bun actor este! se gândi Peggy.

– Tu, missy? L-ai lovit pe acest bărbat?

– Așa am făcut, Bea; dar era o înscenare, de fapt. Nu mi-am dat seama că m-am ambalat prea tare. N-am avut intenția de a...

– Bine, să dăm uitării cele întâmplate, zise Jim Marston: numai că am fost surprins de lovitura prea puternică, nu mă așteptam la atâta forță la o femeie. Apoi, după ce te-am urmărit până la ușă...

– Ai urmărit-o până la ușă? repetă Bea care nu mai înțelegea nimic.

– A fost doar o glumă, o liniști Marston. M-am întors la bar și acolo am primit un telefon despre sosirea celor doi vicepreședinți. Am aranjat cu Henry să se ocupe de ei, să-i rețină puțin când vor ajunge în sat...

– Dacă vor ajunge, îl întrerupse Peggy.

– Când vor ajunge, repetă Marston. Vor veni sigur în zilele următoare. Poate nu cunosc prea multă psihologie, dar afaceri știu, missy. Vor veni cu siguranță. Henry le va arăta locurile și ne va da de știre. M-aș mira să nu vină chiar mâine.

– Eu n-o să fiu aici, le spuse Bea, mă duc la sora mea. Missy nu poate primi musafiri când e singură.

– Iar eu, ca de obicei, mă voi ascunde undeva, dar voi fi aici în casă, nu-ți face probleme.

– Eu mă duc la baie, vă rog să mă scuzați, le spuse Peggy ridicându-se și dispărând.

– Tocmai faptul c-o să fii aici, omule, mă îngrijorează cel mai tare, murmură Bea. Nu știu nimic despre tine. Uneori pari om de treabă, alteori... oricum, o să aflu eu mai multe despre tine. O să ghicesc și în cărți.

Jim se așeză mai bine în scaun scuturând din cap.

– Woodoo?

– În Haiti există woodoo. Noi suntem britanici. Tu nu înțelegi asta, nu? Noi ghicim în cărțile de tarot. Femeia întinse o mână în spate și scoase de acolo niște cărți mari care păreau de joc.

Dar nu erau cărți obișnuite, observă Jim.

Bea le amestecă, apoi scoase aproape jumătate din ele.

– Avem nevoie doar de arcanele mari, zise Bea. Cărțile de tarot nu mint, domnule Marston. Nu crezi în ele?

– Cum aș putea să cred în niște cărți de joc?

– Foarte bine, rânji Bea satisfăcută. Nu crezi, dar ele știu tot despre tine.Trage câteva cărți, îi spuse ea.

– Prostii, zise Marston, dar trase cărțile cum îi ceruse femeia și le puse în fața ei.

– Aha, pufni Bea uite cartea asta, este cartea morții. Observi scheletul acestui cavaler? Armură neagră, cal alb. Ăsta ești tu astăzi.

– Asta înseamnă că sunt mort deja? întrebă Marston pufnind în râs.

– Nu, trupul îți este mort, îl admonestă femeia. Înseamnă că ai ajuns la un capăt de drum, dar vei avea un nou început. Nu-ți place viața pe care o duci; cauți lucruri noi. Ai fost lacom și nefericit, omule.

Jim nu spuse nimic, dar urmări cum Bea schimbă ordinea cărților, apoi ia prima carte de deasupra și o așază peste cea care reprezenta moartea.

– Pustnicul, îl informă ea. Observi că duce o lanternă? Vrea să te călăuzească pe viitor, omule. Dar în același timp trebuie să se perfecționeze și pe sine. Poate că vrea să găsească un om cinstit și este cam greu?

La naiba cu femeia asta! se gândi Jim. Am fost cinstit tot timpul, ei bine, aproape cinstit. Nu asta este întrebarea pe care mi-am pus-o mereu? Cum a ghicit vrăjitoarea asta bătrână?

– Asta este steaua, continuă Bea. Este aura care te înconjoară; ai destul. Ai o aură de aur, ești bogat omule, așa este?

– Deținerea aurului este interzisă cetățenilor americani, din câte știu.

Bea ridică privirea spre el.

– Asta spun cărțile. Duci o viață bună, pari sincer, dar de fapt ești lacom. Nu ești un om rău în general , ci doar poate prea egoist. Asta trebuie să schimbi.

– Vorbești ca mama.

– Este o femeie bună, mama ta, sau poate ghicește și ea în cărțile de tarot. Iar acum... zise Bea, uite și diavolul. Zâmbetul le pieri de pe față.

– Deasupra capului? întrebă Jim.

– Mda, zise Bea. Cartea spune că ai putere, bani, poți controla tot ce vrei. Dar trebuie să fii atent, pentru că poate într-o zi s-ar putea să obții ce vrei.

Chiar așa, se gândi el. Și va trebui să trăiesc cu ce am obținut tot restul vieții, chiar dacă nu-mi convine.

Trebuie să fiu atent ce-mi doresc, se gândi. De fapt, nu-mi doresc nimic, în afară de această fată frumoasă.

– Uite, acum cărțile viitorului, insistă Bea arătând cu degetul îngălbenit de tutun. Turnul. Babel, desigur, întunecime, mizerie, prea multă vorbărie, fără pic de înțelegere. Vei face o alegere greșită, vei trece prin primejdii. Și tu vei fi în primejdie și cineva care călătorește cu tine. Văd foc, distrugere, dar și speranță. A, uite și luna.

– Ce semnifică luna? întrebă el curios.

– Luna îmi spune că în mintea ta nu este decât confuzie. Nimic nu este așa cum crezi. Vei căpăta tot mai multe dovezi în acest sens, în timp. Vei avea și parte de fericire, de armonie între viața interioară și cea exterioară. Și acum ultima carte, îl anunță ea. Îi spunem Lumea. Semnifică ceva măreț: doar prin dragoste vei obține tot ce dorești.

Se auziră pașii lui Peggy, care cobora scările. Bea strânse repede cărțile și le ascunse în buzunarul șorțului.

– Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți... nu cred o iotă din ce mi-ai spus.

– Eram convinsă! Ce om modern mai crede în tarot? Îl consideră o biată superstiție!

– Ce superstiție? întrebă Peggy.

– Nu este mare lucru, îi spuse Jim; tocmai vorbeam de superstițiile de pe aceste insule.

– Bea, ce faci, te duci mâine să-ți vizitezi sora? o întrebă Peggy.

– O să văd dacă mă duc, atâta timp cât pot avea încredere în voi!

Bea se ridică cu greu din cauza genunchilor ei artritici, o sărută pe Peggy , îl bătu pe umăr pe Jim, apoi se întoarse și-i mai spuse o dată:

– Iar tu, omule, nu uita ce ți-am spus: ține-ți mâinile în buzunare și fluieră!

***

Bea se trezi devreme a doua zi, mult mai devreme ca de obicei. Și pentru că auzi zgomot, Peggy se trezi și ea.

Nici Jim Marston nu dormi mai mult, din cauza unor rândunele adunate la fereastra lui.

– Am uitat de plecare, anunță el intrând în bucătărie.

Peggy vru să se strecoare neobservată, dar fără prea mult suces. Voia să afle ce efect avusese el asupra bătrânei. Nu dură mult și văzu. Aceasta sparse patru ouă, le puse în untul încins.

– Bună dimineața, Margaret, o salută el.

Ea roși. Apoi se înfurie.

– Peggy, insistă ea, sau Margarita. Nimeni de pe aici nu se numește Margaret!

– Taci, missy, o întrerupse Bea. Omul voia să se facă plăcut. Dacă te-ai trezit cu fața la cearșaf în dimineața asta, nu înseamnă că toți trebuie să te suportăm așa.

– Nu pot fi plăcută, mormăi Peggy, la ora asta. Și nu mă trezesc mereu cu fața la cearșaf și prost dispusă! Și nici nu mă trezesc în fiecare dimineață cu gândul că va trebui să mă apăr singură, își spuse ea privind în ochii lui mari. De ce aș face-o tocmai astăzi? De ce mi-ar păsa ce crede bărbatul ăsta? Poate suntem o pereche reușită; newyorkezul și morocănoasa! Ideea o făcu să pară și mai prost dispusă. Își lăsase părul liber, ca pentru a-i ascunde fața.

– Ce-ar fi să mă conduceți la autobuz, apoi să înotați puțin ca să-și mai revină și Peggy? le sugeră Bea.

– Să înotăm? sări Jim; nimic nu mi-ar plăcea mai mult! N-am știut că există și plajă pe insula asta.

– Este ceva foarte mic la gura unui râu, îi explică Peggy. Este singura zonă plată pe care o avem pe insulă!

Bea îi puse farfuria cu omletă în față, iar el începu să mănânce.

– Cu toate astea, mi-ar plăcea să înot puțin și să-ți țin companie, se oferi el.

Ce este cu acest bărbat? se întrebă Peggy. Se invită singur? Oare aveam intenția să-l invit?

Eu aș mai avea treabă de făcut la ferma asta.

După trei sferturi de oră, ducând coșul cu mâncare, Peggy Mitchell porni în urma Beei. Femeia era îmbrăcată cu hainele de duminică, iar Jim îi ducea geamantanul în care-și luase lucrurile pentru vacanță. Cei doi purtau o discuție amiabilă despre vreme, despre arorut, copii și altele.

Peggy îmbrăcase un tricou peste costumul negru dintr-o bucată, își periase părul, dăduse foarte puțin roșu de buze și un pic de parfum chiar.

Făcuse acest efort pentru el, iar Jim Marston nu-i acorda nici cea mai mică atenție.

Soarele strălucea deja pe cer, muntele St. Soufriere era însă învăluit în ceață.

Autobuzul sosi la timp, oprind cu scârțîitul obișnuit de roți.

– Hei, missy! strigă o femeie. Tot mai ești cu bărbatul ăsta? E bun de ceva?

Se auziră râsete prietenești și doi bărbați o ajutară pe Bea să urce.

– Când te plictisești de el, am un pat liber pentru el, strigă alta.

Și autobuzul porni într-un nor de praf.

Jim zâmbea, privind în urma mașinii care șerpuia pe drumul plin de praf.

– Nici n-am realizat că lumea de pe aici mi-a observat prezența, spuse el într-un târziu.

– Vorbe, le place să vorbească, îi spuse ea încruntată. Dar trebuie să recunosc că la sate oamenii sunt mai direcți când este vorba de...

– Sex?

Peggy își dori să nu fi deschis discuția. Poate dacă nu răspund, o să renunțe la subiect.

– Plaja este la capătul cărăruii de acolo, îi spuse ea.

– Observ că nu vrei să continuăm discuția de mai înainte, zise el oarecum morocănos.

Văzând că ea nu-i răspunde, Jim o urmă pe cărare făcând câte o remarcă ocazională despre vreme, plante, păsări.

Peggy era mulțumită că nu trebuia să-i răspundă la nimic din ce spunea.

Acest bărbat mă uimește din ce în ce mai mult, își spuse ea cu amărăciune. Nici nu știu dacă trebuie să râd sau să plâng.

Poate că fiecare bărbat care lucrează în branșa lui are un aer superficial și confuz.

Când ajunseră la plajă, fără o vorbă, Peggy își scoase tricoul și fugi spre apă.

În apele tropicale, nu există pericolul rechinilor, baracudelor și al altor vecini periculoși. Apa nu coboară niciodată sub șaptezeci de grade Fahrenheit pe timpul verii, fiind mereu limpede și curată. La câțiva metri de râul Wallalilabou se ridica muntele.

Peggy, care trăise la malul oceanului toată viața, se simțea ca acasă. Alergă până ce apa îi ajunse la mijloc, se opri să respire adânc, apoi plonjă.

Reapăru la suprafață la o oarecare distanță, scutură din cap pentru a-și desfunda urechile, apoi făcu pluta.

Auzi un strigăt de la distanță, dar îl ignoră și plonjă din nou în adânc.

Dar o conștiință încărcată este ceva cu care nu poți trăi la infinit. Așadar, după zece minute se lăsă dusă de val spre mal.

Jim o aștepta cu un zâmbet prietenos.

– Ar fi trebuit să ai un surf, îi spuse.

Ea privi repede în jur.

Un cuplu de copii din sat ridicase un castel de nisip prea aproape de țărm.

– Puștii ăștia înoată excepțional, îi spuse Jim.

– Da, dacă încep de pe la șase luni, nu este de mirare. Încep în piscină, desigur.

– Piscină? repetă Jim nevenindu-i să creadă.

– Da, este acolo în vârful muntelui.

Peggy începu să-și usuce părul.

Jim îi luă prosopul pentru a o șterge apoi pe spate, iar ea simți o senzație nemaicunoscută. Pentru a nu lăsa să se vadă ce simțea, preferă să vorbească fără oprire.

– Ei, nu este ceea ce crezi tu despre o piscină, îl informă ea. Acolo toți puștii pot să înoate, să facă scufundări, dar este destul de rece.

– Cât de rece poate fi apa aici la tropice?

– Tata a măsurat apa o dată; avea șaizeci de grade. Dar în acel moment la umbră erau nouăzeci, așa că diferența de treizeci o simțeai imediat.

Jim se întoarse și porni în fugă spre apă. Ea îl urmări cu interes cum dispare, dar pentru că nu-l văzu apărând imediat la suprafață începu să-și facă probleme.

– La naiba cu bărbatul ăsta! murmură ea, face asta doar ca să mă îngrijoreze.

– O să se descurce, missy, îi spuse unul dintre puști, fiul lui Joseph, este un bărbat pe cinste!

Capitolul 6

Jim Marston ieși din apă după câtva timp, cu mișcări agile de felină.

Peggy, întinsă pe prosopul de plajă, îl urmărea printre gene, admirându-i trupul masculin, puternic. Puștii renunțaseră de mult la castelul lor și plecaseră probabil la masă.

– Au lucrat destul de bine, mormăi Jim. Întotdeauna mi-am dorit să ruinez un castel, iată că am acum ocazia s-o fac. Cu aceste cuvinte, el sări în curtea interioară a castelului.

Un pescăruș aflat în apropiere își luă zborul, cu un țipăt ascuțit.

– Uite ce-ai făcut! strigă Peggy, până și această pasăre are propria-i opinie.

– De ce am oare impresia că te gâdili, Peggy Mitchell?

– Să nu îndrăznești!

Peggy începu să se depărteze de el, prudentă.

Jim veni spre ea, zâmbind.

Convinsă că va putea scăpa de el datorită vitezei, Peggy făcu o încercare. Dar nu se gândise că și bărbatul putea prinde aceeași viteză. Jim o prinse de gleznă și o făcu să cadă în nisip.

– Te-am prins! exclamă Jim ținând-o strâns în brațe sale puternice.

– Nu este corect, se plânse Peggy. Nu pot lupta în acest costum de baie foarte sumar și fragil!

– Îmi amintesc cuvântul folosit adesea în filmele anilor '30, care era gâdilatul.

Jim ridică un deget care astfel arăta ca o sabie, făcu câteva mișcări artistice prin aer, apoi o atinse pe lateral.

Cred c-am avut noroc, se gândi Peggy. De unde să știe el că nu mă gâdil decât într-un singur loc? Își încordă toată zona pentru a nu se gâdila.

-N-am găsit locul potrivit? o întrebă Jim cu un zâmbet foarte satisfăcut.

Dacă ar fi încercat să-i răspundă, ar fi pufnit în râs și ar fi stricat totul. Așa că, strânse din buze fără o vorbă.

El o atinse încet cu degetul.

– Dar aici?

Peggy suportă cu stoicism atingerea lui. Jim o atinse din nou și de data asta ea începu să râdă, cedă, ochii i se umplură de lacrimi. Jim Marston era atât de aproape de ea!

Deodată, se liniștiră amândoi. Se petrecuse o schimbare. Jim n-o mai gâdila și între ei se crease o stare de puternică emoție.

– Peggy, murmură el, oftând. Ochii ei păreau exagerat de mari acum. Era ceva la care nu se așteptase, ceva ce nu mai simțise. Jim îi răvăși părul, apoi îi șopti numele din nou.

Nu știa cum să-i răspundă. Nu reacționă nici când el duse mâna spre bretelele costumului ei de baie. Ar trebui să mă împotrivesc, se gândi Peg. Dar nu vreau s-o fac. Dar cum trecuse prin toți acei ani în care se lăudase cu onoarea ei nepătată?

Dar se pare că nimeni nu constituise o provocare adevărată până acum. Ce ușor îi fusese mereu să refuze pentru că nu fusese interesată! Iar acum lucrurile erau cu totul altfel!

Ce vrei de fapt, Peggy? se întrebă.

Nu vreau să se oprească, se confesă ea, fără a se împotrivi mâinilor lui experte care o transportau pe tărâmuri de vis.

Nu mai știa cât timp trecuse, sau unde se aflau. Marele ei noroc îl constitui perechea de pescăruși care se întorsese și începuse să le strige în urechi. Numai atunci Peggy încercă să se elibereze, să se ridice.

– Nu trebuie să mai facem asta, reuși ea să îngaime, aranjându-și costumul de baie.

– Ai vrea să-mi cer scuze? o întrebă Jim. Tonul lui era acum schimbat. Era mai dur, se gândi Peggy.

Nu se detașase nici el de toate emoțiile.

– Nu, oftă ea, este nevoie de doi pentru un tangou.

– Și tu nu vrei să mai dansezi?

– Nu, răspunse ea. Poate ar fi bine să plecăm de aici. Ce-ai zice să luăm masa și să urmărim băieții care joacă fotbal?

El se dovedi brusc foarte ascultător.

– Da, probabil așa ar trebui să facem. Când te îndoiești de ceva, este bine să mănânci. Vino, Peggy. Luă coșulețul cu mâncare și porni înainte lăsând-o confuză, dezorientată, încercând să-și îmbrace hainele peste costumul de baie ud.

– Dacă-ți pui hainele peste costumul ud, nu ajungi să-ți rezolvi problemele.

– Așa crezi tu, murmură ea, dar este oricum un pas în direcția bună. Iar acum dacă găsim locul potrivit, am putea mânca. Cred că nu-ți displace puiul prăjit?

– Îl ador chiar! Tu l-ai pregătit?

– Da, admise ea și începu să scoată mâncarea din coș pentru a-și ocupa mâinile și mintea cu ceva. O ajuta să-și controleze nervozitatea.

– Așadar ne așezăm aici să vedem și meciul de fotbal?

Ea ridică privirea și începu să râdă.

– Nu numai că te afli în echipa nepotrivită, omule, dar nici măcar nu știi ce se joacă. Este vorba de crichet.

– Crichet? Nu știu mare lucru despre jocul ăsta, dar piciorul de pui este bun.

– Nu-ți face probleme, domnule Marston, o să-ți explic eu despre ce este vorba!

Marston se sprijini de un tufiș din spate și se relaxă. Fusese interesat de sporturi, dar nu de toate. Dar când se întoarse spre dreapta să se consulte cu experta, aceasta adormise. Și pentru el fusese o noapte lungă. Zâmbi și închise ochii o clipă.

Peggy simți că o atinge cineva pe umăr. Vru să protesteze și se întoarse pe o parte, vrând să-și aranjeze perna mai bine, dar aceasta, mai precis umărul lui Jim Marston, începu să protesteze.

Cu toate acestea deschise un ochi tocmai la timp pentru a-l vedea pe Henry, fierarul. Echipa de crichet dispăruse, iar soarele se afla la mare distanță de orizont. Se ridică imediat, vrând să scape de mâna lui Jim.

– Ce s-a întâmplat? Îmi pare rău, Jim, n-am vrut să adorm pe umărul tău.

– Mie nu-mi pare rău, răspunse el, mi-a plăcut fiecare minut astfel petrecut.

– Missy, îi întrerupse Henry, au ajuns aici. Cei pe care mi-ai spus să-i supraveghez.

– Dumnezeule! exclamă Peg, sărind în picioare.

– Nu este cazul să te sperii, îi spuse Henry.

– Unde sunt? întrebă Jim.

– În sat, le spuse Henry. Trebuie să vă grăbiți.

– Îmi pare rău că nici n-am făcut prezentările. Jim, este Henry Coeurdeleon.

– Ne-am cunoscut când mi-a dus mașina în sat.

– Printre migdali, chicoti Henry. Am duce-o bine aici dacă am avea o piață de desfacere.

– O vom avea, îl asigură Jim. Coeurdeleon? Inimă de leu?

– Exact, răspunse omul. Într-o localitate unde nu existau cabinete de stomatologie, omul expuse un șirag de dinți

perfecți. Știi, bunicul...da, cred că el a fost. A venit aici ca slav pe o corabie, apoi când s-a eliberat și-a luat numele pe care l-a vrut.

– Uite ce este, Henry, zise Jim. Trebuie să ne furișăm spre casă. Mai ales pe mine nu trebuie să mă vadă indivizii aceia. Poți crea o diversiune?

– Diversiune? repetă omul, mușcându-și buzele.

-Da, să știi grupul acela deoparte ca să ne strecurăm noi de aici. Nu trebuie să fiu văzut!

– Diversiune? repetă omul. Adică să-i duc să înconjoare hambarul lui Sam Grover?

– Cine naiba e Sam Frover? întrebă Jim.

– Nimeni; este un fel de a spune că duci pe cineva pe o pistă falsă.

– Exact asta doresc, zise Jim, mulțumit. Du-i cu vorba cât poți de mult.

Peggy îi privi pe cei doi. Erau doi bărbați plini de ei, autoritari. Parcă erau stăpânii lumii! N-ar fi fost capabili nici să aprindă singuri lumina, dacă nu le-ar fi arătat o femeie, își aminti ea o zicală locală.

Henry porni să creeze diversiunea, iar Jim o privi lung.

– Ei bine, acum avem zece minute ca să lămurim situația noastră. Ești supărată pe mine?

– Nu, nu sunt supărată, dar vreau să-ți schimbi comportarea față de mine. Se ridică, își netezi hainele în timp ce Jim Marston o urmărea amuzat. Apoi luă coșul de mâncare și porni după ea.

Peggy se întoarse brusc.

– Fii atent, de aici începe coborârea.

El exclamă plin de sarcasm și porni în fața ei, iar ea îl urmări cum leagănă coșul cu mâncare. Îl privea uimită cum se mișca fără probleme în zona aceea, deși era străin de acele meleaguri în timp ce ea...

Ce-ar fi să pretind că mi-am scrântit glezna și să mă ducă în brațe? Începu să chicotească numai la acest gând și ajunse acasă cu durere de picioare, respirând greu de parcă n-ar mai fi făcut niciodată acest traseu.

Jim n-o scăpa din priviri. Era o tânără drăguță. Naturală, râdea când era cazul și era fericită și părea genul de femeie care nu decepționează pe nimeni. Genul de femeie cu care un bărbat poate fi fericit. Acest gând îl luă prin surprindere. Era adevărat, foarte adevărat.

Scutură din cap neînțelegând propriile sale emoții. Se condusese mulți ani după principiul „iubește-le apoi părăsește-le“, dar la ea nu se gândea în același mod.

– Nu sunt sigur că sunt pregătit ... murmură el.

– Nici eu nu sunt, zise și ea.Vrei să stai cu mine?

– Nu se procedează astfel, răspunse Jim. Eu nu trebuie decât să stabilesc cadrul în care se vor desfășura discuțiile.Tu știi ce ai de vândut iar ei ce vor să cumpere.

– Nu mi-am imaginat că ar vrea să-mi cumpere arorutul! Toată lumea știe că nu se vinde. I-aș păcăli dacă....

– Niciodată să nu mai spui asta! replică el dur. Este o afacere, iar ei știu prea bine ce le trebuie. Nu considera că-i înșeli în vreun fel Peggy.

– Ești sigur?

– Foarte sigur. Și gândește-te cât vei avea de câștigat! Doar nu vrei să ții marfa aici până vine fratele tău; s-ar deteriora. Este o ocazie excelentă cea pe care ți-am oferit-o, așa că n-o rata!

La distanță îl văzură pe Henry însoțit de cei care veniseră să negocieze, pe care el îi condusese prin alte locuri pentru ca Jim să câștige timp.

Peggy trase aer în piept își netezi rochia și intră.

– Pegg, doamna este Vera Herst, domnul Wilson, avocatul firmei Johnson, Hariman and Sons. Henry făcu onorurile . Au venit tocmai de la Kingstown să discute afacerile.

– Chiar așa? găsi Peggy de cuviință să exclame.

Femeia înaltă cu siluetă de invidiat trecu disprețuitoare pe lângă ea, cu chipul ei sofisticat. Era foarte bine machiată. Ochii ei, care semănau cu ai unui animal de pradă, străbătură imediat încăperea.

Pe moment, Peggy nu se simți bine cu sandalele și rochia ei cam șifonată pusă peste costumul de baie.

Le făcu semn să ia loc.

Wilson nu se simțea confortabil. Îi evita privirea și se foia destul de mult pe scaun.

Henry vrând s-o încurajeze îi puse o mână pe umăr. Peggy încercă să-i zâmbească.

– Așadar, ați venit tocmai de la Kingstown. Cu probleme de afaceri? Ce v-am putea oferi noi?

– Vom vedea, zise Vera și încercă să-i zâmbească .

Este ca o marionetă se gândi Peggy, mă întreb cine îi trage sforile...

– Considerăm că-ți putem face o favoare, miss Mitchell. Una foarte importantă.

– Doriți ceva? Ceai? Cafea? se oferi Peggy.

– Aș prefera să intrăm în subiect, zise Vera.

– În acest caz, vă rog să începeți, zise Peggy stăpână pe sine.

– Reprezint o organizație din New York, le întrerupse domnul Johnson. Era un bărbat masiv cu păr alb, roșu la față și umerii lăsați.

Vera îl opri imediat.

– Reprezentăm firma Harriman and Sons. Poate ați auzit de noi.

– Mă tem că nu și nici nu știu ce înseamnă...mă tem că nu știu nimic despre afaceri.

Henry îi puse din nou mâna pe umăr, Vera zâmbi disprețuitor, iar domnul Wilson se lăsă mai mult în scaun.

– L-ați cunoscut pe domnul Marston? o întrebă Vera.

– Da, admise Peggy. Și el se ocupă de afaceri?

– Nu este un detaliu de care să ne ocupăm noi, zise Johnson.Vă deranjează dacă fumez?Când Peggy scutură din cap omul scoase o țigară de foi.

– Ei bine, cumpărăm și vindem, continuă el. Găsim produsele potrivite, le trimitem pe piețele care le solicită. În cazul dumitale, arorutul.

– Dumnezeule, chiar vrei să cumperi arorutul nostru? exclamă Peggy. Ar fi a doua ofertă în cinci zile.

– Mai aveți altă ofertă? pufni Johnson.

– Da, admise Peggy și chiar una substanțială. Ni se oferă bani gheață. Ni se cumpără toată recolta. Ba chiar ni s-a oferit cu zece la sută mai mult.

Peggy era gata să-și înghită limba de emoție. Asta ar fi însemnat cel mai mare preț care s-ar fi obținut vreodată.

– Știți... începu ea, avem deja două sute de acri gata de recoltat și în hambare o recoltă dublă!

– Sigur că știm, exclamă Vera. Iar aceasta este o singură recoltă pe an, nu?

– Da și singura de pe insulă. Nimeni altcineva n-a mai avut clarviziunea să planteze arorut în afară de miss Peggy, interveni Henry.

– Acum chiar ar trebui să bem niște ceai, zise Peggy, care-și simțea gâtul uscat. Fără o vorbă ieși imediat din încăpere și se îndreptă spre bucătărie, unde Jim Marston juca solitaire la masă. Ai auzit?

– Am auzit, dar nu te entuziasma prea tare.

– Este o avere, spuse ea fără a-și ascunde emoția.

– Meritul este al tău, zise el. Știi ce ai de făcut acum, nu? Știi cum vor proceda, nu? Vor încerca să afle dacă eu sunt ofertantul, iar dacă nu vor putea mă vor contacta pentru a le revinde, cu un profit decent, desigur.

– Dar...

– Dar ce?

– Nu știu dacă le pot ține piept...

Marston scutură din cap.

– Ai nevoie de o gură de coniac.

– Nu vreau nimic de băut! Dumnezeule, nici nu înțeleg ce vorbești! spuse ea nefericită retrăgându-se într-un colț.

– Ba înțelegi foarte bine, râse el.

În clipa aceea, Peggy realiză că era adevărat ce se spunea despre emisferele creierului uman: una din ele îi spunea să fugă de acest bărbat, cealaltă să-l încurajeze. Primind ambele comenzi ea rămase pe loc cu genunchii tremurând.

Jim îi puse mâna pe umăr, trăgând-o la pieptul său până când trupurile li se atinseră.

Peggy ridică fascinată privirea spre el. El coborî capul încet și o sărută. Cu blândețe la început, apoi se retrase imediat. Se ridică pe vârfuri, toate temerile i se risipiră și-l prinse după gât cu brațele.

El o sărută cu pasiune de data asta până când se auziră râsete din cealaltă cameră.

Fu de ajuns pentru a-i separa, ea roșie la față el uluit de o senzație pe care nu putea să și-o explice.

Vera era angrenată într-o discuție cu Henry când reveni în sală. Discutau despre contractele de muncă și datele la cere se putea începe recoltarea.

Wilson, avocatul, frunzărea niște dosare.

Peggy puse tava cu sticla și paharele de rom, băutura preferată pe insulă. Observă că nici nu apucaseră să încheie

discuția că antreprenorii goliseră deja paharele. Deși era băutura insulei, Peggy nu-l gustase niciodată decât în salata de fructe.

– Așadar, veți plăti la oră, conchise Henry și noi ne angajăm să terminăm într-o săptămână. Vom primi avansul, iar la sfârșit, restul de bani. Camionele pentru transport le puneți voi la dispoziție. Bine?

– Este bine, zise Vera, apoi se întoarse zâmbind spre Peggy. Sper că nu te simți înlăturată dacă am terminat negocierea cu Henry...

– Eu sunt încă un pic confuză, nu mă simt deloc înlăturată. Așadar luați arorutul nostru la prețul stabilit?

– Este precizat aici în contract.

Johnson luă documentul din fața lui Wilson și i-l întinse.

– Mi-am luat libertatea de a redacta documentul înainte de a veni aici așa că am avut de adăugat doar prețul. Contractul pentru muncitori este separat. Acum te rog semnează aici.

Un zgomot foarte mare din bucătărie îi deranjă pe toți.

– Este câinele, sări Peggy, îndreptându-se spre ușă. Henry o urmă, dar rămase în cadrul ușii asigurându-se că de acolo nu voia nimeni să vină după ea la bucătărie.

– Ai rupt scaunul! exclamă Peggy privindu-l pe Marston.

– Este ca în povestea cu măgarul. Trebuia să-ți atrag cumva atenția. Nu semna nimic astăzi. Trebuie să citim împreună contractul punct cu punct. Spune-le că trebuie să-l citești cu atenție peste noapte. Cere-le să revină mâine la aceeași oră cu un cec. Ai înțeles?

– Cec? Pentru ce?

– Este un cec garantat de bancă, chiar dacă cumpărătorul se răzgândește. Când ai pus mâna pe el este ca și cum ai avea banii. Cec certificat de bancă, nu uita!

– Am înțeles, murmură Peggy. Sărută-mă din nou.

Jim o sărută.

– Nu s-a întâmplat nimic grav, îi anunță Henry pe cei care o așteptau. Câinele mai face probleme.

– Așadar semnăm contractul miss Mitchell? întrebă Vera.

– Să-l semnăm acum? repetă Peggy simțind cum roșește iar tenul împrumută culoarea părului. Nu pot semna acum fără să mă gândesc la noapte. Noaptea este cel mai bun sfetnic cum spunea tata. Iar avocatul meu....

– Îmi pare rău, interveni Johnson, dar timpul ne este drămuit. Nu pot amâna semnarea mai mult de douăzeci și patru de ore. Trebuie să ne întoarcem la New York.

– La asta mă gândeam și eu, exclamă Peggy încântată. Douăzeci și patru de ore, voi avea astfel timp destul în care să examinez toate detaliile. Ne vedem mâine la aceeași oră? Sunt sigură că doriți ca expertul dumneavoastră să vadă recolta.

– Bună idee, zise Johnson. Atunci, pe mâine?

– Sigur că da, ciripi Peggy și vă rog să aduceți și cecul certificat de bancă pentru toată suma.

– Cecul certificat? repetă Johnson. Apoi, trase aer în piept. Nu se așteptase la o astfel de solicitare. Cecul de obicei urma la câtva timp după ce revindeau marfa, așa încât Harriman & Sons să-și desfășoare afacerile fără a abuza de sursele proprii.

– Da, cecul certificat de bancă, repetă Peggy. Dacă nu, bani lichizi.

– Desigur; rămâne pe mâine, zise Johnson. Domnule Wilson, mergem?

Avocatul abia reuși să se ridice de pe scaun; avea în față sticla de rom pe jumătate goală.

– Vă veți simți mai bine când ajungeți la mașină, îl asigură Henry. Trebuie să-i conduc pe domni, missy.

– Nu există un drum mai scurt? întrebă Vera.

– Coborârea dealului se va dovedi mai ușoară decât urcarea, o asigură Henry.

Peggy rămase în mijlocul încăperii până când aceștia plecară, apoi fugi la bucătărie.

– Au plecat! strigă ea.

Jim Marston scăpă un strigăt de bucurie. Apoi o prinse în brațe și o ridică de câteva ori de la pământ ca pe un copil.

– Te-ai descurcat minunat, îi murmură el la ureche.

Peggy simți căldura trupului lui, forța brațelor, simțindu-se foarte sigură. Fără să știe îl sărută.

Nu era primul bărbat pe care-l săruta Peggy, dar era primul pe care-l săruta din proprie inițiativă.

Peggy simți o senzație ciudată aflată în brațele lui la câțiva centimetri deasupra pământului. Se simțea atât de sigură în brațele lui!

De la moartea tatălui ei, deși nu voia să recunoască și se arăta foarte sigură pe sine, simțea nevoia să fie protejată.Iar Jim era atât de puternic, copleșitor, încât oftă când o așeză din nou cu picioarele pe pământ.

– Ar mai fi o problemă, îi spuse ea după câteva ore când, așezați pe verandă, urmăreau stelele. Toată această activitate. Totul pentru recolta de arorut pe trei ani? Nu înțeleg. Tu și firma Harriman & Sons sunteți obișnuiți cu afaceri mai mari ca asta. Mult mai mari.

El o privi lung.

– Ai dreptate, așa este. Vocea lui profundă o făcu să se înfioare. Dar fiecare lucru trebuie să aibă un început. Este o afacere perfect valabilă. O șansă pe care le-am oferit-o. Jim o feri de insecte.

Cu un braț după umerii ei, ea își așeză capul pe umărul lui.

– Dacă au descoperit piața asta, vor veni mai des și vor face și alte achiziții.

– Și dacă totul se va opri aici?

– Atunci asta a fost șansa pe care ai avut-o în afaceri. Cine știe? Poate oamenii ăștia știu mai multe despre acest arorut al tău. Și dacă au intuit bine vor face un profit foarte bun. Așa trebuie să procedeze un antreprenor. Dacă ai intuiție, câștigi teribil de bine.

Jim o ridică și o ținu așa în fața lui.

– Dar vom continua instruirea și mâine, zise el. Acum, avem în față luna tropicală, stele mult mai strălucitoare ca oriunde, o femeie frumoasă.

– Și un bărbat la fel de frumos, îl întrerupse ea.

Dar fără să știe de ce, poate din cauza vântului care foșnea frunzele bananierilor, vraja se rupse.

Nu fără regret, ea se depărtă și intră în casă. Abia observă că Jim fluiera, cu mâinile în buzunare.

Capitolul 7

Spre uimirea lui Peggy, expertul apăru chiar la ivirea zorilor, angajat într-o discuție cu Henry și alți oameni din sat. Toți părură surprinși s-o vadă pe verandă la ora aceea, cu cana de ceai în mână. Era îmbrăcată în pantaloni, cu o bluză înflorată.

– Bună dimineața, missy, o salută Henry, nu ne așteptam să te vedem atât de devreme.

– De ce nu? Mi-am terminat toată treaba până la ora asta, am hrănit animalele, am făcut curățenie în bucătărie, ce-aș putea face acum decât să urmăresc răsăritul?

Henry încuviință.

– A venit domnul Calderon, missy.

– Bine ați venit, domnule Calderon, îl salută ea.

Calderon era un bărbat înalt și slab, cu chelie.

– Am lucrat la fabrica din Belle Vue până a fost închisă, miss. Nu știu de ce mai este nevoie de verificarea mea. Știe

toată lumea că plantația Mitchell cultivă doar soiuri bune. Dar dacă mă plătesc, am venit.

Peggy știa că vechea fabrică era locul în care se prelucra pe vremuri arorutul, înainte de a-l livra. Apoi urmase destrămarea pieței arorutului și mulți rămăseseră fără slujbă.

– Uită-te unde vrei și cât vrei, domnule. Ești bine venit pe plantația Mitchell; după ce termini, te rog să vii înapoi, să bem ceaiul.

– Te-ai trezit, Peggy? auzi și glasul lui Jim, imediat ce bărbații se îndepărtară. Era îmbrăcat în șort și cămașă cu părul încă ud de la duș. Peggy simți că i se taie respirația când îl văzu. Care bărbat putea să arate atât de bine dimineața?

Privirile lui directe și provocatoare o cam inhibau, așa că se întoarse cu spatele, pentru ca el să nu-i citească gândurile.

– Ce-ai zice de micul dejun, Peggy? o întrebă el.

– Bărbații! Numai la mâncare vă gândiți!

Mama obișnuia să repete asta mereu pe un ton dezgustat.

Peggy încercă să scape de el, dar se simți prinsă de mână.

– Nu mă săruți în dimineața asta?

– Am făcut-o aseară și am fost foarte tulburată, se confesă ea. Există o regulă în casa asta; fără sărutări până la apusul soarelui.

– Câtă cruzime! murmură el dar îi dădu drumul la mână.

Nu putu să nu se gândească la ce ar spune prietenii de la New York: bătrânul lup Marston făcând fapte bune...Când am mai procedat oare astfel? Nu este oare ridicol un astfel de

comportament pentru un bărbat care n-a mai avut un gând curat de mulți ani? Cu toate astea se simțea bine, așa cum proceda.

Din nou se întrebă ce naiba este dragostea. Nimic din ceea ce-mi este cunoscut, fu răspunsul.

Peggy ridică privirea din tigaie, observând că intrase Jim. Era un bărbat foarte mândru, dar nu și arogant.

Numai dacă l-aș putea face să se îndrăgostească de mine, se gândi ea cu o strângere de inimă. N-ar fi minunat? Ar fi trebuit s-o rog pe Bea să-mi ghicească în cărți, se gândi apoi.

***

Dar în mintea ei stăruia o umbră. Se simțea un teribil judecător al tuturor bărbaților. Începând cu tatăl ei.

Probabil, Bea avea dreptate în privința tatălui ei, așa cum și ea avea dreptate în privința lui Jim Marston.

– Femeile visătoare de obicei ard mâncarea la micul dejun, spuse Jim, apropiindu-se foarte mult de ea.

– Asta crezi tu despre femei? Atât de bine se descurcă în bucătărie?

El veni și mai aproape. Îi simțea răsuflarea în spate.

– Nu eu, missy, eu pot angaja pe cineva să-mi gătească. Acum, spune-mi unde aș putea să ...

– Nu vreau să mai aud nimic! izbucni ea. Așază-te la masă.

El ridică nedumerit din umeri.

– Mai curând sau mai târziu... murmură el.

– Nu în această viață, precizează ea așezându-i în față farfuria cu omletă.

Pe la prânz reveni echipa de negociere de la Harriman & Sons. Era ora la care începea de obicei lucrul la tropice. Era momentul în care se făcea pauza pentru masă, urmată de siestă. Zicala că" doar englezii și câinii turbați ieșeau pe stradă la ora aceea" nu se aplica la St. Vincent. Atât unii cât și alții căutau de mult un loc în care să stea la umbră.

Peggy, alertată de lătratul câinilor, le ieși în întâmpinare și le oferi băuturi reci.

– Totul este foarte bine pe câmp, raportă Calderon. N-am văzut niciodată arorut mai bun. Trebuie recoltat imediat, missy. V-ați descurcat foarte bine.

– Da, am avut ajutoare de nădejde. Tata a pus la cale totul înainte de... cu câtva timp în urmă. I-ați raportat domnișoarei Herst că totul este în ordine?

– Mă voi duce de aici, cu mașina care mi s-a pus la dispoziție. Am înțeles că miss Herst va veni după-amiază pentru semnarea contractului. Un singur lucru nu înțeleg: ce vor face cu acest arorut? Nicăieri în lume nu se vinde!

Peggy îl privi fără să știe ce să-i răspundă.

– Nici eu nu știu la ce-l folosesc.

– Ar trebui să știi, missy, râse Calderon. Miss Herst lucrează pentru o firmă foarte mare acolo, la New York. Sunt indivizi care cunosc bine toate piețele, nu sunt ca noi, missy, nu te supăra că-ți spun. Dar nu-ți face probleme, femeia va veni

astăzi cu cecul. Vor fi necesare o săptămână pentru recoltare apoi încă două zile să transportăm marfa la depozit. Am înțeles că au închiriat vechiul depozit de zahăr. Așa că totul este în ordine. Vei mai cultiva arorut, missy?

– Trebuie să ne mai gândim, interveni Henry. După cum i-am mai spus lui missy, am solicitat prea mult pământul în ultimul timp, poate este bine să-l lăsăm să se refacă.

– La banii pe care-i luați acum vă puteți permite. Dar mai bine ați mai investi în pământ, miss Mitchell și îngrășăminte. Iar acum trebuie să mă întorc înapoi în oraș.

– Înțeleg, zise Peggy, fericită că scăpa de vorbăreț.

– Adu-o pe femeia aceea imediat ce apare, zise și Henry.

Peggy intră în casă.

– Te frământă ceva? întrebă Jim, văzând-o încruntată.

– Jim, ești sigur că este o afacere cinstită? N-aș vrea să fiu implicată în vreo ilegalitate. O să discut cu aceasta, miss Herst.

– Ai toată libertatea s-o faci, răspunse Jim ridicând din umeri ca și cum nu i-ar fi păsat. Nu va renunța la afacere după cum o cunosc. Poate te va convinge să mai scazi prețul dar nu va renunța, n-a făcut asta niciodată.

– Nu-ți pasă?

– De ce mi-ar păsa? Desigur, voi pierde comisionul, dar nu mă afectează. Nu, Peggy, tu vei suferi cel mai mult dacă se ratează afacerea.

– Nu înțeleg.

Jim se ridică venind spre ea.

– Nu-ți vei mai putea împlini visele, Peggy. Nu vei mai putea îmbunătăți ferma, nu vei diversifica pe viitor culturile așa cum plănuiești, nu-ți vei mai ajuta fratele să se întoarcă acasă.

Peggy își duse mâinile la frunte și plecă.

El o urmări cum străbate holul, cum își unduiește șoldurile.

Casa era cufundată în liniște; toată lumea își făcea siesta. Numai Jim Marston păstra în sânge ritmul vieții trăite la New York. Și gândurile lui din acel moment i-ar fi uimit pe toți oamenii de afaceri. Sau poate nu.

***

Peggy se trezi înainte de ora cinci. Căldura invadase casa. Scoase o rochie de bumbac din dulap făcu duș cu apă fierbinte încălzită la soare. După câteva minute i se alătură lui Jim, aflat la poarta casei.

– N-ai moțăit un pic? îl chestionă ea.

– Nu mi-am putut permite. Nu vreau să mă las cuprins de gânduri negre. Și eu de obicei nu dorm mai mult de cinci șase ore pe noapte.

– Dumnezeule! N-aș putea trăi într-un asemenea ritm. Dar ce citești acolo?

– Contractul tău cu miss Herst; a încercat să strecoare câteva lucruri nepermise. Le-am tăiat cu cerneală.

– Și la ce m-ar fi dus?

– Tu trebuie doar să semnezi pe partea de jos a paginii, pe ultima pagină și să-ți pui inițialele peste tot unde am tăiat eu cu cerneală. Când apare miss Herst, arată-i despre ce este vorba. Dacă este de acord va semna și ea, dacă nu spune-i că nu mai vinzi.

– Dar atunci va pleca!

– Și tu vrei să vinzi cu orice preț!

– Păi... nu oricine ar vrea asta? Mi-aș rezolva o mulțime de probleme cu acești bani, după cum ai spus. Nu ai cum să înțelegi...

– Ba înțeleg foarte bine și tocmai asta te deranjează.

– Crezi că poți să cumperi totul cu bani, nu? murmură ea cu amărăciune.

– Da.

Peggy se întoarse încet, privindu-l. De ce oare îi plăcea acestui bărbat care avea un fond foarte bun să-l ascundă sub cinism?

Ce mult aș vrea să distrug toate barierele pe care le impune! își dori ea.

– Nu toată lumea este la fel; nu totul este numai alb sau numai negru. Există nuanțe de gri, de cenușiu...

– Așa este, o aprobă el cu amabilitate, dar privindu-l atent ea observă că spunea asta fără a crede ce spune. Trebuie să mulg caprele, oftă ea, plecând spre casă să ia gălețile.

După un sfert de oră Jim i se alătura, cu chipul lui luminos și bine dispus dintotdeauna.

– Ai nevoie de ajutor?

– Ai muls o capră până acum?

– Să mulg o capră? Missy, până la paisprezece ani știam că laptele vine în containere de plastic direct din copac.

– Vrei să înveți? El ridică din umeri, așezându-se în locul ei pe scaunul cu trei picioare. Ea se aplecă peste umăr ca să-i dea indicații. Gerda este foarte liniștită, dar trebuie doar să obții laptele de la ea fără a-i smulge ugerul!

– Chiar atât de nepriceput par?

Da, își spuse Peggy în sinea ei. Și ăsta este necazul meu. Dar de ce nu mă depărtez de tine în loc să vreau să mă aflu la pieptul tău? Ce femeie fără judecată!

– Iar acum, după ce vei umple găleata, probabil o s-o verși, comentă ea.

– Bine, Peggy, acum învăț, și orice început e greu. Uitasem ce pisăloage sunteți voi, femeile. Ai o singură capră?

– Nu, chicoti ea. O mai am și pe Harriet, dar n-a apărut încă.

– Ce se întâmplă după ce termin de muls capra? Se aprinde vreo lampă roșie, ceva?

– Când vezi că nu mai iese lapte, asta este. Iar dacă vei insista, Gerda te va atenționa în felul ei.

– A fost o experiență interesantă, oricum.

– Dar caprele trebuie mulse de două ori pe zi, șapte zile pe săptămână.

– Ce vrei să spui? Că munca fermierului nu se termină niciodată?

– Exact. Iar acum...

Dar nu mai apucă să-și termine spusele pentru că se auzi vocea lui Henry Coeurdeleon, pe care-l lătra Pepper bătrânul câine.

– Dumnezeule, au sosit! oftă Peggy.

– Nu-ți face probleme, pentru că totul decurge foarte bine până acum. Tu ești stăpâna fermei, cea care duce tot greul. Ia găleata și intră în casă cu capul sus. Eu o să mă strecor prin spatele casei. Și nu uita! Vera trebuie să semneze unde am tăiat eu!

– Mi-e teamă! gemu Peggy.

– Sigur că-ți este. Acum, vino încoace. Jim se ridică de pe scaun și veni spre ea. Toate suspciunile și temerile ei dispărură când se trezi la adăpostul brațelor lui.

Jim o sărută abia atingându-i buzele.

– Nu trebuie să te temi, nu ai de ce, murmură el.

Dar Jim nu-i dădu drumul, o sărută de data asta mai profund cu pasiune. Peggy se relaxă. După ce sărutul se termină el îi spuse:

– Gata, te poți duce cu încredere la negociere.

– Da, oftă ea. Dar nu pleci, vei fi aici tot timpul?

– Nu plec nici o secundă.

Era greu de spus ce activitate o speria mai tare pe Vera Herst, dar era evident că era afectată de lucrurile simple. Pepper, aflat la picioarele ei mârâia, pentru că femeia nu-l mângâiase. Pepper nici nu mai avea dinți din cauza vârstei înaintate. Putea să-și arate eventual gingiile la un vizitator dar nu să și muște!

Iar bărbatul care stătea cu răbdare în spatele Verei, ar fi putut purta un semn pe spate pe care să scrie: pericol!Era înalt, îmbrăcat într-un costum gri-închis, cu vestă, avea o figură inteligentă, părul alb. Era tipul afaceristului de succes.

Vera Herst făcea eforturi să stea cât mai departe de el, tot așa cum se ferea și de câine.

Când o văzu pe Peggy venind cu găleata de lapte în mână, figura Verei se lumină dintr-o dată.

– Miss Mitchell! Ce bine că te văd! Îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme. Domnul Bardon este de la biroul nostru din New York. Este specializat în acest gen de operații.

Peggy îl privi. Bărbatul acesta foarte spilcuit care era mai bătrân decât Jim, avea ceva din aerul acestuia. Genul de om care vede profitul în orice, după care, dacă vrea mai observă și altele. Își simți trupul acoperit de o transpirație rece. Doamne ajută-mă! se rugă Peggy în gând. Ce-ar spune Bea? Că mă aflu doar printre păsări de pradă?

Peggy îi întinse mâna:

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Bardon. De ce nu intrați?

Porniră spre casă, Bardon primul, Vera Herst după el, urmată de Pepper.

Henry îi aștepta pe verandă.

– Am trecut prin bucătărie; totul este în ordine acolo, missy. Parcă m-a atras ceva aici să asist la discuție.

Ceva sau cineva? se întrebă Peggy.

– Este o idee bună, Henry. Vă rog să luați loc, îi invită ea, este mai plăcut aici pe verandă. Vă pot oferi ceva rece?

Se așezară toți și acceptară băutura răcoritoare.

După vreo douăzeci de minute, domnul Bardon începu întrebările:

– Așadar, v-ați hotărât să semnați contractul, miss Mitchell? Avea o voce profundă, seducătoare.

– Am unele obiecții, dar... să discutăm cu contractul în mână, este acolo lângă hamac.

Vera Herst luă documentul și începu să-l răsfoiască.

– Înțeleg că l-ai cunoscut pe prietenul meu Jim Marston, începu Bardon, privind peste capul lui Peggy de parcă subiectul nu l-ar fi interesat prea mult.

– Da, recunoscu Peggy și un bec i se aprinse în fața ochilor. Asta vrea să afle. Nu contractul îl interesează, ci Jim! Domnul Marston a găsit mai multe probleme interesante aici la ferma noastră. A petrecut vreo trei zile aici și când a aflat că mă ocup singură de această plantație s-a oferit să mă ajute, mi-a oferit un preț destul de bun pe recolta de arorut.

– A făcut el asta? A, dar desigur, Marston este recunoscut pentru actele lui de caritate.

– Acte de caritate? Așa credeți? A venit direct pe plantație după ce a aterizat la Kingstown. De parcă ar fi știut cine suntem, ce se cultivă aici.

– Chiar așa? comentă Bardon. Într-o bună zi, Marston va deveni un comerciant bun. Acum, este prea tânăr și sensibil la problemele altora. Un fel de „ mama răniților“. Asta desigur, din cauză că este tânăr.

– Poate, dar în final s-a cam obrăznicit și a trebuit să-i cer să părăsească acest loc. Am o recoltă mare de vândut și nu voiam să includ și comisioane în contract. Și oricum, mai aveam o ofertă.

Bardo se lumină la față.

– Pe lângă oferta noastră?

– Da, zise Peggy, întorcând capul. Se mira și ea cum putea minți atât de ușor. Ba chiar începuse să-i facă plăcere să-i mintă pe acești oameni. O firmă de la Chicago, Simon & Poke.

– Simon& Poke? repetă Bardon privind-o pe Vera.

– Firmă de avocatură, îi explică Peggy.

– Da, cumpără în numele altcuiva, lămuri Bardon. Cineva care nu vrea să i se cunoască numele.

Peggy ridică din umeri, implicându-se tot mai mult în minciună.

– Presupun. Dar mi-au oferit foarte mulți bani. Mai mult ca dumneavostră, dar mie îmi place să negociez cu oamenii față în față. Mai doriți ceva de băut?

Bardon încuviință.

Vera Herst înclină din cap.

– Am pregătit eu băuturile, zise Henry. Peggy nu avu nimic de obiectat, întrucât Henry cunoștea foarte bine casa.

Simțea nevoia să părăsească locul pentru că o părăsea și pe ea curajul.

Norocul ei fu Pepper, care apăru chiar atunci, cu mustățile murdare de ciocolată.

– El este Pepper, îl prezentă ea. Dar ce este cu ciocolata asta pe botul tău? Nu cumva ai gustat din prăjitura pe care am făcut-o dimineață? Mă tem că trebuie să-mi cer scuze, zise ea. Nu pot să știu niciodată ce se întâmplă la bucătărie. Luă găleata cu lapte și plecă.

Henry, care veni după ea, o atenționă:

– Este bine să mai întârzii un pic la bucătărie, pentru că oamenii discută acum. Și după ce terminăm aici Ada te-a invitat pe tine și musafirul tău la masă. Veți sta și seara, puteți?

– Nu este musafirul meu! reacționă Peggy.

– Peggy ești o mică înfăptuitoare de miracole, îl auzi pe Jim. Cred că nu ieșea mai bine nici dacă o angajam pe Jane Fonda!

Zâmbetul lui Peggy pieri. Era o comparație neinspirată. Madonna și Cyndi Lauper erau preferatele ei!

– Lasă-mă jos, mă faci să amețesc. Eram deja amețită când am intrat aici! Mi-e teamă deja! Nu știu ce să mai spun!

– Curaj, Peg!

– Cred că mai bine mi-ar prinde o bucată din prăjitura pe care am făcut-o dimineață.

– După aceea. Jim o prinse în brațe, iar Peggy rămase acolo câteva clipe și-și adună tot curajul de care avea nevoie. Când se termină, trase aer adânc în piept.

– S-a întunecat deja, zise ea privind pe fereastră. Ce le spun?

– Spune-le că am sunat și mi-am cerut scuze, că acum mă aflu în Georgetown, îl vizitez pe guvernatorul general.

– Dar acesta nu se duce niciodată la Georgetown, murmură ea.

– A venit doar astăzi special pentru mine. Ai înțeles?

– Am înțeles, dar știu că după asta îmi voi petrece săptămâni întregi în genunchi, în biserică, pentru a mi se ierta toate minciunile spuse. Și pentru numele lui Dumnezeu, nu mai mânca prăjitură, am făcut-o pentru o aniversare, de mâine!

– O să-ți păzesc prăjitura, promise el chicotind. Îmi pare bine să constat că nu ești perfectă, missy. Nu suport sfinții.

– Ce vrei să spui? sări ea.

– Uite ce este, iubito, dacă te duci la biserică, o faci pentru iertarea păcatelor. Unde am ajunge dacă toți ar fi la fel de inocenți ca tine? Cineva trebuie să și păcătuiască, pentru ca să putem fi iertați cu toții!

Peggy îl privi lung, cu gura plină.

– Ce mod ciudat de abordare a creștinismului! oftă ea, îndreptându-și umerii.

Musafirii așteptau încă, după ce-și umpluseră din nou paharele. Domnul Bardon se ridică. Peggy îl privi uimită.

– Ce priveliști minunate sunt în zona asta! exclamă el. Muntele Soufriere este superb!

– Da, încuviință Peggy.Totul este frumos aici. Este o insulă frumoasă și roditoare. Cunoașteți St. Vincent?

– Este prima mea vizită, o informă el, dar nu va fi și ultima. Toată zona este la fel de frumoasă?

– O, nu îl asigură Peggy, celălalt mal al Atlanticului este stâncos și arid. Dar la Georgetown se află...

– Cine?

– Jim Marston, se bâlbâi ea, acum îmi amintesc. Spunea că vrea să se ducă la Georgetown, mai precis la Orange Hill. Spunea ceva de guvernatorul general, și un proiect agrar. Apoi se ducea la Beckwee să cunoască niște japonezi, parcă.

Figura lui Bardon se lumină.

– Niște japonezi? repetă el. Unde este Beckwee? Nu l-am văzut pe hărțile de navigație.

– Beckwee, pufni Henry, nu se află pe astfel de hărți. Missy stă de mult timp pe insula asta. Pe hartă scrie Bequia, dar se pronunță Beckwee. Nu este departe, la câteva ore de Port Elizabeth.

– Nu pot spune că mă interesează prea mult, zise Bardon. Ce ne interesează pe noi este aici, miss Mitchell. Am trecut cu miss Herst peste clauzele contractului, le-am semnat în dreptul modificărilor, așa că nu văd de ce nu putem semna contractul. Te rog, semnează, zise el întinzându-i stiloul.

– Nu mă deranjează să semnez, zise Peggy, dar cu cecul cum rămâne?

– A, cecul, desigur. Te rog dă-i cecul, Vera!

Peggy luă cecul, Henry se apropie de ea și aprinse lampa. Peggy îl examină încercând să pară că înțelege ce vede acolo cu toate că-i tremurau mâinile de emoție. Nu reuși să deslușească decât suma cu un număr mare de zerouri și ștampila băncii.

– Da, spuse ea, totul pare în ordine, mai trebuie doar să semnez aici.

Bardon își adăugă semnătura lângă a ei.

– Și acum, eu și Vera vom pleca, pentru că ne așteaptă și alte afaceri. A fost o plăcere să facem afaceri împreună, miss Mitchell.

Vera Herst zâmbi pentru prima oară de când sosise.

– Da, adăugă ea a fost o vizită profitabilă.

– Vă voi conduce, se oferi Henry, care intră în casă și se întoarse cu o lampă în mână.

– Ce primitiv! exclamă Vera. Bănuiesc că localnicii dansează la lumina lunii?

– Nu m-ar surprinde, răspunse Peggy, gândindu-se: până unde ajunge femeia asta? Oricum este dans woodoo, iar femeile n-au voie să asiste!

Capitolul 8

– Au plecat? întrebă Jim ieșind din bucătărie cu un rânjet ciudat pe chip.

– Da, șopti ea, apoi, realizând că nu mai avea de ce să se ferească, strigă: da!

Cecul certificat de bancă flutură în mâna ei timp de câteva secunde, ca steagul victoriei de la Termopile. Am reușit! mai strigă o dată, apoi se aruncă în brațele lui. N-am avut niciodată atâția bani, recunoscu ea. Oare este adevărat, sau visez? Trebuie să fie adevărat. Dar nu știu dacă este drept să primesc atâția bani, reîncepu ea.

– Bine, dă-mi mie cecul, se oferi Jim. Nu este târziu, pot încă să-i mai prind din urmă, să-l returnez, ca să ai o conștiință foarte curată.

– Să nu îndrăznești!

– Nu ți l-aș fi luat, Peggy, știu ce înseamnă pentru tine. Voiam doar să-ți atrag atenția asupra marii realizări pe care ai

avut-o. Lăcomia se extinde chiar și la cea mai frumoasă fată din insula asta!

– Este adevărat, recunoscu ea. Minciuna, înșelăciunea, lucruri pe care le-am detestat întotdeauna, acum nu mai au aceeași relevanță. Dar nu voi ceda definitiv și-mi voi păstra principiile de acum înainte.

– Sigur că nu, încuviință Jim. A fost o afacere cinstită, nu te mai frământa. Sunt alții mai lacomi ca tine, missy. Pentru unul din ei această afacere ar fi doar începutul. Și-ar face planuri mari cum să jupoaie lumea în continuare. Dar în timpul în care tu ai negociat și semnat contractul eu am gătit ceva extraordinar!

– Știi să gătești?

Dacă Jim i-ar fi spus că poate să meargă pe o frânghie la o sută de metri înălțime, Peggy n-ar fi fost mai surprinsă.

– Sigur că pot! Cine nu poate găti măcar câteva feluri de mâncare, nu se poate lăuda cu nimic... Iar dacă orice femeie poate găti, de ce un bărbat n-ar face asta cu mai mult succes? Nu trebuie decât să ai puțină voință.

– Chiar așa? Poți să-mi arăți câte feluri știi să gătești?

Jim o prinse după umeri, deschise ușa și încercară să intre amândoi deodată lucru imposibil din cauza dimensiunilor lui. Pufniră amândoi în râs.

Masa era deja așezată cu tacâmuri, pahare , tot ce trebuia, chiar și două lumânări în mijloc.

– Extraordinar! exclamă Peggy. Cum ai reușit?

– Am avut mult timp la dispoziție, răspunse Jim. Trebuia să fac ceva. Nu suportam să stau degeaba, să văd cum ceilalți se agită în jurul meu. Ia loc aici, missy. Ar fi fost grozav să am și un majordom, dar...

Mâncarea era delicioasă, bine gătită, spre uimirea ei. O supă tradițională făcută din fasole și carne de porc; creveți cu mazăre și orez, salată de legume prăjite în ulei de arahide, o alta din varză roșii și usturoi, cu nucă și rom.

Peggy mâncă totul cu poftă.

– A fost prea bun să fie adevărat, îl lăudă după ce termină de mâncat. Cum te-ai descurcat cu atâtea feluri și mai ales de unde ai știut felurile de mâncare locale?

– Sincer să fiu, spuse Jim am avut și un mic ajutor. Ada, soția lui Henry. Mai vrei ceva de băut, missy?

– De ce nu?

Alcoolul o ajutase să se mai relaxeze. Starea de încordare dar și de bucurie că reușise să încheie contractul fu urmată de relaxare, apoi de teamă că poate făcuse ceva ilegal. Punciul cu rom pe care-l bău îi alungă toate temerile, emoțiile, îi liniști conștiința. Se simți dintr-o dată liberă de orice problemă, de orice inhibiție.

Memoria i se eliberă de durerea despărțirii de mama, de plecarea tatălui, și pentru prima oară nu mai contau decât ei amândoi și lumina lumânărilor, briza care aducea răcoare, bărbatul puternic și foarte plăcut din fața ei.

– Dorești cafea? se oferi el.

– Am putea bea cafeaua pe verandă, sugeră ea. Asta după ce spălăm farfuriile. Nu putem lăsa farfuriile murdare, aici, la tropice. S-ar aduna o mulțime de insecte imediat. Ce preferi: să speli, sau să ștergi farfuriile?

Privirea lui însemna că nu aveă tragere de inimă pentru nici una din variantele ei, dar se apucă de treabă fără a se lamenta.

– Tu ia ceștile, iar eu voi aduce ibricul, spuse Jim, după ce terminară de făcut curat în bucătărie.

Mica lor procesiune își făcu loc dinspre camera de zi spre veranda casei.

Noaptea tropicală avea un farmec anume. Luna se afla sus în înaltul cerului, cu toate că le lăsa impresia că o pot atinge cu mâna; părea când aurie, când argintie.

Stelele erau ca de cristal, limpezi, strălucitoare, adunate în jurul reginei nopții, iar vântul adia plăcut.

Hibiscusul, bananierii, răspândeau miresme îmbătătoare, guava foșnea în noapte; alcătuiau un cocteil al naturii pregătit parcă special pentru a atâța simțurile.

Jim se așeză în hamac.

Ea abia îl deslușea în noapte, dar știa că era acolo.

Peggy alese un fotoliu și se așeză cu picioarele adunate sub ea, trăgând pe nări aerul pur al nopții încărcat de miresme, privind luna, dorindu-și să vadă o stea căzătoare, să-și pună o dorință.

Își dorea ca Jim s-o iubească așa cum îl iubea ea!

Oftă și asta o făcu să se trădeze.

– La ce te gândeai, Margarita?

Câtă pasiune în vocea acestui bărbat! Nu-i putea refuza răspunsul.

– La multe, recunoscu ea. La o noapte ca asta la Puerto Rico, cu bărbatul pe care am crezut că-l iubesc.

– Cum îl chema?

– Nu-mi mai amintesc, aveam doar paisprezece ani pe atunci Și eram teribil de îndrăgostită, ca la paisprezece ani!

– Mai degrabă ai crezut că ești îndrăgostită!

– Ai dreptate, așa a fost.

– Și ce s-a întâmplat în acea noapte, când aveai paisprezece ani?

– Nimic, oftă ea. De aceea mi-o amintesc atât de bine, nu s-a întâmplat nimic.

– A!

Peggy auzi niște zgomote în întuneric și deodată Jim apăru lângă ea, așezat pe marginea fotoliului.

– Nu s-a întâmplat nimic! exclamă el. Biată copilă, ar fi trebuit să se întâmple ceva minunat.

– Da, șopti ea. Am rămas cu acel gol în suflet, tocmai pentru că nu s-a întâmplat nimic. Înțelegi ce vreau să spun? Niciodată n-am dat un nume acestei dragoste, am rămas doar cu un gol în inimă.

Jim îi luă încet ceașca de cafea din mână și o puse pe măsuța de lângă ea.

Peggy simți dintr-o dată în mod curios că nu are aer.

Jim întinse mâinile spre ea și o ajută să se ridice.

Peggy îi ajungea până la cel de al doilea nasture de la cămașă. Întoarse capul și-l rezemă de pieptul lui puternic și parcă dintr-o dată totul se schimbă.

Noaptea i se păru dintr-o dată fermecată, cântecul broaștelor care-i deranjase până atunci nici nu se mai auzi. Între ei se ivi o stare de încordare, deși ea nu putea spune din ce cauză.

– Peggy? el îi rosti numele clar, cu blândețe.

– Poftim? Asta ar fi vrut ea să spună.

Jim o prinse în brațe, acolo unde și-ar fi dorit să rămână pentru totdeauna. Apoi el îi ridică încet fața obligând-o să-l privească.

– Peggy? repetă el.

– Da, oftă ea. Jim o strânse mai tare la piept, strivindu-i sânii de pieptul său. Prinsă într-un vârtej de senzații nemaiexperimentate până atunci, se simți dintr-o dată ciudat de relaxată.

– La naiba! exclamă el, o ridică în brațe și se îndreptă spre casă. Ezită odată ajuns în mijlocul camerei de zi, apoi se întoarse în hol și deschise ușa celui mai apropiat dormitor care fusese al mamei lui Peggy. Dar ea nici nu mai recunoștea locurile. Se simți așezată pe pat și rămase așa, ca o păpușă abandonată.

Apoi, fu cuprinsă de o ciudată senzație de căldură. Se gândea doar la faptul că Jim știa să dezbrace o femeie. Eliberată de orice constrângere, se lăsă pradă mâinilor lui.

Întinse mâinile spre el pentru a-l trage mai aproape. Simți atingerile lui ca de foc. Peggy începu să geamă încet neștiind ce-și dorea mai mult.

Începură să facă dragoste dar deodată Jim exclamă:

– Dumnezeule! și se depărtă de ea așezându-se pe marginea patului.

– Ce s-a întâmplat? murmură ea.

– De ce nu mi-ai spus?

Îi simțea mânia care răzbătea din vorbe.

– Ce să-ți spun? repetă ea nedumerită.

– Nu obișnuiesc să am aventuri de o noapte cu virgine, murmură el. Unde-mi sunt țigările?

Se văzu o luminiță și se simți imediat mirosul fumului de țigară. Nu-l văzuse până atunci fumând!

– Ce s-a întâmplat? insistă ea.

– Cum ce s-a întâmplat? De unde să știu că o să întâlnesc o virgină de douăzeci și șase de ani? Ce fel de joc este ăsta, Peggy? pretinse el.

– Nu este nici o stratagemă, oftă ea, m-ai luat prin surprindere. N-a fost nimic planificat. Nu toate femeile se grăbesc să atragă bărbații în patul lor! Dar asta nu înseamnă că trebuie să te însori cu mine!

– Să mă însor cu tine? Dumnezeule! Jim simți că i se învârte capul. Nu mi-am pierdut controlul cu zecile de femei pe care le-am avut până acum. Uite ce este, Peggy! M-ai tentat tot timpul, iar acum când să zicem că am mușcat din fructul oprit... Ce este cu fata asta? se întrebă el. Doar i-am făcut o

favoare i-am rezolvat problema recoltei de arorut de care nu ar fi avut cum să scape altfel! Poate vrea mai mult! Poate a aflat că sunt foarte bogat și vrea să se mărite cu mine. Eu însurat! Jim pufni străbătând încăperea cu pași mari. Era numai vina ei! Cum să mă însor cu ea? Ce pretenții are femeia asta! Nu m-am gândit până acum să mă însor, spuse cu voce tare. Dar oricum nu m-am gândit nici o clipă să mă însor cu vreo localnică de pe aici, de la capătul pământului.

– Înțeleg.

Peggy se înfurie cumplit.

Pe moment, simți nevoia s-o consoleze, să facă să uite vorbele care-i scăpaseră.

– Înțeleg, repetă Peggy. A fost un serviciu complet: mi-ai vândut arorutul, te-ai culcat cu mine, apoi îți vei vedea vesel de drum! Așa se numește? O aventură de o noapte?

– Cam așa... bombăni el căutându-și hainele prin întuneric.

– Să presupun că mă culcam cu tine ca recunoștință pentru favoarea pe care mi-ai făcut-o?

– Exact, ai pus degetul pe rană, murmură el. Și să nu crezi că erai vreun premiu! Nu știu ca vreo virgină să ofere mari plăceri în pat; este nevoie de practică și aici.

– Sunt sigură că așa este, zise ea nu fără amărăciune. Mi-aș fi dorit să pot lua mai multe lecții de la tine, nu vreau să mai fiu surprinsă nepregătită data viitoare.

– Asta se poate aranja, replică Jim. Ia legătura cu secretara mea și stabilește o întâlnire.

– N-aș vrea să aștept prea mult nici măcar pentru un bărbat ca tine, zise ea încet.

Deodată, Jim renunță la ironie.

– Uite ce este, Peggy, îmi pare rău...

– Să nu-ți pară! Ea se ridicase în capul oaselor, cu genunchii strânși sub bărbie, simțind dintr-o dată frisoane, cu toate că se aflau la tropice. Te rog, nu spune că regreți, asta ar fi încă o insultă. Și oricum, e bine c-am făcut-o cu tine. Dar acum cred că este mai bine să pleci, domnule Marston, nu vreau să te mai văd vreodată!

– Din păcate, va trebui să mă mai vezi! mormăi el. Dimineață, când vei fi mai calmă. Mai avem lucruri de lămurit, apoi dorința ți se a îndeplini; nu mă mai vezi. Am venit aici doar ca să-ți fac o favoare, domnișoară; asta se întâmplă când încerci să ajuți pe cineva. Nu ești prima femeie care-și pierde virginitatea într-o noapte înmiresmată ca asta, dar mă miră c-ai așteptat atâta!

Jim reuși să se depărteze la timp pentru că în secunda următoare lampa de pat se izbi de perete la câțiva centimetri de capul lui.

Uite unde am ajuns din nou încercând să fiu bun cu cineva! se gândi el. Iar fata asta a făcut totul cu premeditare. A vrut să-și vândă recolta, să se culce cu mine.... desigur, voia să mă oblige să mă însor cu ea!

Ajunse în camera sa și trânti ușa cu putere.

Zăcu întins pe pat aproape o oră, cu ochii deschiși în întuneric, apoi auzi pașii lui Peggy care trecea spre dormitorul ei.

Nu putea să doarmă. Se suci pe o parte, apoi pe alta, numără oi în gând, dar fără succes.

Plecase din oraș cu intenția să petreacă o vacanță plăcută fără probleme și ajunsese să se implice cu această fată.

Dar o ajutase cu afacerea și făcuse dragoste cu ea. Mă rog dacă așa se putea numi.... bodogăni. De ce nu? se întrebă apoi. Doar m-a încurajat cu zâmbetele ei. Unde am greșit?

Știi prea bine unde ai greșit, bătrâne, îi spuse inima. Ai greșit al naibii de tare îndrăgostindu-te de ea!

Tocmai tu, bărbatul care a avut atâtea femei!

La naiba cu tine, Marston, scutură-te și dispari cât mai poți s-o faci. Dar fii logic; amândoi ați vrut să faceți dragoste noaptea asta. Și ea mai ales. Nu este vina nimănui.

Era un argument solid, dar amintindu-și-o cum stătea în mijlocul patului, cu ochii ei mari, verzi, îndurerată, cu părul ca o văpaie, avu o strângere de inimă.

Pe la ora două, se îmbrăcă și ieși din cameră, coborând câte două trepte deodată. După ce ajunse pe verandă, se răzgândi și se întoarse.

Camera lui Peggy era ultima din aripa de nord a casei.

Jim Marston era un bărbat înalt și destul de bine făcut; cu toate astea, se putea mișca fără a face zgomot. Își scoase pantofii și o luă într-acolo. Ușa de la camera ei era întredeschisă.

Peggy era adormită, în cămașa ei de bumbac, ținând o pernă în brațe.

Lumina lunii îi lumina chipul și-i putu vedea urmele lacrimilor pe obraz. Din când în când tresărea, gemea de parcă o chinuia ceva.

Inima lui începu să bată mai tare, dar se controlă.

Dumnezeule, ce este cu mine? Se apropie de pat și atinse încet tăblia. Dar trase imediat mâna înapoi de parcă l-ar fi mușcat ceva de acolo. Retrăgându-se, simți ceva neobișnuit. Simți lacrimi pe obraji.

Ajuns din nou pe coridor se mai uită o dată la ușa ei, dar nu intră. Ar fi vrut să se întoarcă, să o trezească, dar pe când o privea, Peggy se întoarse oftând din nou, iar el simți gestul ei de parcă i s-ar fi trântit ușa în față. Scutură din cap și părăsi casa.

Pepper veni să-l miroasă când se așeză pe verandă să-și încalțe pantofii, îl urmă pe cărarea luminată doar de lună, dar apoi se întoarse.

Din cât știa, trecea un singur autobuz, dar asta se întâmpla dimineața pe la ora nouă. Mai avea o alternativă: Chateaubelair era la patru mile distanță de unde pleca o barcă cu motor până la Kingstown.

Ajunse la doc înainte de ivirea zorilor. Existând un singur doc, lucrurile erau foarte simple; nu se făcea decât o singură plecare pe zi, la ora nouă dimineața.

Jim plăti biletul și căpitanul porni chiar înainte de ora fixată. Trecură pe lângă plantația Mitchell, flancată în dreapta de muntele Soufriere, apoi se îndreptară spre sud-est, spre Kingstown și canalul Bequia.

Ajuns acolo putea pleca imediat pentru că iahtul se afla în port, pregătit.

Odată ajuns pe iaht și după ce comută pe pilotul automat, își pregăti o cafea tare, apoi mai făcu un lucru: deschise radioul și ceru să i se facă legătura cu biroul său. Auzi imediat vocea somnoroasă a asistentului său de la New York, dar nu-i dădu ocazia să spună o vorbă, pentru că începu astfel:

– Taci și ascultă ce am de spus.

Iar tânărul, care-și cunoștea bine interesele, nu mai scoase o vorbă.

– În primul rând, vreau să-mi cumperi cinci sute de puieți de migdal, să-i expediezi cu avionul, unei domnișoare Margarita Mitchell de pe insula St. Vincent, din arhipelagul Grenada.

– Cu avionul? întrebă tânărul. O să coste o avere!

– Fă așa cum ți-am spus, Murphy. Și foarte repede.

– Da, domnule.

– În al doilea rând, găsește-mi biroul de avocatură din Chicago Simon & Poke și află tot ce poți despre moștenirea lăsată de un tip numit Brennan, Patrick, bănuiesc. Sună imediat și cere aceste informații. Vreau răspunsul în douăzeci și patru de ore!

***

Peggy dormi foarte târziu în dimineața aceea. Când se trezi. auzi zgomot de vase în bucătărie, apoi vocea Beei care cânta melodia preferată „Amazing Grace".

Privi tristă pe fereastră. Observă că lumea nu se terminase o dată cu iubirea ei, își spuse cu tristețe. Dar nu sunt eu singura femeie din lume care a fost...își alungă cuvintele din minte și fugi spre baie.

Dușul rece o ajută să se trezească. Apa rece aducea temperatura trupului la egalitate cu cea a inimii și astfel reușea să revină la lumea reală din lumea visurilor.

Trebuia să-l înfrunte pe Jim, care promisese că va fi tot aici dimineața. Se duse înapoi în dormitor, se îmbrăcă așa ca pentru o zi de lucru, se pieptănă cu mai multă grijă și se îndreptă spre bucătărie.

Bea se afla în fața mașinii de gătit.

– Ce bine c-am putut să mă întorc mai devreme, ai lăsat deranj în bucătărie noaptea trecută, missy.

– O, Bea, ce bine că te-ai întors! N-am gătit nimic, cred că este opera domnului Marston. Unde este, apropo?

– Nu cred că vreun bărbat este capabil de asta, zise Bea.

– Nu singur, ci ajutat de Ada Coeurdeleon. Unde este Marston, Bea, este a doua oară că te întreb?

– A plecat, missy, și-a luat tot din cameră. Eu am venit la șapte aici, cred c-a plecat mai devreme.

– Dumnezeule! exclamă Peggy, voiam să-i spun ceva!

– O să se întoarcă, missy... într-o bună zi, așa scrie pe biletul de acolo.

– Nu cred, murmură Peggy. Și a avut dreptate; a fost vina mea. Îl doream așa cum mă dorea și el. Probabil că am încercat să-l seduc. Ar fi trebuit să-i explic situația mea. Dar acum e prea târziu! Nu-l mai pot uita!

– Ce tot spui acolo? întrebă Bea.

– Nimic... oftă Peggy. Mă gândeam la noaptea trecută. Știi că Vera Herst a încercat să blocheze cecul la bancă? Au cumpărat tot ce aveam!

– Numai pe tine se pare că te-au lăsat aici, constată Bea. Mă duc să schimb toate paturile. Ciudat este că am lipsit doar trei zile și locul ăsta arată de parcă nu s-ar fi făcut niciodată curățenie.

Peggy scăpă cana de ceai din mână.

Deodată, Bea o privi lung de parcă ar fi avut o revelație.

– Missy, cum ai putut?

– Ce să pot, Bea?

– Crezi că m-am născut astăzi? Bea părea supărată și iritată. Ce ți-am repetat mereu în toți acești ani? Lui ce naiba i-am spus? Să-și țină mâinile în buzunare și să fluiere ! Și totul s-a petrecut în camera mamei tale! Margaret Mitchell, nu ai rușine!

Peggy clipi des, încercând să-și stăvilească lacrimile.

– Dacă mă dojenești, nu mă ajuți cu nimic, Bea.

Bea ocoli masa și veni spre ea văzând că era foarte tristă.

– O, eu și gura mea cea mare! zise bătrâna. Hai, spune-mi fata mea, ce ți-a zis?

– Nu prea mult. De fapt, nu mi-a spus nimic înainte din ce-mi mai amintesc și... după aceea mi-a spus ... noapte bună! Dar a fost doar vina mea. N-am crezut că așa o să se întâmple!

– Nu-ți face probleme, fata mea. Îți place bărbatul ăsta?

– Da, îmi place, dar a plecat. S-a terminat, de-acum. Este timpul să revin la viața mea.

– Ai dreptate, missy, trebuie să ne continuăm viața.

Peggy se duse să mai facă un duș și parcă începu să se simtă mai bine. Dar deodată auzi glasul disperat al bătrânei.

– Acum, ce mai este, Bea?

– Missy, uite ce am găsit sub salteaua din camera mamei tale: un plic.

Plicul era adresat unei firme de avocatură din Chicago, Simon& Poke.

– Nu înțeleg... zise Peggy. Ce...

– Este scrisoarea pe care ai scris-o. Ai trimis-o în ziua în care a murit mama, sau am crezut că ai trimis-o.

– Iar eu am crezut c-ai trimis-o tu, zise Peggy. Așadar, societatea de avocatură habar n-are de moartea mamei! Câte luni am pierdut!

– A fost voința Domnului, conchise Bea. N-a vrut ca scrisoarea să fie trimisă.

Deodată, Peggy avu o revelație. Jim Marston nu merita să fie alungat!

– Mi-a spus numai adevărul, zise ea cu voce tare. Iar eu l-am dat afară din casă ca pe un bandit.O, Doamne!

– Biata missy, zise Bea. Uneori, femeile greșesc mult în privința bărbaților.

Capitolul 9

Peggy aflase că viața era plină de ciudățenii. Chiar și în momentele cele mai grele, insistase totuși să continue. Bea se învârtea prin casă, zâmbind. Chiar dacă era deprimată, Peggy era conștientă că nu putea să-l evite pe Henry, dar nici pe Bea.

Dar imediat ce găsi alinare în brațele Beei, căpătă dependență, nu mai vru să le părăsească.

Lucrurile nu mai erau la fel ca la moartea mamei. Moartea mamei fusese o mare ușurare, în sensul că iubita ei mamă trecuse pe alte tărâmuri, acolo unde nu mai simțea durere, putea să se odihnească în pace, iar bunătatea ei avea să fie răsplătită.

Peggy reușise să treacă peste durerea provocată de dispariția mamei și va reuși și de astă dată. Își făcu această promisiune cu sufletul îndurerat.

Astfel că ieși liniștită din casă, bucurându-se de ziua frumoasă, de soare. De pe câmpurile învecinate, auzea voci cântând sau discutând. Porni în direcția din care se auzeau glasurile.

– Am adunat toți oamenii pe care i-am găsit în sat, o informă Henry: bărbați, femei, copii. Trebuie să terminăm recoltarea până la sfârșitul zilei, missy.

– Te-au plătit în avans, Henry?

– M-au plătit destul de bine.

Omul își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul, apoi se sprijini în sapă.

Peggy se gândi că Henry avea deja nepoți. Ce ciudat, medită ea, pământul rămâne neschimbat, doar oamenii îmbătrânesc! Păcat că nu toți oamenii capătă mai multă minte pe măsură ce se maturizează!

– Mi-am amintit ce mi-ai spus, missy, să cer un cec autentificat de bancă, pentru plata avansului! Dacă metoda lui missy a dat roade pentru ea de ce n-ar da și pentru noi? O să mă duc mâine la bancă, să-l schimb pe bani adevărați.

Și eu ar trebui să fac asta, își spuse Peggy. Dar m-am lăsat pe tânjeală pentru că l-am avut ca sprijin pe cel mai mare afacerist din lume, Jim Marston. De parcă doar banii contează pe lume! Oricum, mă voi duce la bancă. Apoi scutură energic din cap, se răzgândi și spuse:

– Mă voi duce chiar azi.

– Ai pierdut autobuzul de ora nouă, sublinie Henry. Este deja nouă și un sfert.

– Nu știu cum estimezi ora fără ceas, zise Peggy cu oarecare tristețe, dar o nimerești întotdeauna. O să mă duc întâi să mănânc ceva și apoi mai vedem... zise ea cam fără chef.

– Missy, nu vrei să încasezi și cecul nostru? Ți-l aduc imediat! Nu te deranjează să ne faci serviciul ăsta?

– Cum să mă deranjeze, Henry?

Peggy acceptă cecul pentru lucrători, se îmbrăcă într-o rochie decentă, de culoare galbenă care îi ajungea sub genunchi.

– Nu uita să-ți iei pălăria, strigă Bea. Nu este nevoie să aduni pe fețișoara ta toți pistruii din lume! Nimeni pe insula asta nu are pielea așa de frumoasă ca a ta, missy. M-ai auzit să-ți iei pălăria?

Peggy, care se simțea ca o școlăriță prinsă la copiat, se furișă rușinată înapoi în casă după pălărie, apoi o îmbrățișă pe Bea.

Femeia nu se arătă deloc impresionată.

Începuse să frământe aluatul pentru pâine și era plină de făină până la coate.

– Dacă tot te duci la bancă, vezi dacă nu găsești acolo alt bărbat! o sfătui ea.

Peggy se răsuci pe călcâie și plecă imediat, pantofii ei cu tocuri făcând zgomote precum castanietele pe podeaua casei.

Dar plimbarea până la Chateaubelair, deși prin praf, îi readuse buna dispoziție.

Plecarea vasului cu care se făcea traversarea era întârziată cu două sau chiar trei ore de acum, după cum îi explică glumețul căpitan. Apăruse o pereche de delfini, și se oprise să-i admire.

Toți pasagerii au fost desigur de acord cu inițiativa căpitanului de a întârzia plecarea.

Asta a însemnat că Peggy a ajuns la Kingstown pe la ora la care au început să bată clopotele ambelor catedrale.

Pierdu desigur vremea să urmărească și să hrănească porumbeii din fața uneia din catedrale, care erau nedumeriți de dangătul clopotelor.

Din fericire, banca nu s-a închis până la ora unu. Dacă n-ar fi fost așa, ar fi trebuit să rămână în oraș până la șase. Lucra de șase ani cu această bancă.

– Vreți să încasați cecul pentru lucrători, missy? o întrebă domnul Albert.

– În bani mărunți; am atâția oameni de plătit, toți mă așteaptă.

– Încasezi și cecul pentru vânzare?

– Cu o parte din el aș vrea să achit ipoteca, iar restul să-l depun în contul meu curent.

– A fost o inițiativă grozavă să ceri acest cec confirmat de bancă, adăugă omul. Dar știi că ieri au venit două persoane aici și au vrut să oprească transferul banilor de pe acest cec?Arătau foarte bine elegant îmbrăcați...

Ce ciudat este că au considerat că dacă trăim într-un orășel nu avem prea multă minte!

Dar președintele băncii i-a descurajat. Am primit vești și de la domnul Marston al tău, care abilita banca să acționeze ca agent al său. Așadar, unde transfer banii?

Pegyy se ținu cu mâna de marginea biroului, să nu-și piardă echilibrul.

– Nu este al meu, spuse ea cu fermitate. Ba chiar deloc. Funcționarul o privi ciudat ridicând din sprâncene. Habar n-am unde să-i transfer de fapt, încheie ea cu un oftat. Despre ce spuneați?

Domnul Albert se strădui să nu pufnească în râs.

– Mă refeream la pomi, îi explică el. Domnul Marston ți-a trimis niște migdali. Au venit cu o cursă charter, azi-dimineață.

– Migdali? repetă Peggy.

Cuvântul îi reînvie în minte momentele atât de plăcute petrecute în compania lui, că aproape simțea mirosul pomilor de migdal înfloriți în ziua în care se plimbaseră împreună prin parc. Așadar, el nu uitase!

Simți o strângere de inimă.

– Frumos din partea lui! Migdalii aceștia vor rodi în jurul casei, sper. Willie Sutton mi i-ar putea transporta până acasă?

Domnul Albert se angajă să rezolve și această problemă.

După ce-i mulțumi și plecă, Peggy se simți mai ușoară, mai fericită, soarele i se păru mai strălucitor.

Primise cinci sute de migdali la primul transport și urma să mai primească alți o sută în cazul în care primii nu se prindeau.

Câte transporturi va face oare Willie Sutton să-i aducă la fermă?

***

– Parcă te-ai mai înviorat după călătoria asta, missy, constată Bea seara, la masă. Uite, pescarii au adus mult pește, mai ales bonito. Te rog, mănâncă.

– Bea, nu trebuie să insiști atâta, voi mânca. Încerc să dau totul uitării, să...

– Gândești prea mult, o opri bătrâna. Mănâncă, mai bine. O fată nu uită niciodată primul bărbat din viața ei.

– Ei bine, chiar dacă nu crezi, această fată o va face, zise Peggy cu obstinație. Mâine mă duc să smulg buruienile din grădina de legume și poimâine să...

– Să cureți cocinele, să repari hambarul, casa stă să cadă. Văd că te încăpățânezi, fetițo. O să-ți ghicesc în cărți după ce mănânci.

– Știi prea bine că nu cred în cărțile tale, Bea.

– Sigur că nu crezi! Ești educată, nu poți să crezi în prostii, cum sunt cărțile de tarot.

– Bine, Bea, ghicește-mi în cărți, dacă asta te face fericită, numai că...

– Nu trebuie să crezi ce-ți citesc eu în cărți, dacă nu vrei. Du-te să mulgi caprele, iar eu o să spăl vasele și să amestec cărțile de tarot...

Bea o urmări cu ochii ei mari cum iese pe ușă. Ochii ei mari erau plini de compasiune, de dragoste, de înțelegere, dar și de o rază de speranță. Răsfiră cărțile de tarot de câteva ori, apoi începu să spele vasele.

Caprele nu erau deloc ascultătoare, acum când Peggy trebuia menajată. Nici Satan nu avu chef să intre în grajd și

Peggy nu putu să-l convingă, până ce Pepper, câinele, n-o sprijini în această acțiune. Peggy vorbea deja singură când reuși să ducă toate animalele la locul lor și să se întoarcă în casă.

– Ce spuneai? întrebă Bea aflată cu cărțile în față.

– Măgarul acela m-a supărat teribil, i se pare că este stăpânul fermei. N-o să-l las să-mi dicteze pe cine să iau de bărbat. Nici pe tine, Bea!

–Nu, sigur că nu, se grăbi Bea s-o asigure, întrebându-se cum de ajunsese pe același plan cu măgarul. Eu nu mă amestec. De ce aș avea eu vreun cuvânt de spus în privința bărbatului cu care te vei căsători? Trage o carte!

Peggy trase o carte cu gândurile aiurea. Era Soarele.

Bea examină cartea cu atenție apoi luă pachetul și întinse cărțile, spunând vorbe de neînțeles pentru Peggy.

Peggy era cu gândurile departe. Soarele. Era simbolul unei vieți creatoare, al unei căsătorii bune, al realizărilor. Cartea următoare era Împărăteasa, care venea să pună la îndoială capacitatea fetei de a realiza toate acestea. Urma Spânzuratul, care semnifica sacrificiul de sine. Peggy nici nu ascultă ce-i spunea Bea.

Mânuind cărție și simțindu-le vibrând sub degetele ei, Bea continua să vorbească, țintuindu-o cu privirea pe fata cea visătoare.

Apoi, femeia se opri brusc.Trecuseră peste cărțile care simbolizau trecutul și prezentul, iar acum urmau cele ale viitorului.

Ca și cum ar fi fost identice, cărțile urmau aceeași cale ca acelea pe care le citise pentru Marston. O inimă sfâșiată, durere, întuneric, foc, primejdie, călătorie pe apă; Bea își ținu respirația când întoarse ultima carte, dar imediat răsuflă ușurată. Era cartea numită Îndrăgostiții.

Bătrâna puse cartea încet pe masă. Îndrăgostiții. Marea realizare. Dragostea eliberată de interesele materiale. Puse degetul în centrul cărții, cu ochii la fata care, în fața ei, continua să viseze.

***

Așa cum promisese, Peggy se duse imediat după răsăritul soarelui în grădina de legume. Bea o urmă dornică să respire aer curat.

– Unde-ți este pălăria? o cicăli femeia. Vrei să te umpli de pistrui, să te ardă soarele? Cum vei mai cuceri vreun bărbat cu pistrui pe față?

– Nu-mi trebuie nici unul, răspunse Peggy , de fapt mai mult mormăi dintre straturile de legume printre care răsăriseră buruienile. Cine naiba mai are nevoie de un bărbat când te are pe tine și această minunată grădină de legume?

– Fii atentă să nu calci răsadurile de roșii, o sfătui Bea. Nu țin loc de bărbat, dar la bucătărie sunt bune... cu aceste vorbe, Bea se îndreptă spre domeniul în care era regină, bucătăria.

Ziua trecu repede. Munca grea era un panaceu universal, așa se spunea, dar Peggy nu era așa de sigură. Orice ar fi făcut, nu vedea în fața ochilor decât figura lui Jim Marston.

Satan, măgarul, venise să-o ajute la stârpitul buruienilor dar fără prea mare folos. I se părea că trebuie să stea în mijlocul grădinii și să rupă tot ce este verde și se înalță deasupra pământului. Dar oricum, îi fu de folos lui Peggy o vreme, până ce apărură câteva șiruri de furnici roșii, care-l mușcară fără milă. Satan nu răbdă. Se ridică repede, scăpă un strigăt de luptă și porni să alerge spre pășune.

În ziua aceea, se culcară devreme cu toții, dar Peggy nu putu să adoarmă. Poate din cauză c-o dureau prea tare mâinile, se gândi, așteptând să-i vină somnul.

Dis– de– dimineață trebuia să curețe hambarul, dar avea s-o ia mai încet chiar după ce folosise loțiunile administrate de Bea.

Peste două zile, trebuia să curețe cocinele, apoi cuibarul găinilor și tot așa.

Era ziua în care muncitorii terminaseră de recoltat arorutul și se întorseseră în sat să sărbătorească. O invitară pe Peggy să li se alăture, dar era prea frântă pentru a lua parte la sărbătoare.

Dimineața următoare, când se trezi ca de obicei, soarele nu mai strălucea vesel pe cer. Probabil, în clima nordică este un lucru obișnuit, își spuse ea, dar la tropice și mai ales la St. Vincent soarele strălucește mereu.

Desigur, erau și momente în care soarele era acoperit de nori, mai ales pe muntele St. Soufriere.

Și în sezonul uraganelor cerul era adesea acoperit. Dar în rest strălucea mereu pe cer.

Chiar și în timpul furtunii, ți se pare că poți vedea limitele acesteia, unde se ivesc razele soarelui. Așadar, dimineața aceasta era diferită de altele.

– Dăm de necaz, o informă Bea, grăbindu-se spre casă. Simți? Parcă scutură ceva casa. Vine un necaz! Sunt nori grei deasupra muntelui!

– Întotdeauna sunt nori grei deasupra muntelui, protestă Peggy.

– Dar nu cum sunt astăzi, insistă Bea. Du-te să vezi!

Peggy se duse spre partea din spate a grădinii să constate dacă Bea avea dreptate.

Deasupra capului ei, în înaltul cerului, acolo unde de obicei vârful muntelui era acoperit de nori, se aflau acum niște nori de o formă și culoare ciudată, așa cum nu mai văzuse.

Pe când rămăsese cu ochii ațintiți asupra spectacolului, să realizeze ce era de fapt, se auzi o explozie parcă undeva pe o latură a muntelui care zgudui toată valea și aburul începu să se ridice în aer. Nu din vârful muntelui, ci mai degrabă dintr-un versant al acestuia, neîmpădurit. După ce se zgudui de câteva ori, muntele se opri.

Peggy se întoarse repede în casă și căută tranzistorul.

– Este ceva cu muntele, o informă pe Bea, dar acum s-a oprit.

– Nu cred, răspunse femeia. Muntele ăsta a visat urât, a sughițat ca în 1979, dacă mai ții minte, când am avut multe probleme, missy.

– Nu mai fi prăpăstioasă Bea, o liniști Peggy. Nu se întâmplă nimic cu muntele. Sper să nu se întâmple spuse apoi ca pentru sine. Dar nu era prea convinsă. Pământul se mișcase de multe ori de când intrase în casă.

Încercând s-o liniștească pe Bea, descoperi că se temea la fel de tare ca aceasta.

– Sunt multe pe care nu le știi , missy, bombăni bătrâna. În 1902 a erupt vulcanul, a făcut prăpăd, a ars totul, la fel și în 1979. A distrus recoltele și a speriat toți oamenii! Mai ales pe mine!

– Parcă mie nu mi-e teamă, murmură Peggy, răsucind butoanele radioului pentru a prinde postul din Kingstown. Muzica invadă încăperea; era o orchestră care cânta calipso, dar dintr-o dată muzica se opri.

– Ne întrerupem programul pentru a face un anunț. Guvernatorul general și primul ministru atrag atenția locuitorilor din capătul nord-estic al insulei că muntele St. Soufriere poate erupe oricând.

Rezidenților de pe coasta de est, de la Fancy la Orange Hill, li se cere să evacueze zona cât de repede. Au fost trimise autobuze să ajute la evacuare.

Rezidenții din fermele de la nord de Chateaubelair sunt atenționați să evacueze zona la fel de repede. Cei care se află la sud de Georgetown pe ambele coaste se vor pregăti pentru evacuare.

Guvernatorul general cere famiiilor care trăiesc în sudul insulei să se pregătească să ajute evacuații. Muntele St. Soufriere... aici crainicul făcu o pauză, apoi reveni cu mai mult aplomb și anunță: muntele a erupt!

– Dumnezeule, exclamă Peggy. Bea, nu există aparate de radio în vale. Du-te să-i previi pe cei de acolo. Eu împachetez câteva lucruri și vin după tine, după ce dau drumul animalelor din staul. Spune-le să se îndrepte spre Chateaubelair. Dacă nu sunt autobuze, s-o ia spre sud!

– Nu este nevoie să iei nimic, zise femeia, doar să fugim mai repede de aici!

– Bine, să pornim acum, zise Peggy, după ce dau drumul animalelor!

Peggy se uită pe fereastră și i se păru că vede fulgi de zăpadă, dar erau mult prea spre sud pentru a fi zăpadă adevărată. Izbucneau din inima muntelui, apoi cădeau la poalele acestuia. Vântul care începuse să bată cu putere ducea fulgii spre nord-est.

Apoi Peggy văzu scântei arzând încă pe cerul plumburiu, câinii începură să urle. Pepper veni la picioarele ei și începu să scâncească.

***

Insula St. Lucia, aflată la douăzeci de mile de St. Vincent, era o perlă a industriei hoteliere.

Jim Marston ajunsese la gura portului Castries în timp record cu Sea Witch a sa. Deasupra capului se vedea acum Morne Fortune, cândva o fortăreață franceză pe care tatăl reginei Victoria arborase în 1974 steagul englez, în timp ce soldații sărbătoreau deja victoria.

Dar Marston nu avea chef să sărbătorească. În timpul călătoriei pe mare nu prea acordase atenție problemelor de navigație. Nu-și putea lua gândul de la zilele petrecute pe plantația Mitchell. Și în timp ce se apropia de Castries realiza că făcuse o mare greșeală. Atracția pe care o simțise față de Peggy nu era una obișnuită, era chiar îndrăgostit de acea tânără. Se comportase ca un prost, o sedusese, o insultase apoi dispăruse ca un laș. De aceea, când ajunsese la St. Lucia făcuse singurul lucru înțelept care-i venise în minte: aranjase să-i fie adus la bord cel mai bun whisky și se îmbătase.

A doua zi dimineață, ieșise pe punte căutând aer curat, făcuse duș, se bărbierise, apoi luase legătura cu biroul său de la New York.

– Da, domnule, spuse Frank Murphy, pomii au fost expediați. Da, cu avionul. Am închiriat unul. Am luat legătura cu firma Simon& Poke. Se pare că domnul Brennan i-a lăsat fiicei sale o mică moștenire, nouă mii de dolari. Cu plăcere, domnule.

Jim se gândi cu o tresărire că se putea duce înapoi la St. Vincent să-i ducă vestea aceasta bună lui Peggy. Vestea nu era o scuză, ci un motiv de a-și liniști conștiința care-l cam sâcâia.

Rezolvarea acestei probleme implica un chip drăgălaș care-l urmărise peste tot, o pereche de ochi verzi , cei mai frumoși ochi pe care-i văzuse vreodată. Cum să dea ochii cu ea din nou? Ce să-i spună? „Margarita Mitchell, am ajuns la concluzia că te iubesc?“ Nu, era ridicol. Așa că se întoarse la sticla de wisky.

După câteva zile, când îi trecu mahmureala, știu că s-a întâmplat ceva. Tot portul era în stare de alertă. Când se trezi îndeajuns pentru a întreba pe cineva dacă se petrecuse ceva în ultimele zile, omul îi arată cu degetul spre vârful muntelui:

– Acolo, spuse acesta.

Jim se răsuci pe călcâie. De la Castries, vederea îi era blocată spre sud, dar tot se vedea ceva. La altitudinea de cinci mii de picioare se vedea un nor negru și se auzeau explozii.

– Soufriere, continuă omul. Vorbesc de munte, nu de oraș. Tot încearcă să erupă de câteva ore, o să distrugă toată coasta insulei St. Vincent. A mai fost așa în 1979. Omul se opri din vorbă pentru că se trezi fără cel care-i pusese întrebarea.

Jim alergă până la Sea Witch, puse în funcțiune motoarele Diesel și ieși din Castries cu viteza de unsprezece noduri.

Stătea la timonă, înjurând ba vântul care-i micșora viteza, ba lumea întreagă, încercând să prindă cât mai multă viteză.

În fața lui, insula St. Vincent se ridica din mijlocul oceanului. Deslușea acum chiar și Chateaubelair, peste care se așternuse un strat de cenușă vulcanică, deja. Mai cădea și acum cenușă, dar amestecată cu scântei aprinse de lavă.

Lângă el, insula Wallilabou unde se aflase plaja pe care petrecuse două zile atât de plăcute cu Peggy. I se părea că a trecut foarte mult timp de atunci.

Ajunse într-o zonă plină de recifuri de corali. Nimic nu era mai primejdios pentru un iaht decât să încerce să navigheze printre ele. Nu avea hărți, nu avea mijloace audio de prevenire, numai norocul care să-l mai aducă la țărm.

Dar Marston nu era bărbatul care să se dea bătut.

Ajunse foarte aproape de locul în care cădea lava, săreau scântei aprinse, și nu putea vedea nimic în jur.

Reuși la timp să prindă postul local de radio când crainicul anunța:“ cele două poduri de la Chateaubelair au fost blocate de lavă și bușteni căzuți. Oamenii din zonă sunt rugați să se îndrepte spre mare să aștepte acolo. Fiți atenți, fumul acela este foarte nociv!“

– Ai dreptate, îi răspunse Jim Marston.

Chiar atunci, o pală de vânt alungă ceața din fața sa și văzu chiar plaja unde fusese cu Peggy și unde acei copii jucaseră crichet. Opri motoarele tocmai la timp pentru că se apropiase prea mult de plajă. Văzu oameni care făceau semne disperate, dar nu auzea ce strigau din cauza vuietului vulcanului. Iahtul lui era singura posibilitate de scăpare.

Se gândi că undeva, pe plaja aceea, se afla și Peggy Mitchell, dacă nu cumva murise, deja. Îi căzu o bucată de cenușă pe spate, dar apucă să se scuture înainte de a-i produce o arsură mult prea severă.

Numără șase persoane; trei copii, un bărbat și două femei. Una era Bea, iar bărbatul era Henry Coeurdeleon.

– Henry! strigă Jim. Urcă-i pe toți pe iaht! Dacă se întâmplă ceva plecați!

– Și tu? întrebă omul.

– Mă duc s-o caut pe Peggy! strigă el.

– Este sus pe munte, strigă Bea. Mi-a spus să mă duc înainte să-i anunț pe cei din sat, dar n-am mai avut curajul pentru că a căzut lavă chiar în fața mea. Nu știu cum o să se descurce, nici unde este acum. A dat drumul la animalele din staul. O Doamne, biata mea copilă!

– Vin cu tine, se oferi Henry.

Jim scutură din cap.

– Du oamenii la iaht, nu se pot descurca singuri. Eu mă duc după Peggy. Dacă trebuie să pleci, fă-o, ne vom descurca noi cumva.

– Dar nu este bine să te duci acolo! strigă Henry.

– Ba da, am greșit față de ea!

Henry scutură din cap fără a înțelege nimic. Ce vină avea Jim că vulcanul devenise activ, căci asta înțelesese din ce-i spusese Jim.

– E nebun, conchise omul împingând micul grup spre iaht. Cum să fie muntele vina lui?

– Ai îmbătrânit și nu mai înțelegi nimic, zise Ada, soția lui. Mai ai putere să pornești motorul?

– Sigur că da, se făli Henry. Iar tu, femeie, taci din gură măcar acum!

***

Primii pași făcuți pe cărare n-au fost o problemă. Jim se deplasă extrem de repede, dar când ajunse în satul ars de nenumăratele bucăți de zgură, cu cămașa arsă și sfâșiată, se opri pe una din străzi încercând să evite fumul. Nu recunoștea nimic din ce vedea în față. Flăcările, focul și fumul alcătuiau o perdea greu de trecut. Reuși să smulgă frunze de bananier pentru a-și face vânt cu ele. Nu știa decât că are de urcat! Așa că se aruncă disperat cu capul înainte, croindu-și drum pe unde nu existase.

În două rânduri, drumul i-a fost blocat de adevărați pereți de foc. Nu mai putea alerga acum. Își rupse cămașa și din bucățile rămase își bandajă nasul și gura, dar continuă să meargă.

În loc de inimă bătea o tobă care repeta încontinuu: Peggy, Peggy, Peggy...

Tot acest nume îl repeta când se împiedică pentru că-și prinse piciorul într-un butuc de vie și căzu.

Un trup plin de cenușă se aplecă asupra lui țipând.

– Peggy! Peggy! continuă el.

Ea nu mai țipă, oprindu-se înmărmurită.

– Jim? Tu ești? Dumnezeule, nu poți fi tu!

Jim Marston se ridică și o prinse în brațe. Peggy căzu la pieptul lui. Trupul i se scutura convulsiv.

Jim știa că trebuia să-i oprească în vreun fel această isterie, altfel nu vor mai putea pleca de aici.

– Întotdeauna mi-a displăcut să spun unei femei c-o iubesc, dar acum nu am ce face și trebuie să recunosc: te iubesc, Peggy.

– Poftim?

– Te iubesc, Peggy, repetă el.

Peggy îl privea, incapabilă să rostească o vorbă.

– M-am întors pentru tine, dar și pentru că mi-am uitat ceasul aici. Oricum, vreau să mă însor cu tine.

– Jim, murmură ea. Să te însori cu mine?

Peggy întinse mâna și-i mângâie chipul drag, pe care-l reconstituise din amintire de atâtea ori.

– Să mă mărit cu tine?

– Da, zise el și foarte repede.

– Dar eu... ești nebun, Jim? Te-ai întors aici doar pentru mine? Puteai să mori! Nu știu unde-ți este ceasul, pentru că a ars casa din temelii și... să mă mărit cu tine?

– Da, să te măriți cu mine. Dacă refuzi, nu plec de aici.

– Ești nebun, oftă ea. Trebuie să te bărbierești!

– Bine, promite-mi că te vei mărita cu mine și o să mă bărbieresc. Dacă o fac, te măriți cu mine?

– Oh, Jim, cred că arăt ca o sperietoare, nu? Știu și înțeleg ce faci acum, vrei să mă faci să ies din starea în care mă aflu. Plecăm acum?

– Niciodată n-ai fost atât de frumoasă, Peggy; este târziu, iar masa se servește acolo jos pe plajă. Vrei?

– Ce să vreau, Jim? Să iau masa cu tine? Peggy nu se putea detașa de sperietura prin care trecuse. Iar acum acel bărbat care apăruse din senin stătea în fața ei plin de fum.

– Nu sunt singurul nebun de pe acest munte! exclamă el. Vrei să te măriți cu mine, Peggy?

– Ar trebui să coborâm înainte de a trece prin primejdii și mai mari. Știi că m-am rugat să te întorci?

– Când? Înainte de a începe vulcanul să erupă?

– Acum o săptămână, după ce ai plecat! Unde ai fost? Dar să mergem acum, altfel Bea o să mănânce totul!

– Ești sigură că poți merge?

– Mi-este foarte teamă, mărturisi ea, dar dacă sunt cu tine mă încumet.

– Să mergem, Peggy, nu uita că trebuie să ținem capul în jos, sub nivelul perdelei de fum. Deodată, el îi rupse o bucată din fusta care mai rămăsese și i-o întinse:

– Acoperă-ți gura cu ea și nasul, ca să nu te înece fumul.

Capitolul 10

Jim Marston privea puntea iahtului său Sea Witch, care se îndrepta spre Chateaubelair. În spatele lui, tot pe punte, se aflau Bea și Peggy. Motoarele diesel torceau liniștit: Henry Coeurdeleon se afla la cârmă cu nelipsitul lui zâmbet, de parcă toată viața n-ar fi mers decât cu astfel de iahturi. Peggy se ridică, își puse pălăria de pai și veni spre Jim.

– Ești îngândurat, James?

El se întoarse, o privi și-i zâmbi.

– A trecut o lună de când a erupt vulcanul, începu el. Ești sigură că nu vrei să te măriți cu mine?

– Te rog, Jim... Peggy îi evită privirea. Nu-mi pune din nou întrebarea asta!

Jim oftă adânc. În fiecare zi din luna aceasta o ceruse de soție, iar ea îl refuzase. Chiar și acum o făcuse. Iar el venise la puntea iahtului în fiecare noapte după refuzurile ei și curățase puntea. Și cu toate astea continua s-o iubească.

– Cum dorești, Peggy, îi spuse el mai liniștit acum și-și întoarse privirea din nou spre port.

Ea îl atinse încet.

– Jim, asta nu înseamnă că nu țin la tine.

– Nu trebuie să-mi explici, Peggy. M-ai refuzat de prea multe ori, iar eu nu sunt genul de bărbat care să accepte acest tratament.

– Jim, te rog să mă înțelegi bine, insistă ea. Nu are nici o legătură cu tine sau cu felul tău de a fi. Este doar problema mea. Am realizat că nu tu m-ai sedus, ci lucrurile au stat tocmai invers. Jim, nu vreau să fac o greșeală acționând pripit.

– Peggy, nu te înțeleg, dar dacă nu simți nevoia să-mi explici, n-o face.

– Trebuie să-ți explic, murmură ea, pentru binele meu, dacă nu pentru altceva. Este vorba despre tatăl meu. L-am iubit și respectat mai mult ca pe oricine, iar el m-a părăsit, de fapt ne-a părăsit. Nu mă pot împăca nici acum cu acest gând. Nu pot.

El se simți incapabil să afle un răspuns potrivit. Ambarcațiunea se îndrepta spre portul unde așteptau mai mulți oameni.

Peggy continua să-l implore din priviri. Jim se forță să-i răspundă.

– Tot nu te înțeleg, Peggy, dar dacă așa simți, nu vreau să te presez. Mai am treabă aici în St. Vincent. Dacă te hotărăști să te măriți cu mine, dă-mi de știre. Și acum, te rog să zâmbești, suntem așteptați.

Când ajunseră la țărm forțându-se să zâmbească, grupul care-i aștepta, condus de Ada, soția lui Henry care erau atât de fericiți că-i revăd, că nici măcar nu observară că zâmbetul lor era forțat. Numai Beei nu-i scăpă asta.

Erau prezenți toți sătenii, bărbați, femei și copii. În spatele lor, se vedeau autobuzele puse la dispoziția lor pentru a-i transporta unde doreau. Lumea râdea destinsă acum, se făceau glume. Porniră spre satul vechi, apoi urcară spre plantația Mitchell.

Totul era ca mai înainte, acolo. O lună de ploi și vânt readusese pământul la starea dinaintea erupției. Reușiseră să supraviețuiască și câteva straturi de flori, răsăriseră și răsadurile de migdal, pe care Peggy le atinse cu multă grijă, ca pe ceva de preț.

Casa nu mai exista, la fel și bananierul care creștea în fața ei, camioanele fuseseră distruse, dar spre fericirea lor solul era bun și asta însemna că nu vor muri de foame.

Acum, solul va fi mai fertil ca înainte de erupție, îi explică Jim lui Peggy, în timp ce se plimbau prin fostele grădini.

Deodată, se opriră amândoi, privind ca fermecați spre două animale care se îndreptau spre ei.

– Jim, uite-i pe Satan și pe Salome! exclamă Peggy. Și Pepper!

– Nici o erupție vulcanică nu l-a omorât pe catârul ăsta încăpățânat! glumi Henry.

Peggy zâmbi și-și îmbrățișă animalele preferate.

– Nu vom reconstrui casa pe același loc, anunță Jim; aici terenul este periculos. Vom vedea unde este mai bine.

– Văd că iei singur decizii în numele familiei Mitchell, îl opri Peggy.

– Te rog să nu mă defăimezi în fața oamenilor! râse Jim. Sau cel puțin nu-mi strica reputația de antreprenor. Și află că m-am consultat cu singurul bărbat din familie, înainte de a face acest anunț.

Peggy se întoarse nedumerită spre el.

– Ce-ai făcut?

– Da, am discutat cu Andrew, care a fost de acord. L-am sunat în Massachusetts, de vreo douăzeci de ori luna trecută. Apropo, mâine termină facultatea și se va întoarce acasă săptămâna viitoare.

– Știam asta, vom avea un inginer agronom în familie.

– Dar nu știai că se căsătorește vineri și că-și va aduce soția aici!

– Cine? Andrew? exclamă Peggy surprinsă. Am crezut că...

– Indiferent ce-ai crezut, să ne întoarcem la autobuze acum.

Peggy îl urmă, un pic cam dezorientată; desigur, așteptase mult timp să-i predea fratelui ei conducerea plantației, dar cu casa cum va rămâne? Vor locui două gospodine sub același acoperiș?

Dar Jim n-o lăsă să se gândească prea mult la problema aceasta, pentru că începu să-i arate camioanele cu ciment și alte materiale de construcție, care veneau pentru deschiderea șantierului. Una din case era aproape ridicată.

– Casa asta va fi gata când va sosi Andrew, pentru ca să aibă unde să-și treacă mireasa peste prag!

– Îmi place , răspunse Peggy, dar va trebui să fie și casa mea!

– Missy, o opri Henry, care până atunci stătuse de vorbă cu o figură pe care ea n-o mai văzuse. Trebuie să-l cunoști pe George Standish. Vrea să-ți spună ceva important.

– Miss Mitchell, începu omul, am fost la craterul muntelui Soufriere cu vreo două zile în urmă și am evaluat pagubele. Trebuie plantați foarte mulți copaci, altfel insula va ajunge ca și celelalte, va fi foarte frumoasă dar nu veți avea apă.

– Am înțeles, asta, zise Peggy, dar ce legătură are cu mine?

– Vă amintiți lacul format în vechiul crater? Ei bine, s-a redus la jumătate. Am găsit acolo un schelet al unei persoane înecate. S-au făcut verificările de rigoare și s-a ajuns la concluzia că este tatăl dumitale!

Peggy simți că-și pierde cunoștința. Auzi doar o voce care cerea să se aducă repede brandy. Niște brațe puternice o prinseră și nu mai știu nimic.

***

Iahtul se legăna încet, când, în cele din urmă, Peggy deschise ochii. Se afla în cabina vasului Sea Witch, iar Jim Marston stătea pe un scaun lângă patul ei, privind-o.

– Era tata? exclamă ea imediat ce deschise ochii.

– Da, fără îndoială. S-a făcut identificarea și după ceasul și verigheta pe care le purta.

– Asta înseamnă că...

– Asta înseamnă că omul s-a înecat ....

– Nu, nu asta am vrut să spun, îl opri Peggy. Înseamnă că tata nu m-a părăsit, Jim. N-a plecat de acasă. N-a mai putut să se întoarcă. M-am înșelat! Tata mă iubea, de fapt!

– Sigur că te iubea! Și tatăl meu m-a iubit în felul lui. Peggy, dacă tot ai aflat vestea asta bună, nu vrei să mă lași să-ți spun ceva care-ți va ușura conștiința? În primul rând, mărturisesc că am plănuit ca firma Harriman &Sons să cumpere arorutul tău, pentru că au fost cei care au vrut să-l ruineze pe tata. Venise momentul să mă răzbun pe ei. I-am făcut să cumpere o cantitate imensă din acest produs pe care n-o vor putea revinde. Astfel, ei s-au ales cu arorutul, iar eu cu fata! Nu-i așa? Nu spui nimic?

– Da, dar mai este o problemă pe care va trebui s-o rezolv, James Marston, se confesă ea. Nu pot trăi în casa fratelui meu. Și nici pe Bea n-o pot abandona, m-a crescut de mică.

– Sigur că n-o vei abandona!

Jim o prinse după umeri cu dragoste.

După o clipă de tăcere, ea spuse:

– Jim, dacă ar fi să-mi pui cea mai importantă întrebare din lume, care ar fi aceea?

– Trebuie să mă gândesc mai întâi. N-ar fi legată de întoarcerea fratelui tău... nici de Bea, pentru că este cea mai bună gospodină pe care am cunoscut-o... care să fie întrebarea? A, Margarita Mitchell, vrei să te măriți cu mine și să nu locuiești în casa fratelui tău?

Jim primi două sărutări drept răspuns.

– Sper că înțelegi că accept deoarece Andrew n-ar suporta două femei în casa lui, în luna de miere...

– Sigur că înțeleg, răspunse Jim privind-o cu nelipsitu-i zâmbet. Dar între timp, ce zici, ne vom considera soț și soție?

– Nu, răspunse ea, numai după ce ne căsătorim la catedrală!

– Oriunde dorești, răspunse Jim fericit. Ne putem căsători oriunde și oricum. Să-i spunem Beei!

Bea se afla ca de obicei cu cărțile de tarot în față.

– Trebuie să-ți spunem ceva, Bea... începu Jim.

Bătrâna ridică privirea spre ei.

– Știu ce vreți să-mi spuneți: că vă veți căsători!

– De unde ai...abia acum ne-am hotărât! exclamă Peggy.

– Nu din cărțile de tarot, așa cum ai fi tentată să crezi, ci... se simțea asta în aer, draga mea! Veți merge imediat la

catedrală...

– Vom avea nevoie de tine, Bea și te vom lua cu noi, o anunță Jim.

– Ar fi bine s-o faceți, pentru că o să aveți nevoie de ajutor la șase copii!

– Șase copii? exclamă Peggy.

– Da, șase, răspunse Bea, dar cine știe, cărțile nu numără prea exact. Dar acum, spune-i viitorului tău soț să te lase jos din brațe.

Jim începu să râdă, fericit.

Sfârșit